

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๓ มิถุนายน ๒๕๖๐

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

สังคม ประชาธิปไตย ต้อง “บวร”

๑ “บวร” อักษรย่อนี้
มากประโยชน์หลากหลาย
หากขัดค่าคุณจน
“บ้าน, วัด, โรงเรียน” แล้ว

สร้างคน
ยังแท้
แจ่มแจ้ง จริต
สุจริต ประสงค์

ศีลเด่น เป็นงาน
ชาญวิชา

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

เงาฟ้าที่ท่อน้ำ

สมณะโพธิรักษ์

รวมบทเพลงทวนกระแส
สื่อภาษาศิลป์ชี้ถึงโลกุตระ
ประกอบด้วย..

เพลงชีวิต

เพลงจอมโจรบัณฑิต

เพลงอารียะ

เพลงไท

เพลงความซ้าซาก

โดย สมณะโพธิรักษ์ แห่งสันติอโศก

หนังสือขนาด 148.5 มม. × 210 มม.

หนา 176 หน้า ราคา 55 บาท

ติดต่อ ธรรมทัศน์สมาคม

67/7-8 ถนนนวมินทร์ แขวง คลองกุ่ม

เขต บึงกุ่ม กรุงเทพมหานคร 10240

โทรศัพท์: 02 375 4506

นัยปก

สังคมประเสริฐสุดต้อง “บวร”

(๑) “บวร” อักษรย่อ

มากประโยชน์หลากหลาย

หากขัดค่าคุณจน

“บ้าน, วัด, โรงเรียน” แล้ว

(๒) พุทธองค์ทรงรู้จบ

ถ้ามนุษย์จักประกอบ

“สัปปริสธรรม” ชอบ

“ลัมผัส” ลัมพณีกัล

(๓) ต่างสานสลัตอบโต้

ซึ่มซับเซาะเพาะพา

“ออลโมชีล” นี่หา

ยิ่งกว่ารู้จักต้น

(๔) สหายสาม “บวร” นี่

มันเก่งเกินสามัญ

มีปฏิกริยากัน

บ้าน, วัด, โรงเรียน ผู้

(๕) ซึ่ง “ออลโมชีล” นั้น

ทั้งนอกในทุกระดับ

มันลัมผัสตอบรับ

ทั้งใหม่ทั้งเก่า

(๖) คลังมหานิธิ

กอบรเก็บอย่างแยบยล

“บ้าน” มีประโยชน์โพดผล

“วัด” คัดแต่ธรรมล้วน

(๗) ชนะ “โรงเรียน” ทุกพื้น

พุทธจิต “อิสระ” เป็น

“เมตตา” ยอดประเด็น

ยิ่ง “เพื่อประชา” ทำ

สร้างคน

ยิ่งแท้

แจ่มแจ่ม จริ่งเฮย

สุดซึ่งสมประสงค์

ถ้วนรอบ

“หมู่” ไชรี (หมู่=สังคม)

ด้วย “เหตุ”

ซิดให้เสมอสมาน

ไปมา

หลุดพ้น

ไต่เบรียบ ไต่แล

จากต้นกลางปลาย

ล่ำคัญ

โลกรู้

ซึ่มลึก ยิ่งรา

ผลิตได้เข้าถึง

ซ็อนซับ

ละเอียดล้ำ

กันตลอด

ตอกซ้าลัญญา

ในคน

ครบถ้วน

ผนึกหมด

เลิศด้วย “อนุตระ”

ภูมิเพ็ญ

หนึ่งฟ้า

พุทธยก เยี่ยมเลย

ทั่วหล้า “อธิปไตย”

“สไมย์ จำปาแพง”

๖ พฤษภาคม ๒๕๖๐

สังคมประเสริฐสุดต้อง “บวร”

แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติระบุไว้ชัดเจนว่า **คนไทยมีปัญหาด้านคุณธรรม** พ่อครูสมณะโพธิรักษ์มองเห็นปัญหานี้เช่นเดียวกัน ท่านพบว่า

(๑) สังคมไทยและโลกทุกวันนี้ทิ้งธรรมะโดยเฉพาะไทยนั้นธรรมะได้ผิดเพี้ยนไปไกล หลงผิดคิดว่าธรรมะคือสิ่งที่สามารถดลบันดาลลาภ ยศ สรรเสริญ สุข ให้ได้ ศาสนาจึงเต็มไปด้วยไสยศาสตร์และเครื่องานวิชา ก่อให้เกิดปัญหาต่างๆ ในสังคมตามมา

(๒) โรงเรียนหรือการศึกษาถูกแยกออกจากบ้าน วัด สังคม และธรรมะ แยกไปเรียนต่างหาก อยู่ในกล่อง อยู่ในมหาวิทยาลัย สังคมจะเป็นอย่างไรไม่รู้ เข้าก็ไปเข้ากล่อง เย็นกลับบ้านก็เข้านอน เข้าก็ไปอีก ไม่มีเวลาแม้แต่จะกินข้าว เย็นกลับมา ทำการบ้าน กินข้าวแล้วเข้านอน เข้าก็ไปอีก ต้องแข่งขันกัน ต้องทำงานต่างๆ ที่อาจารย์ให้มา ทำไม่ทันเพราะมันเยอะมาก เข้าก็ได้ความก้าวหน้า ที่รู้มาก ได้คะแนนมาก เอาไปทนายโทรทัศน์ ก็ได้เงินอีก โรงเรียนที่ไม่มีธรรมะจะหลงไหลคลั่งไคล้ความรู้อย่างไร จึงแข่งขันกันอย่างเอาเป็นเอาตาย เรียนเพื่อแข่ง ขาดต้องดีกว่าเด่นกว่า คนนิยมมากกว่า แข่งขันอย่างไม่หยุด ไม่พอ ไม่มีที่สิ้นสุด จึงเห็นการศึกษาที่ไม่มีธรรมะมีอยู่เต็มไปหมด **สังคม บ้าน วัด โรงเรียน แยกออกจากกันไม่ได้ สามสิ่งนี้ทำให้เกิดการอลโมซิส ซึมซับเข้าหากัน การศึกษาสำคัญที่ธรรมะ การศึกษาที่ไม่มีธรรมะจะช่วยทั้งโลก**

สมณะแสนดิน ภูมิพุทธโธ เปิดใจที่ได้มาอยู่ปฏิบัติรับใช้ใกล้ชิดพ่อครู จนได้พบการศึกษาที่เกิดจากการซึมซับอันวิเศษ(**อลโมซิส**)ว่า...ผมมองว่าผมอยู่กับพ่อครูทุกวันนี้ พ่อครูไม่ได้มาลงมือสอนโดยตรงๆ แต่พ่อครูอยู่แบบทำให้ดู จริงๆ พ่อครูไม่ได้คิดว่า

ทำให้ดูด้วย แต่เรามีศรัทธา เราก็ออยากจะไปใกล้ชิดพระอรหันต์ ท่านหมดทุกข์แล้ว ท่านเป็นพระโพธิสัตว์ เป็นอรหันต์ยิ่งกว่าอรหันต์ เราก็ออยากรู้ว่าเป็นโพธิสัตว์ช่วยคน ท่านเป็นอย่างไร? เราเข้าไปมันเหมือน **“อลโมซิส”** นะครับ เกิดการซึมซับ จากการมองเห็น ค่อย ทำการงานต่างๆ

คำว่าอลโมซิสมันกินลึกนะ ผมรู้สึกว่ามันไม่ใช่เพียงแค่จับมาสอน การจับมาสอนมันยังรู้สึกด้านว่า นี่มันยังเป็นรูปแบบอยู่นะ สั่งสอนฉันอยู่นะ แต่รู้สึกว่ายากเกินไป โดยไม่ทาง แต่ก่อนหน้านี้ถึงเราจะมีพ่อครูอยู่ในใจ แต่เราไม่เห็นพ่อครูเลย ดูแต่ในยูทูบ ก็ไม่เท่าอยู่กับตัวจริง เสียจริง เมื่อก่อนผมก็เคยเอาเทปเอาหนังสือพ่อครูมาอ่านมาฟัง แต่ความศรัทธา ความซาบซึ้ง ไม่เท่ากับการอยู่ใกล้ชิด (แม้แต่รักแท้ก็ยังแพ้ความใกล้ชิด)

เพราะว่าการอลโมซิส ตรงนี้ทำให้คำว่า **“บวร”** เกิดขึ้นโดยอัตโนมัติ เช่น เราได้การศึกษาแบบซึมซับจากพ่อครูในเรื่องความอ่อนโยน ภาพภายนอกใครๆ จะมองว่าพ่อครูดู ดูดำหนิ คนนั้นว่าคนนี้ แต่เราอยู่ใกล้ชิดกับพ่อครู เราจะรู้ว่า **“การว่านี่เมตตาเน!”** ที่ว่านี่ไม่ลงทุนง่าย ๆ นะว่าแล้วก็ว่าหนัก เคยเห็นว่าพวกเราบางคนเขาไม่ต้องการพรอก พ่อครูแค่ส่งสัญญาณินิดหน่อย เขาก็เปลี่ยนแล้ว แต่บางคนว่าแล้วหนึ่งที่ สองที่ ยังเถียง พ่อครูก็ต้องทำอะไรดิ้นะที่จะทำให้เขาดี ท่านต้องปรุงเพิ่ม ต้องพูดตักเตือนเพิ่มขึ้น พอเสร็จจากตรงนั้นแล้ว หาย...ไม่มีอารมณ์ค้างคา ไม่มีค้างเลย หลังจากว่าเสร็จปุ๊บก็ดำเนินเรื่องอื่นต่อไปเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น **ผมก็ได้อลโมซิส ตรงนี้ จากที่พ่อครูทำให้ดู แล้วเราก็อพยายามทำเป็นอย่างนั้น** ๒ ● **จริงจัง ตามพ่อ**

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๓ ฉบับที่ ๓๒๓ เดือนมิถุนายน ๒๕๖๐

เอโกปี หุตวา พหุอา โหติ พหุอาปี หุตวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนวย อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปุญยวดี

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไท ธาณี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธุ์
ดินทน รักพงษ์โชค
พุทธรักษาชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มณีเวหา

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินตะ
สุเสรี สิประเสริฐ
ดอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินตะ
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๔-๐๒๔๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย

กลั่นแก่น ๖๔๔ ขอยนามินทร์ ๔๔
ถ.นามินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่

บริษัท ฟาอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๕-๔๕๑๐

อัตราค่าสมาชิก

๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท

๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท

ส่งธนาคติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์

ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔

สำนักพิมพ์กลั่นแก่น

๖๔๔ ข.นามินทร์ ๔๔ ถ.นามินทร์

แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐

หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์

ธนาคารกสิกรไทย สาขาถนนนามินทร์ ๓๖

บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินตะ

เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๔๕๗-๓

ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓-๖๒๔๕

หรือ farinkwan@gmail.com

line - id baiyanang2514

1 นัยปก : สังคมประเสริฐสุดต้อง“บวร”

สไมย์ จำปาแพง

จริงจัง ตามพ่อ

4 จากผู้อ่าน

บรรณาธิการ

6 ชีวิตจำลอง

จำลอง ศรีเมือง

9 คูนิดคิดน้อย

บรรณาธิการ

10 เปิดคุณบุญนิยม

เก่าสมัย ใหม่เสมอ

15 เวทีความคิด

นายหนูดี

16 สีสันชีวิต (เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว

โดย แมนเฟรด คราเมส)

ทีม สมอ.

22 คิดคนละซั้ว

แรงรวม ชาวหินฟ้า

28 การ์ตูน

วิสูตร

30 ซาดกทันยุค

ฉวมพุทธร

34 บทความพิเศษ(ทำไมต้องรู้ทัน)

พิมพ์วิทย์ ชูโต

38 เชื้ออย่างพุทธร

ฉวมพุทธร

40 ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโศกสลด

สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

42 คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

สมณะโพธิรักษ์

52 ตามหยั่งฟ้าทะเลดิน

ดังนั้น วิมุตตินิยม

55 เรื่องสั้น (จากมหาภาร)

เฉลิมศักดิ์ แห่งงาม

60 ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา

สุนัย เศรษฐบุญสร้าง

64 แคคิดก็หนาว...วี

นายธิง วินเทอร์

66 บทความพิเศษ

ทศพนธ์ นรทัศน์

71 คบข่ามาจับขาน

พิราบไท

72 ผุ่นฟ้าผากผืน

ฟอด เทพสุรินทร์

74 ชีวิตไร้สารพิษ

ล้อเกวียน

77 กติกาเมือง

ประคอง เตกฉัตร

80 ปิดท้าย

พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

สีสันชีวิต
16

“เรียนรู้จากพระเจ้าอยู่หัว”

มุมมองของชาวต่างชาติต่อในหลวง ร.๙

โปรเฟสเซอร์ แมนเฟรด คราเมสเขียนหนังสือเล่มนี้

เพื่อเฉลิมฉลองวาระแห่งการครองราชย์ครบ ๖๐ ปี

สายเลือดเดียวกัน

ขอรับหนังสือเราคิดอะไรครับ ผมจัดทำห้องสมุดให้พลทหารได้อ่านศึกษาครับ

● ร.อ. เก่ง โพนสุวรรณ

กองบิน ๒๑ อ.เมือง จ.อุบลราชธานี ๓๔๐๐

☞ วันนี้ตรงหยุดวันพีชมงคล พรุ่งนี้จะจัดการให้ครับ ยินดีที่มีโอกาสได้บริการและสื่อสัมพันธ์กับผู้ที่พักแผ่นดินด้วยกัน

คลิปโป...กลางรทกั้ว

โลกออนไลน์แชร์คลิปจากผู้ใช้เฟซบุ๊กชื่อ “Wittawat Wonghajuk” โดยเป็นคลิปความยาวประมาณ ๑๔ วินาที พร้อมข้อความระบุว่า “ช่วยแชร์ด้วยครับ...พระรูปหนึ่งเว้ย กำลังดูหนังโป๊ ผมตกใจมาก จากที่กำลังจะไปเตือนไม่กล้าเลย เฮ้ย อะไรนี่สังคมมันเลื่อมขนาดนี้เลยหรอ ไม่เชื่อดูครับมีหลักฐาน” เป็นคลิปบนรถทัวร์มุ่งหน้า จ.หนองบัวลำภู บนรถมีผู้โดยสารเต็มคัน รวมถึงพระสงฆ์รูปหนึ่ง ระหว่างทางพระรูปดังกล่าวได้หยิบโทรศัพท์มือถือออกมาก่อนเปิดดูหนังโป๊ แฉมเปิดลำโพงเสียงดังแบบไม่แคร์สายตาสาวบ้านที่นั่งอยู่บนรถ หลังจากคลิปนี้เผยแพร่ออกไป ก็มีเสียงวิจารณ์ยับ บางคนบอกว่าเป็นพระปลอมจะพระจริงพระปลอมเชิญผู้มีหน้าที่โดยตรงตรวจสอบกัน...ถ้ายังจำกันได้ เมื่อ ๒ ปีก่อนก็มีคลิปเจ้าอาวาสวัดแห่งหนึ่งใน จ.ลำปาง กำลังนั่งดูหนังโป๊อยู่บนคอมพิวเตอร์ตั้งโต๊ะในกุฏิ พระรูปนั้นเป็นพระชื่อดัง มีความเชี่ยวชาญภาษาบาลีด้วย มีบางคนสงสัยว่า ทำไมพระจะดูหนังโป๊ไม่ได้ ไม่เห็นจะเลื่อมเสียตรงไหน ไม่ได้ทำให้ใครเดือดร้อน...

● เตย เต็มสวน

☞ ฟังเรื่องนี้แล้วต้องพิจารณา ๒ ประเด็น ประเด็นแรก พระจริง บวชถูกต้อง แต่ประพฤติ

นอกกรรมนอกวินัย ประเด็นสอง พระเถื่อน บวชไม่ชอบ ไม่ประพฤติธรรมตามหลักพุทธ ในบ้านเมืองเรามีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีกระบวนการกฎหมายรองรับจัดการคนฝ่าฝืน แต่เพราะความอ่อนแอของกระบวนการนานั้นแหละ สังคมจึงล้มลุกคลุกคลานตลอดมา เป็นเหตุให้ “ชาวพุทธที่ยังไม่ถึงธรรม” ตกเป็นเหยื่อเพราะความหลงผิดในสารลัทธิของศาสนา จักกล่าวหาใครได้ละครับ นอกจากผู้สืบทอดศาสนาตลอดมา... อันได้แก่ “สงฆ์” สาวกผู้สืบทอดนั่นเอง

เริ่มต้นที่ฝ่ายปกครองสงฆ์ ประสานงานกับฝ่ายรัฐแต่ระดับท้องถิ่นจนถึงส่วนกลาง ชำระล้างเมือกโคลนหอยทาก ปลิง ที่แฝงเกาะดูดเลือดทำลายหน่อเนื้อพุทธให้หมดสิ้นเสียทีเถิด ให้สมคุณค่าสมณศักดิ์พัตย์คทั้งปวงเทอญ

พูดตามประสาเคยเป็นเด็กวัดมาหลายวัด ครั้งเรียนมัธยมต่างจังหวัดและเรียนในเมืองหลวง แม้ไม่เคยบวช แต่ซึ่งชีวิตในวัดดี

ชินกร ไกรลาศ

เขาเกิดปีครองราชย์ของในหลวง
เขาล่วงปีถวายพระเพลิงพระบรมศพ
เขาเสียงเพราะพริ้งเพราะน่าเคารพ
เขาร้องเพลงเก่งครบถ้วนลูกคอ
เขาเป็นคนสุขทัย กังไกรลาศ
เขาเก่งกาจปฏิกิริยาระดับพอ
เขาฝากศพพญมอโคกไม้รังรอ
เขาเกิดก่อนอีกที่ชาติไม่คลาดกัน

● พ.กั๋งโพธิ์

☞ เขาคือเขา “ชินกร ไกรลาศ”
จบบทบาท “ชินกร” ก่อนมุ่งหมาย
เป็นธรรมดาชีวิตเกิดแก่เจ็บตาย
ตามเวียนว้าย วัฏจักร “กฎแห่งกรรม”

ดอกดารารัตน์

ไปอ่านเจอมา อยากนำมาเพื่อแผ้วผู้อ่าน เราคิดอะไรด้วยค่ะ...เมื่อครั้งที่ในหลวงยังมีได้ ราชากิเชกสมรส ท่านทรงศึกษาและประทับ อยู่ที่ประเทศสวีเดนแลนด์ และทุกครั้งที่ เสด็จมาเยี่ยมเยียนพระราชินีที่ฝรั่งเศส ก็จะมี ดอกไม้มาให้พระราชินีเสมอ ดอกไม้ที่พระองค์ นำมาให้เป็นประจำก็คือ ดอกแดฟโฟดิล อันเป็นที่มาของความรัก ความผูกพันของทั้งสองพระองค์

ชื่อของดอกแดฟโฟดิล ในภาษาไทยว่า ดอก ดารารัตน์ มาจาก นายอาทร จันทวิลม ประธาน มูลนิธิส่งเสริมการลูกเสือแห่งประเทศไทย เป็นผู้ตั้ง ให้ คำว่า ดารา หมายถึง ดวงดาว นั่นคือสิ่งที่อยู่ สูงสุด ส่วนคำว่า รัตน์ แปลว่า แก้ว คือ สิ่งที่มีค่า

ใครหรือกลุ่มไหนที่จะทำดอกดารารัตน์เป็น ดอกไม้จันทน์ที่บ้าน เพื่อใช้ในการสักการะ แสดง ความจงรักภักดี และระลึกถึงในหลวงรัชกาลที่ ๙ สามารถดาวน์โหลด แบบทำดอกไม้จันทน์ “ดอก ดารารัตน์” จากกรมส่งเสริมวัฒนธรรมไปใช้ได้ที่ culture.go.th/culture_th/ima...

● คนไทย รักในหลวง

✍️ **ส่องประกายบนฟากฟ้าคือแสงดาว**

แต่แวววาวกลางใจนิจศีล

คือพระมหากษัตริย์คุณแต่แผ่นดิน

ดังฝนรินดับร้อนชุ่มฉ่ำเย็น

พัฒนา-ทำลาย

“อิตาชิ” ซึ่ลฟต์บ้านมาแรง รับสังคมสูงอายุ ก็อาจจะเหมาะสำหรับคนในเมือง เท่าที่จะพึงหา ได้ในราคาที่ไมสูงนักและไม่อยู่ชั้นสูง เพื่อเกิดเหตุ ไฟไหม้ เหตุไฟฟ้าขัดข้อง หรือเกิดเหตุร้ายวุ่นวาย ต้องติดค้างอยู่ในลิฟต์ ถ้ามีโอกาสออกไปหาแผ่นดินอยู่ต่างจังหวัดกับธรรมชาติ ตามท้องไร่ท้องนา

นั่น น่าสนใจไหมเอ๋ย

● ลูกทุ่ง เมืองกรุง

✍️ **ค่านิยมของชีวิตที่ยึดติดประเพณีปฏิบัติ** เป็นนิมิตถือเป็นความสะอึกสยดขยาด ยากที่จะชำระล้างได้ จึงพบเห็น “คนเมือง” ตายก่อนตายด้วยภาวะนอนติดเตียง นำเวทนายีนัก ...กินดี-อยู่ดีเกินการ จะเห็นหนุ่มสาวรุ่นใหม่อ่าน “เอาไว้มึง” กัน ก่อนวาระนั่งกินนอนกิน นำสังเขกแทนผู้ที่จะต้องรับภาระหนัก คือ แพทย์ที่จะต้องบำบัดรักษาจนกว่าจะถึงกาลตามควร กับสัปเหร่อที่จะต้องร่ายมนตราสลายร่างให้เป็นฟืนไฟคว้นเกล้ากระดุก ...และหลงฝันเฟื่องว่าสู่สวรรค์

ปากสาว ๒๔

ข่าวจากเดลินิวส์-- สาวคะนองปากพูด“มีระเบิด” ทำเอาวุ่นทั้งสนามบินนานาชาติ! นางสาว สุธีรา ตามภานนท์ วัย ๒๔ เป็นเจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ จังหวัดสุราษฎร์ธานี ขณะรอขึ้นเครื่องบินสายการบินแอร์เอเชีย ได้พูดกับเพื่อนว่า กระเป๋านักเปราะจะมีระเบิด ขณะตรวจซังน้ำนัก เจ้าหน้าที่ต้องนำตัวไปสอบสวน เธอยอมรับว่าคะนองปาก รู้เท่าไม่ถึงการณ์ เจ้าหน้าที่ได้ทำบันทึกก่อนปล่อยตัว ขณะที่ ผอ.ทำอากาศยานเตือนอย่าพูดเล่นมีโทษทั้งจำและปรับ..เธอพูดเล่นๆ แต่วุ่นไปทั้งสนามบิน เจ้าหน้าที่ไม่น่าปล่อยตัวไปง่ายๆ เลยคนพูดพล่อยๆ ต้องให้ไปขัดห้องล้างสนามบินสัก ๓ เดือน จะได้เข็ด

● ไม่พ่ลอง

✍️ **ก็น่าจะเล่นด้วยบ้าง** เป็นการปฏิสัมพันธ์กับผู้ให้บริการ พาตัวไปฝึกล้างห้องน้ำสนามบินสักเดือน น่าจะคลายจากอารมณ์ “ขี้เล่น” ได้!

๓ USSณารีกา

๔. แม่ค้าหีบเร่

“จ้างลองเขารู้วิธีนับปล้องไม้คานได้อย่างไร
คาน แคน ยาก แค้น มั่ง มี ศรี สุข” พลเอกจุไท แสงทวีป
อดีตรองผู้บัญชาการทหารบกถามเพื่อนผมเมื่อ
ตอนที่ผมเขียนบทความ “หีบเร่กับผม คนชื่อ
จ้างลอง” ลงในหนังสือพิมพ์รายวันพร้อม ๆ กัน
หลายฉบับ ตอนนั้นหลายคนสับสน บางคนหาว่าผม
โหดร้าย บ้างก็ว่าผมใจดีกับแม่ค้าหีบเร่เกินไป

ผมสอนผมว่า ไม้คานเป็นสิ่งสำคัญมากสำหรับ
แม่ค้าหีบเร่ จะต้องพิถีพิถันเลือกให้ดี ถ้าไม้คาน
มี ๔ ปล้อง ทำมาค้าขายมีแต่เจ๊ง ต้นหยากไย่ไรหมด
เพราะ ๔ ปล้องนั้นนับดังนี้คือ คาน แคน ยาก แค้น ไป
ตกท้ายคำว่า “ยากแค้น”

ถ้าหกปล้องจะตกคำว่า “มั่ง มี” จะให้ตีหาไม้คาน ๘
ปล้องได้จะวิเศษ “คาน แคน ยาก แค้น มั่ง มี ศรี สุข”

ผู้ค้าหีบเร่แผงลอยสมัยนี้คงไม่รู้หรอก ผู้ว่า
คนที่เข้มงวดกวัดขั่น และเป็นขี้นปากให้ผู้ค้าที่เข้าใจ
ผิดตาทุกวันนั้น เป็นลูกแม่ค้าหีบเร่ จึงรู้เรื่อง
หีบเร่ดี แต่การเป็นผู้ว่า ต้องทำเพื่อคนทั้งหมด
ไม่ใช่ทำเพื่อผู้ที่มีอาชีพเดียวกับแม่เราเท่านั้น จึงไม่
เป็นที่สບอารมณ์ของแม่ค้าบางคนเท่าไร ถ้าผมเอา

“ชีวิตจำลอง” เป็นหนังสือที่พิมพ์ซ้ำถึงสามครั้ง
เป็นจำนวน ๑๕๐,๐๐๐ เล่ม ในปี พ.ศ. ๒๕๓๓
และหมดไปจากท้องตลาดอย่างรวดเร็ว
ปัจจุบันนี้หาอ่านยากมาก

กอง บ.ก. “เราคิดอะไร” จึงขอนำเสนอ “ชีวิตจำลอง”
เพื่อเป็นการศึกษาประวัติชีวิตของบุคคลหนึ่งซึ่งน่าทึ่งมาก
สมณะโพธิรักษ์เคยกล่าวถึง พล.ต. จ้างลอง ศรีเมือง ว่า
“อาตมาซาบซึ้งถึงสิ่งที่เขาคิดว่าเป็นสัจธรรมในตัวคุณจ้างลอง
เป็นความดีงามที่มีคุณค่าอันประเสริฐที่ต้องเคารพนับถือ”

หูไปนาเอาตาไปไร่ ทั้งหูทั้งตาอยู่ที่นาที่ไร่ ไม่สนใจ
กับทางเดินเท้า ไม่สนใจว่าใครจะต้องลำบากเดิน
หลีกกระเจียด หลีกแพ่ง ลงไปเดินให้รถเฉี่ยวในถนน
ผมคงจะเบ้าหูกว่านั้นมาก ไม่ต้องเป็นขี้นปากให้ใครตำ

สมัยแม่ แม่หีบเร่จริง ๆ หีบจากวัดกลาง
ตลาดพลู ลัดเลาะเร่ไปขายถึงโพธิ์สามต้นและ
บ้านขมิ้น ถ้ายังขายไม่หมดก็เร่ขายกลับมาตาม
เส้นทางเก่า แม่ขายหมากขายพลู ถ้าขายสมัยนี้
คงไม่มีใครซื้อแน่ เพราะคนรุ่นใหม่เขาไม่กินหมาก
กันแล้ว ตอนที่จอมพล ป.พิบูลสงคราม เป็นนายก-
รัฐมนตรี ห้ามกินหมาก ต่อกันทั้งบ้านทั้งเมือง
ถ้าไม่ห้ามอย่างจริงจังตั้งแต่ตอนนั้น เดียวนี้เรา
คงเหมือนอินเดีย บ้วนน้ำหมากกันทุกหนทุกแห่ง
สถานีรถไฟคงเต็มไปด้วยอย่างสำหรับบ้วนน้ำหมาก
อย่างที่ผมไปพบเห็นมาในอินเดียเป็นแน่

ผมจำได้ แม่หีบเร่ของขายเสียจนไหล่ปวด ขาย
ของหีบเร่ก็ต้องแข่งกับเวลา เมื่อหีบไป ๆ บ่า
โตบ่าหนึ่งเจ็บ แม่จะไม่ยอมเสียเวลาพักเพื่อเปลี่ยน
บ่า แต่แม่จะเปลี่ยนบ่าขณะที่เดินหีบไปนั้นเหมือน
ทหารแบกปืนที่เปลี่ยนบ่าตอนกำลังเดิน แม่สวม

เลื้อยแขนยาวคลุมถึงข้อมือ สวมงอบ ไม่ต้องเอาร่มไปกางให้เกะกะเหมือนสมัยนี้ แม่ไม่ลืมที่จะเอาม้านั่งเล็กๆ ใส่หาบไปด้วย เมื่อลูกค้าเรียกซื้อของ แม่จะเอาม้ามานั่ง หยิบของขายทันที ลูกค้าจะยืนบ้าง นั่งยองๆ บ้างอยู่รอบๆ

หน้าผลไม้ แม่ก็เปลี่ยนมาขายผลไม้ แม่มีความชำนาญในการดูทุเรียนจนถึงวันนี้ เพียงแต่จับลูกทุเรียนหมุนดูรอบๆ และเอามัดเคาะๆ เท่านั้น แม่ตีราคาได้เลยว่า ควรจะลูกอะไร ช้างในมีกึ๊พ ผมคุ้นกับชื่อ ชะนี ก้านยาว กบ...มาตั้งแต่เล็กๆ แต่จำไม่ได้ว่าตอนนั้นมีทุเรียน “หมอนทอง” แล้วหรือยัง

ผมมาเกี่ยวข้องกับทุเรียนหมอนทองอีก เมื่อตอนเป็นเลขาธิการนายกรัฐมนตรี ตอนนั้น พลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ขึ้นเป็นนายกรัฐมนตรีได้ไม่นาน รัฐบาลก็เชิญ เหงียน โก๊ค รัฐมนตรีต่างประเทศของเวียดนามมาเลี้ยงอาหารกลางวันที่ทำเนียบหน้าทุเรียนพอดี ผมให้เจ้าหน้าที่ไปซื้อทุเรียนหมอนทองอย่างดีมาต้อนรับ

ผมนั่งอยู่ติดกับเหงียน โก๊ค ไม่ห่างจากท่านนายกฯเท่าไร คุยกันไปคุยกันมาลึกลับๆ เหงียนโก๊ค ก็เปลี่ยนมาคุยเรื่องเบาๆ ซึ่งล้าสมัยเป็นไทยอย่างรวดเร็ว

“ผมอยู่บ้านถือศีลเหมือนกันครับ”

“ดี ถืออย่างเลขาจำลองซี เขาถือศีลแปดกินมือเดียว” ท่านนายกฯกล่าวเสริมพร้อมกับชำเลืองไปทางผม

“โธ้ย ไม่ได้หรอกครับ ผมใจไม่แข็งพอ ทำได้ยังไง ถือศีลแปด กินมือเดียว ทั้งๆ ที่ยังไม่ได้บวช” เหงียน โก๊คค้าน

ผมนั่งฟังการสนทนา และนั่งดูอาหารจานที่อยู่ข้างหน้าผมจนกระทั่งเขายกกลับไป โดยไม่ได้แตะต้องเลย พอถึงรายการของหวานก็มีทุเรียนสำหรับแขกทุกคนรวมทั้งตัวผมด้วย เหงียน โก๊คกินเดี่ยวเดียวหมดจาน ผมรีบยกจานทุเรียนของผมยื่นให้เหมือนรู้ใจ

เขายืนขึ้นพร้อมกับกล่าวตามแบบฉบับของ

จากใจถึงใจ

แม้จะมีการพูดถึงผม เขียนถึงผม ไว้ในหลายแห่ง แต่ก็ไม่มีใครมีใครทราบว่า ผมเป็นใคร มาจากไหน

ชีวิตผมอยู่มาเกินครึ่งศตวรรษแล้ว ความตายได้ย่างใกล้เข้ามาทุกที ผมน่าจะได้บันทึกเรื่องราวบางแง่บางมุมไว้บ้าง เพื่อให้หลาย ๆ ท่านได้ทราบ

“ชีวิตจำลอง” จึงเกิดขึ้น และอยู่ในสายตาของท่าน ณ บัดนี้

ชีวิตจำลอง จำลองชีวิตของเด็กจน ๆ คนหนึ่ง ลูกแม่ค้าหาบเร่ ลูกพ่อค้าปลาสด เล็ก ๆ เป็นเด็กรับใช้ของผู้มีใจเมตตาครอบครัวหนึ่ง โตขึ้น รับใช้คนทั้งกรุงเทพฯ

ผมขอขอบพระคุณที่กรุณาละเงินซื้อหา และสละเวลาอันมีค่าของท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ที่เขียนโดยนักเขียนจำเป็นชื่อ “จำลอง”

ขอบพระคุณครับ

พ.ศ. ๓. ๓๐๐ ๖๕๖๓

๗ มกราคม ๒๕๖๓

คอมมิวนิสต์

“ข้าพเจ้าขอคารวะต่อสหายที่ใจแข็ง ถือศีลแปด กินมือเดียว นอกจากท่านจะเคร่งครัดกับการถือศีลแล้ว ท่านยังยังประโยชน์ให้ข้าพเจ้า สหายผู้หนึ่งข้าง ๆ ท่าน ได้กินทุเรียนอย่างดีเพิ่มอีกหนึ่งจาน ข้าพเจ้าขอคารวะ” เป็นคำพูดที่เล่นที่จริงของคนที่ได้รับขนานนามในบางครั้งว่า บุรุษเหล็กแห่งโลกคอมมิวนิสต์

เพราะเป็นลูกแม่ค้าขายทุเรียน ได้กินทุเรียนมาตั้งแต่เล็กๆ ผมจึงติดทุเรียนมาจนกระทั่งโต พอถึงหน้าทุเรียนที่ไร มีเงินเป็นต้องไปซื้อมากินทุกที ถ้าปีไหนราคาแพงมาก ก็พยายามซื้อชนิดราคาถูกลงมาหน่อย เช่น กบบัง ชะนีบัง แม่บ้างครั้งจะไม่ได้กินเป็นลูกๆ กินแค่ข้าวเหนียวทุเรียนได้กินเนื้อทุเรียนนิดๆ ผลมกลืนทุเรียนหน่อยๆ ก็ยังดี

ตอนที่มาเอาจริงเอาจังกับการปฏิบัติธรรม ละลดความอยากได้ใคร่ดี ละลดกิเลสต่างๆ ลงบ้าง ก็ยังทิ้งกิเลสทุเรียนไม่ได้ แม้จะฝึกเอาชนะใจ

ตนเองด้วยการเลิกกินของชอบ ๆ สิ่งนั้นสิ่งนี้ ผมก็ไม่ประสงค์จะเลิกกินทุเรียน

วันหนึ่งผมยังจำได้ดี เห็นหญิงจน ๆ คนหนึ่ง นุ่งผ้าถุงเก่า ๆ ไปยืนรอซื้อทุเรียนที่พ่อค้าใส่รถเข็น มา แยกยื่นกำเงินจนเหงื่อหยด ซื้อไม่ได้เพราะในมือ แกมีเงิน ๑๐ บาทเท่านั้น ผมเห็นแล้วก็สะท้อนใจ ทุเรียนบางปีราคาแพงลิบลွ้ แพงเกินเหตุ แพงกว่าผลไม้อื่น ๆ หลายสิบเท่า แล้วผมยังตั้งหน้าตั้งตากินของที่คนจน ๆ กันไม่ได้อยู่อีกหรือนี่

ทุเรียนมีอะไร มีแค่หนามแหลม ๆ ส่วนผมมีมือที่จะจับมิดผ้าทุเรียน แล้วทำไมผมจึงยอมแพ้ ทุเรียนมาตลอด ลองเอาชนะใจตนเองด้วยการเลิกกินทุเรียนดูสักที จะตายก็ให้รู้ไป

จากวันนั้นถึงวันนี้ ผมเลิกกินทุเรียนมา ๓ ปีแล้ว ไม่แต่ต้องเลยแม้แต่ทุเรียนกวน หรือ ข้าวเหนียวทุเรียน นอกจากหย่ากับทุเรียนแล้ว ผมยังหย่ากับแอปเปิ้ลอีก ด้วยเหตุผลเดียวกัน ราคาแพงเกินไป คนจนมาก ๆ กินไม่ได้ ผมจะไปนั่งกินอยู่ได้อย่างไร แต่ถ้าไปเมืองนอกผมกินแอปเปิ้ล เพราะเขาปลูกได้เอง ราคาไม่แพง

มีการลองใจมาตลอด ลองทั้งใจลองทั้งกาย ว่าจะเลิกกินทุเรียนได้จริงหรือไม่ ถ้าเลิกได้เพราะไม่มีเงินจะซื้อ ไม่มีทุเรียนจะกินละก็ไม่เห็นจะเก่งตรงไหน ต้องเลิกได้แม้มีคนมาให้เปล่า ๆ ก็ไม่กิน

น่าแปลก ตอนที่ยังกินทุเรียนอยู่ต้องซื้อเอง พอเลิกกินมีคนเอามาให้อยู่เรื่อย ๆ ให้เอาให้เอา เหมือนกับลองดี เมื่อเดือนพฤษภาคม ปี ๒๕๓๒ ผมได้รับเชิญให้ไปพุทธธรรมะให้สามเณรวัดคณิกาผลฟัง พระท่านให้ทุเรียนมาถึง ๓ ลูก ผมก็เอาไปให้คนอื่นต่ออีก เหมือนที่เคยปฏิบัติมา

ผมไม่ได้ต่อต้านทุเรียนแต่อย่างใด ไม่เคยชวนใครให้อดทุเรียน บางครั้งยังไปช่วยขายให้เสียด้วย

เมื่อเดือนเมษาฯ ปี ๓๒ ผมพาข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ของ กทม. ไปเที่ยวชายทะเลที่หาดแม่รำพึง จังหวัดระยอง ชวนกันเดินไปซื้อของที่ตลาด แม่ค้าทุเรียนคนหนึ่งอุตสาหะหิ้วร้าน เดินข้ามถนนมาหาผม ปอกทุเรียนมาให้หนึ่งจาน พร้อมกับเล่า

ว่าหน้าทุเรียนเวลามากรุงเทพฯ มักจะเอาทุเรียนติดมือมาฝากผมเสมอ ๆ โดยไม่ได้พบผม ซึ่งเป็นความจริง ผมได้รับทุเรียนไม่ขาด โดยไม่รู้ว่าเป็นคนให้

ผมตามไปนั่งที่ร้านคุณป้าคนนั้น ใครผ่านหน้าร้านก็ทักทายผม ล้วนแล้วแต่เป็นคนกรุงเทพฯ ทั้งนั้น บ้างก็ขอถ่ายรูปด้วยเป็นที่สนุกสนาน ทักแล้ว ถ่ายรูปแล้ว ก็มักจะซื้อทุเรียนติดมือไปไม่ทันไรขายได้กว่าครึ่ง แล้วผมก็ย้ายไปช่วยขายทุเรียนร้านข้าง ๆ อีก ตลาดทุเรียนขายวันนั้นคึกคักเป็นพิเศษ ผมช่วยขายให้มากมายหลายสิบลูก

เมื่อมีการตัดถนนตากสินผ่านสำหรับ การทำมาหากินของชาวสำเหร่ก็เปลี่ยนไป โดยเฉพาะผู้ที่เคยรับจ้างทำสวนหรือเรียงพลู ก็หันมาเป็นกรรมกรสร้างถนน ซึ่งต้องใช้คนงานวันละมาก ๆ

แม่หาบของไปเร่ขาย แต่ละวันต้องไปไกล ๆ เหน็ดเหนื่อยมากจึงเปลี่ยนเป็นปักหลักขายริมถนนตากสินที่กำลังตัดใหม่นั้น มีลักษณะเหมือนกับหาบเร่สมัยนี้ คือไม่หาบและก็ไม่เร่ นั่งขายอยู่กับที่

แม่ขายเมี่ยงคำและข้าวเผาคูกุ เอามะพร้าวมาซอยเป็นชิ้นเล็ก ๆ ตากแดดไว้คั่ว ส่วนใบทองหลางและใบชะพลูไม่ต้องซื้อ เก็บเอาในสวน ไม่มีใครหวง

การค้าขายของแม่ดำเนินไปได้พักหนึ่งก็เริ่มซาลง รายได้ชักไม่แน่นอน ผมก็โตขึ้นทุกวัน ๆ ทำอย่างไรแม่ถึงจะสู้กับชีวิตไปได้ตลอดรอดฝั่ง เผอิญแม่ทราบจากลูกค้าที่มาซื้อเมี่ยงคำว่า คุณนายละมุนกำลังหาคนทำงานบ้านพอดี แม่จึงไปสมัครขออนุญาตคุณนายเอาผมไปเลี้ยงด้วย

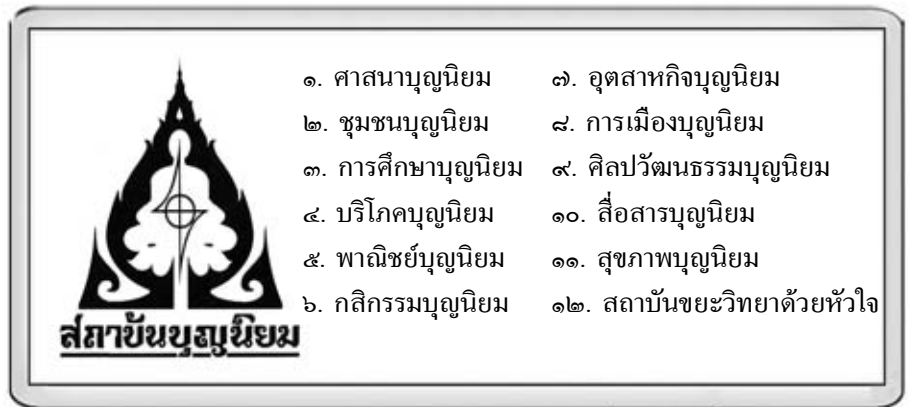
แม่ได้ทำงานที่มีรายได้มั่นคงเดือนละ ๖ บาท ส่วนผมยังเล็กอยู่ ไม่ได้ทำอะไร คุณนายท่านแถมเลี้ยงดูให้ผมได้กินข้าวอีกคนหนึ่งก็เป็นบุญแล้ว

แม่สอนผมเสมอ ๆ มาตั้งแต่เล็ก ให้เป็นคนขยันและประหยัด แม่เป็นตัวอย่างที่ดีที่สุด ได้รับคำชมจากคุณนายและทุก ๆ คนในบ้านเกี่ยวกับเรื่องความขยัน แม่เล่าถึงความหลังให้ผมฟัง เมื่อตอนผมเป็นผู้ว่าฯ แล้ว แม่ใช้เดือนละ ๒ บาทเท่านั้นเอง เก็บไว้ ๔ บาทเป็นทุนให้ผมได้เล่าเรียนต่อมา

๙ อ่านต่อฉบับหน้า

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริง ๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ ๆ หาก ประชาชนได้ศึกษาช่วยวิพากษ์กันต่อ และอบรมฝึกฝนร่วมมือ สร้างสรรให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุด ๆ จริง ๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคมมนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ ๆ

• สมณะโพธิรักษ์

ฉบับ ๓๒๒ เราเคยอธิบายมาถึงว่า ยกเว้น“อรหันต์”ผู้ไม่ต่อ“พุทธภูมิ”ก็จะมี “ชาติ”(อภินิพัตติ)ที่เป็น“โลกุตระจิต”ขั้นสูงสุด ที่เกิดแค่อาศัยใช้ไปกับการดำเนินชีวิตทำ ประโยชน์แก่ผู้อื่นจนกว่าจะตายเท่านั้น

ผู้นี้จึงจะไม่มี“จิตตกผลึกลงเป็นภพ” เพียงแต่มีชีวิตอยู่ ดำเนินไปกับ“ภพ”ที่ชื่อ ว่า“วิภวภพ”(ภพที่ไม่มีภพ ภพที่ไม่มีอุปาทานแล้ว) หรือใช้ภาษาว่า“ตณหา”ที่มีบัญญัติว่า “วิภว ตณหา”(ตณหาที่ไม่ได้ประสงค์มาเพื่อตน มีเพียงแค่ ความประสงค์หรือปรารถนาทำงานเพื่อผู้อื่นเท่านั้น)

ผู้เป็น“อรหันต์”ที่ยังมีชีวิตอยู่ ก็เลขของ ท่าน“ตายสนิทไม่เกิดอีกแล้ว”[มีแต่อนุภาติ เสสนิพพานธาตุ=มีแต่ธาตุนิพพาน ที่เหลือความไม่มี อุปาทิ(เชื้อ) หรือไม่มีอุปาทาน(การยึดมั่นถือมั่น)เท่านั้น]

ดังนั้น “ขั้น ๕”พระอรหันต์ยังมีครบ เป็น“ขั้น ๕”ที่ปราศจาก“ความยึดมั่นถือมั่น ในขั้น ๕ ว่าเป็นตน เป็นของตน”แล้วสนิท

อรหันต์มี“สัญญา” จึงยังใช้“สัญญา” ทำงานอย่างบริสุทธิ์สะอาดซื่อสัตย์ ต่อเมื่อ อรหันต์ท่านใด“ปรินิพพานเป็นปริโยสาน” สัญญาก็หมดสูญสิ้นไปกับการตายลงเป็น “อนุภาติเสสนิพพาน”ทั้ง“เชื้อ”ของรูป และ ทั้ง“เชื้อ”ของนาม “ธาตุ”แยกกันไปเด็ดขาด

สัญญาของอรหันต์ผู้นั้น จึง“ยกเลิก” ไปไม่เหลืออะไรที่จะหลงมีเป็น“ตน”อีกเลย เพราะอรหันต์นั้นไม่มี“อุปาทาน”ใน

ขั้น ๕ ใดแล้ว “สัญญา”ก็ไม่ใช่“อตตะ”อีก

นี่คือผู้มี“วิชา”กำจัด“สัญญาอุปาทาน” ได้จริง “สัญญา”ของผู้นี้จึงไม่ใช่“อตตะ”

“อตตะ”เป็น“ภพ”ในปุถุชน เพราะยังมี “อวิชา”(ความไม่รู้) ผู้มี“วิชา”จึงไม่มี“อตตะ”

ผู้ที่มีภพสววรรค์ขึ้นมา“เสพ”สุข ก็คือ ยัง“สั่งสมภพ”ด้วยอวิชา จึง“เกิดภพ” ซึ่ง จะต้อง“กำจัด”ด้วย“ปัญญาอันยิ่ง”..ไม่เสพ

“คติ”ของผู้“อวิชา”ล้วนยังเป็น“การ เกิด”อยู่จะเกิดเท่าใดก็เท่าที่“อวิชา”ยังเหลือ อยู่เท่านั้น” ผู้ยังมี“สุข”คือ “จิตยังไม่ว่าง จากอตตะ” จึงยังมี“ภพ” ก็ต้องปฏิบัติให้ “จิตว่างจากภพ-จากอตตะ” สุขคือว่าง,ดีสุด เพราะ“ว่าง”ไม่มี“ภพ”ที่ยังหลงเศษเหลือเลย

เหลือเศษธุลีใด ภพก็ยังไม่ว่าง“สุด”

เพราะผู้มี“ธุลี”ก็ยังไม่สูญจาก“ภพ”

ยังคงมี“อตตะ” ก็คือเป็นธุลี“ภพ”อยู่ดี

เว้นแต่ผู้เป็น“อรหันต์”ซึ่งเป็นผู้“ไม่โง่”

(อวิชา) “ไม่ลืกลับ”(อระ)ไปกับ“ความทุกข์- ความสุข”แล้ว จึงมีแต่“อุเบกขา”(ไม่ทุกข์ไม่สุข)

ไม่เหลือ“เสพสุข”นั้นๆแล้ว จึงไม่มีธุลีอตตะ

อรหันต์จึงไม่มี“สววรรค์”ไม่มี“นรก”จริง

“ผู้มีภพ”จะยัง“มีทุกข์” ต้อง“สิ้นภพ-

ไม่มีภพใดเกิดอีก ไม่ว่าสววรรค์ใด จึงจะ

“พ้นนรก” ซึ่งก็คือ “พ้นทั้งนรก-ทั้งสววรรค์”

หรือ“ไม่มีภพใดๆเกิด ไม่ว่าภพนรก-ภพ

สววรรค์” เกิดเลย อย่างนี้ต่างหาก จึงจะ

เรียกได้ว่า “ไม่มีภพ” (วิภว)

“ภพนรกก็ทุกข์-ภพสวรรค์ก็สุข” ซึ่งล้วนเป็น “ภพ” เป็น “อัตตา” ในผู้ “อวิชชา” อยู่ทั้งสิ้น ผู้ยังมี “อวิชชา” จึงเป็นคนผู้ยังมี “ภพ” ดังนั้น “เทวดา ๖ ชั้น” นั้น จึงคือ “นรก ๖ ชั้น” นั่นเอง ก็มันเป็น “ภพ ๖ ชั้น” ใจ!!!

ทำความเข้าใจดี ๆ “ผู้มีอวิชชา” จึงจะเกิด “ภพ” แม้ “ภพสวรรค์” มันก็เป็น “ภพ” แท้ ตั้งสติดี ๆ ทำ “ปัญญา” ของตนให้ยิ่ง ๆ แล้วพิจารณาตรองนี้ให้ชัด ๆ คม ๆ แม่น ๆ

ถ้า “ภพ” ใด ๆ ยังมีอยู่ นั่นคือ ผู้ยังมี “ชาติ ชรามรณะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาสะ” ไหม้ม้ย?

พิจารณาหลัก “ปัจจุสมุปบาท” กันดี ๆ

แล้วอาการที่ต้องวนเวียนอยู่กับความ มี “ชาติ ชรามรณะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาสะ” นั้น มันก็คือ ยัง “ไม่พ้นทุกข์” .. ไหม้ม้ยเล่า?

แล้ว “อาการของนรก” คืออะไร?

คือ อาการสุข หรืออาการทุกข์?

คือ “อาการทุกข์” .. ไหม้ม้ย? ไหม้ม้ย??

แล้ว “อาการทุกข์” คือ สวรรค์หรือไง?

วี้!.. จะวิตถาร ชาติสตั-มาไซคิส? .. หือ?

“อาการทุกข์” คือ นรก ทั้งนั้นแหละ เพียงแต่ว่า ทุกข์มากหรือทุกข์น้อย-ทุกข์นิด

เพราะ “ความรู้สึก” (เวทนา) นั้นมันก็มี แค่ ๓ ความรู้สึก ได้แก่ “สุขหรือทุกข์” แล้วก็ “ไม่สุขไม่ทุกข์ (อุเบกขา)” ก็เท่านั้นเอง

ซึ่ง.. สุขก็คือสวรรค์, ทุกข์ก็คือนรก, ถ้า

ไม่สุขไม่ทุกข์ก็คือ อุเบกขาหรือ “อทุกขมสุข”

ก็แค่นี้แค่นั้นคือ “สรุปยอดของเวทนา” ที่ศาสนา सम्มาสัมพุทธเจ้าทุกองค์ทรงค้นพบ ซึ่งทั้ง “๓ เวทนา” นี้ ทั้งแบบโลกีย์ และแบบโลกุตระ ต่างก็มีนัยสำคัญที่เป็น “ความรู้สึก” (เวทนา) ที่ความเป็น “คน” ปฏิบัติพิสูจน์ได้

สัตว์อื่น ๆ ใด ๆ หากยังมี “อเวไนยภูมิ” ก็ยังไม่สามารถเรียนรู้ปฏิบัติบรรลุได้

ยิ่งเป็นผู้ “อุจเจตทิฏฐิ” แท้ ๆ ซึ่งเป็นคนมีติดบอดสนิท ยัง “ไม่พ้นอวิชชา” จริง ๆ จึงเต็มตื่น-งมลึกอยู่กับความไม่มี “ภพ” ไม่มี “ชาติ” ก็เป็นคนเต็มสิทธิ์ผู้มี “ชาติ ชรามรณะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาสะ” อยู่ตลอดกาลนาน ด้วย “อุจเจตทิฏฐิ” ไม่ถอดถอนเปลี่ยนแปลง

เพราะคนผู้ “อุจเจตทิฏฐิ” ชนิดที่เชื่อว่า คนเกิดมาก็เพียง “ชาติเดียว” เมื่อตายแล้วก็สูญไป ไม่มีอะไรเหลืออีกเลย เขาก็จะยึดมั่นถือมั่นว่า “สัญญา” มีในคน “ชาติเดียว”

ตายไปแล้ว ไม่มีอะไรกันอีกเลย

ดังนั้น เขาจึง “มิจฉาทิฏฐิ” ปักมั่น-เชื่อ ดักดานจมอยู่กับ “สัญญา” ที่ “ไม่มีสัญญา” (ลัทธิ นัตถิกทิฏฐิ) ว่า เมื่อ “คน” ทุกคน ตายลงก็ “ไม่มีอะไรเลย เป็นเชื้อเหลือสืบต่อกันอีก”

เขามีแต่ปัจจุบัน เขาไม่มีอดีต “คลังแห่งความจำ” หรือ “สัญญาตญาณ” ที่เขาเองเกิดมาเขาก็มี “สัญญาตญาณ” เหมือนสัตว์ทั้งหลาย ข้ามชาติมาถึงชาตินี้เหมือนกัน แต่

เขาไม่รู้เรื่อง เขายัง“อวิชชา”จริงๆ “สัญญาชาตญฺญ-สัญญาตญฺญาณ”อะไรกัน!? เขาไม่รู้หรือ

ยังเป็นเรื่องของ“อนาคต” คนผู้นี้ยังหัวเราะเย้ยเยาะด้วยซ้ำ เพราะเขาไม่รู้เรื่อง “พลังงาน”เลย แม้แค่ความรู้ทางฟิสิกส์ที่เป็น“อุตุนิยาม”นั้นก็“หน่วยความจำ”ของมัน หรือมีหน่วยพลังงานคงที่(sustainable)”ในแต่ละหน่วยกันแล้ว เขาไม่รู้อะไรทั้งนั้น

ดังนั้น ยิ่ง“จิตนิยาม”ก็ไม่ต้องพูดกับเขาเลย ป่วยการแน่นอน เขาปิดประตูรู้แน่

คนผู้นี้จึงไม่กลัวเรื่อง“ภพ”เรื่อง“ชาติ” ผู้ที่มี“ภพ”มี“ชาติ”เท่านั้นที่อยากได้ “ภพ”สูงสุด คือ ภพ“พระเจ้า”(God)หรือภพ“พระพรหม”(God) ในหมู่เทวนิยม

คน“อุจเฉทฯ”ที่เชื่ออย่างปักใจมั่น ว่า “พลังงานที่เป็นหน่วยซึ่งเกาะกุมกันขึ้นเป็นตัวตนหรือ“สัญญา”ที่เป็น“หน่วยความจำในตัวเอง”(ISH)”ของธาตุทั้งหลาย อันเรียกว่า “สัญญาธาตุ”ไม่มี ซึ่งเป็นพลังงานที่เรียนรู้กันทางฟิสิกส์ เป็นวิทยาศาสตร์สากลแท้ๆ เพียงแต่ไม่ใช่ภาษาเรียกว่า“สัญญา”แค่นั้น ซึ่งก็คือกลุ่มมวล nucleus ซึ่งเป็นธรรมชาติ

ได้แก่ พลังงานที่หลอมละลายเกาะตัวกันแน่นมี nuclear fusion กับ nuclear fission อยู่ใน nucleus ที่พร้อมจะระเบิดเป็นไอโซโทป nuclear fission พุ่งออกไปกระแทกแตกแหลกลาญอะไรต่ออะไรที่ขวางหน้า

มันอย่างแท้จริงนั้นเอง ถ้ารู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็นสภาวะของพลังงานพวกนี้

พลังงานนิวเคลียสก็มีก็ใช้กันอยู่ แม้ระเบิด nuclear ก็คือ พลังงานพวกนี้แท้ๆ

และเป็น“พลังงานจริงๆ” ที่เริ่มตั้งแต่พลังงาน ๒ ตัวขึ้นไปทั้งนั้น คือ บวกกับ ลบ อันเป็น“อุตุนิยาม”คือพลังงาน ดูด กับ ผลัก หรือไฟ กับ ลม ตั้งแต่เป็นแม่เหล็ก-ไฟฟ้า-ความร้อน-แสง-เสียง แล้วก็พลังงาน ๓ เล้าคือพลังงานที่เป็นสัมประสิทธิ์ (coefficient) อันมีภาวะเป็นพลังงานเกาะกุมกันหรือดูดกันไว้แข็งแรง“คงที่” นั่นคือ static นี้ ๑ กับ พลังงานที่เป็น“แรงเคลื่อน”อยู่ คือ dynamic นี้ ๒ และพลังงานที่เป็น“ตัวแปร”อันมีกำลังคูณ (ชั้น geometric ไม่ใช่เพียงชั้นบวก arithmetic) ร่วมทำงานกันอย่างสำคัญ นี้ ๓ ที่รวมตัวกันอยู่เป็น ๓ เล้า คือ“สัมประสิทธิ์”ซึ่งเรียกในภาษาวิชาการว่า coefficient

“nuclear fusion” กับ “พลังงาน nuclear fission” นั่นเป็นพลังงานหลัก ๒ ตัวอยู่แล้ว เมื่อรวมตัวกับ“ตัวแปรอันมีกำลังคูณ”เป็นพลังงาน ๓ เล้าที่ก้าวหน้าก็เป็นพลังงาน ๓ ตัว พัฒนาตัวตนเองต่อไปจาก“อุตุนิยาม” กระทั่งสูงขึ้นเป็น“พีชนิยาม” จนถึงขั้นเป็น“จิตนิยาม”นั้น เขาไม่มีความรู้ จึงเชื่อว่าไม่มี! เขาเชื่อมั่นเช่นนั้นเลย แม้เขาจะมีความรู้ทางฟิสิกส์บ้าง หรือ

ไปโอโลยี แต่เขายังไม่มีความรู้อันเป็น“ชีวะ”
ระดับ“จิตวิญญาณ”ที่เป็น“โลกุตระธรรม”

จะเพราะจำไม่ได้ “ลัทธิ” หรือ“ไม่
ยอมนึกคิดถึงสัญญา”นั้น ๆ กันเลย” ก็เป็นไปได้

เพราะคนผู้นี้ไม่มีความรู้ในพลังงาน
ทั้งหลายที่มีความแตกต่างกันในหลายนัย
สำคัญ เริ่มตั้งแต่“อุตุนิยาม” แล้วก็“พีช
นิยาม” กระทั่งมาเป็น“จิตนิยาม”

และยังมีการเกิดก่อต่อไปด้วย“กรรม
นิยาม” สูงถึงขั้น“ธรรมนิยาม”ที่เป็น“การ
ทรงไว้อยู่เช่นนั้น ๆ และทรงอยู่ต่อไป”
(มีสัญญา)ตามที่เป็นจริง-ทำจริง เรียกว่า
“ธรรมนิยาม” ซึ่ง“ธรรม”นี้ จะเสื่อมหรือเจริญ
ต่อไป ก็เป็นไปได้อีก ถ้าเป็นโลกียธรรมก็ยัง
ไม่เที่ยง ย่อมเสื่อมได้ ย่อมเจริญได้ แต่ถ้า
เป็นโลกุตระธรรมก็เที่ยง คือไม่เสื่อม หากยัง
มี“กรรม”อยู่ก็เจริญกุศลฝ่ายเดียวเที่ยงแท้แน่

คนผู้นี้จึงแนบยิ่งกว่าแน่ว่า ไม่มีความรู้
“อาการของพลังงาน”ที่เกิดเป็น“จิตนิยาม”
ตามคำสอนพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเด็ดขาด

เขาเชื่อสนิทใจว่า “คนเกิดมามีชีวิต”
ตายลงแล้วก็“สูญ”ไม่มีอะไรสืบต่ออีก(ไร้สัญญา)

ฉะนั้นคือ คนผู้“อุจเฉทิกปฏิรูป”แท้จริง เป็น
คนไม่เชื่อบาปไม่เชื่อบุญ ไม่เชื่อกรรมเป็นอัน
ทำ ไม่เชื่อว่า“กรรม”ของคนมี“ผล”สั่งสมใน
ตนอยู่จริงมีภพ เป็น“คุณ”ก็ได้ เป็น“โทษ”ก็ได้

คนผู้อุจเฉทิกปฏิรูปนี้ จึงยิ่ง“ก่อกรรม”ที่
อวิชชา จะประมาท จะไม่กลัวผิด-กลัวถูก จะ

ไม่เกรงดี-กลัวชั่ว เพราะเขาจะ“หลบเลี่ยง”
กฎหมาย จะหลบเลี่ยงเพียงที่ตนเกรงจะ
เจ็บตัวเท่านั้น ถ้าเขาเลี้ยวโทษภัยในปัจจุบัน
ได้ เขาจะ“กล้าทำชั่ว”ทุกชนิดเพื่อเสพสุขนั้น
อย่างหน้าตาเฉย เพราะเขาหลงว่า“สุข”คือ
ภาวะที่คนผู้มีชีวิตเกิดมาเป็นคนต้องเสพ
ต้องมี นำได้นำมี และเสพให้ได้จนกว่าจะตาย

และเชื่อว่า“ตายแล้วก็สูญกันไป”เลย

เขาไม่เชื่อ“ชาติ”ใดนอกจากปัจจุบัน
เขาไม่เชื่อ“กรรมวิบาก” เขาไม่เชื่อ“พระเจ้า”

เขาไม่อยากได้ความเป็น“พระเจ้าหรือ
ความเป็น“พรหม”เลย เขาเชื่อว่ามันไม่มี

เขาเชื่อว่า ชีวิตคนมีแค่“ปัจจุบัน”เท่านั้น
ตายแล้วจบ ชีวิตคนจะมีใน“อดีต”ไม่ได้
เขาจึงมี“สุข-ทุกข์”ในปัจจุบันเท่านั้น เพราะ
คนผู้นี้ไม่มี“ความรู้”ในเรื่อง“สัญญา”หรือ
“หน่วยความจำของพลังงาน”ว่า มันมีอยู่จริง

แม้แต่ความเป็นพลังงานทางฟิสิกส์
“หน่วยความจำของพลังงาน”ทางฟิสิกส์ที่
เป็นนิวเคลียร์ฟิวชั่น มันยังมีหน่วยความเป็น
“ฟิวชั่น”ของมันเลย ซึ่งบางหน่วยมันก็เป็น
“สัมประสิทธิ์”(coefficient)ก้าวหน้าต่อไป คน
ผู้นี้ไม่มีความรู้พลังงาน“ธรรมนิยาม ๕”แน่

ยิ่งเป็นเรื่องของ“อนาคต” คนผู้นี้ยิ่ง
หัวเราะเย้ยเยาะด้วยซ้ำ เพราะเขาไม่รู้เรื่อง
“พลังงาน”เลย แค่สัญญา“หน่วยความจำ”

* เก่าสมัย ใหม่เสมอ *

 อ่านต่อบนหน้า

ประชาธิปไตยคืออะไร?

เกิดการระเบิดใน กทม.หลายจุดในช่วงนี้ ที่ดูโหดเหี้ยมก็มีการวางระเบิดที่โรงพยาบาล พระมงกุฎเกล้า

นี่ยังไม่ทันถึงเวลาที่จะมีการเลือกตั้ง ตามที่ผู้อ้างตนว่ารักประชาธิปไตยกลุ่มหนึ่ง โดยเฉพาะฝ่ายตะวันตก ที่มองว่าถ้าไม่มีการเลือกตั้งก็ไม่ใช่ประชาธิปไตย

อีกทั้งยังมองว่า ผู้ที่ได้รับการเลือกตั้งมานี้แหละ เป็นผู้มาตามวิถีประชาธิปไตย โดยไม่เข้าใจในเนื้อหาของประชาธิปไตยว่า มีสาระเนื้อหาอย่างไร? ฉะนั้น.....

จึงไม่เข้าใจว่า การยึดอำนาจจากโจรปล้นประเทศก็เป็นประชาธิปไตยได้ ถ้ายึดอำนาจมาให้กลับคืนสู่ประชาชนที่มีธรรม มิใช่ให้อำนาจไปอยู่ที่คนที่ได้รับการเลือกตั้งเข้ามาบริหารประเทศเท่านั้น

จึงไม่เข้าใจว่า การเข้าไปไล่โจรที่ขึ้นบ้านของเพื่อนบ้านเป็นวีรกรรม

จึงไม่เข้าใจว่าการเข้าไปไล่โจรออกจากทำเนียบรัฐบาลเป็นวีรกรรม แม้ว่าโจรนั้นจะมีตำแหน่งใหญ่โตแค่ไหน ไม่ว่าโจรนั้นจะเข้ามามีอำนาจบริหารประเทศได้ เพราะได้รับการเลือกตั้งเข้ามาก็ตาม

พฤติกรรมของโจร หากไม่เลิกพฤติกรรมโจร ก็ย่อมเป็นโจรอยู่วันยังค่ำ ไม่ว่าจะอยู่ในระบบไหนในโลก

ได้ข่าวการระเบิดในเมืองหลวงของประเทศไทย หลายจุดในช่วงนี้ ก็ยังเป็นห่วงการเลือกตั้งตาม

โรดแมปของคณะ คสช.

จนหลายคนมองว่า นี่ขนาดยังไม่ถึงการเลือกตั้ง ก็ยังไม่สงบขนาดนี้ ชื่นมีการเลือกตั้งในสถานการณ์แบบนี้ บ้านเมืองจะสงบอย่างเช่นทุกวันนี้ได้หรือ?

ขอจบด้วยคำพูดของท่านพุทธทาสภิกขุ ที่บอกกับทุกคนว่า

“เมื่อไม่มีศีลธรรมเป็นพื้นฐานแล้ว

ระบบประชาธิปไตยนั้นแหละ

จะเป็นระบบที่เลวร้ายที่สุด”

เพราะ “ประชาธิปไตย” ที่ว่าเป็นของประชาชน เพื่อประชาชน โดยประชาชนนั้น ใช้ได้เฉพาะประชาชนที่มีธรรมเท่านั้น

ถ้าประชาชนไม่มีธรรม มันก็กลายเป็นประชาธิปไตยตายเท่านั้นเอง”

แล้วประชาธิปไตยคืออะไร เพราะมีบางคนเข้าใจว่าประชาธิปไตยก็เป็นธรรมะอยู่ในตัวมันเอง

ท่านพุทธทาสบอกว่า “ประชาธิปไตย คือ ประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่ ไม่ใช่ประชาชนเป็นใหญ่ ต้องให้ประชาชนได้รับประโยชน์เต็มอย่างนั้นจึงจะเป็นประชาธิปไตย

ได้ประชาชนเป็นใหญ่นั้นมันไม่แน่ ประชาชนบ้าบอกก็ได้ ถ้าประชาชนเห็นแก่ตัวแล้วฉิบหายหมด”

วาทะแห่งความจงรักภักดี และความเคารพนับถือ

หากเราแสดงความจงรักภักดีต่อสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเพียงวาทะ ผมคิดว่าพระองค์คงไม่ทรงต้องการ เมื่อพิจารณาแนวทางที่พระองค์ทรงปฏิบัติพระราชภารกิจ ผมมั่นใจว่าพระองค์จะทรงมีความสุขโสมนัสมากกว่าถ้าหากผู้ปหรณัฒรับใช้เบื่องพระยุคลบาทและอาณาประชาราษฎร์ของพระองค์จะเป็นผู้สนับสนุนพระองค์อย่างจริงใจและเข้าใจถึงแนวทางการดำเนินชีวิตและคำแนะนำของพระองค์ เพื่อนำทางประเทศชาติ

- สร้างความเชื่อถือแทนที่จะสร้างความประทับใจ

- ช่วยเหลือผู้อื่นเพื่อให้เขาช่วยเหลือตนเองได้แทนที่จะให้เขาต้องพึ่งพาผู้อื่นอยู่ร่ำไป

- ให้ความนับถือและอดกลั้นต่อมนุษย์ทุกคนแทนที่จะแบ่งแยกหรือแบ่งชั้นวรรณะ

- ให้อภัยผู้อื่นด้วยการขอร้องและด้วยความงามความดีแทนที่จะเป็นการบังคับ

- แนะนำทางแทนที่จะออกเป็นกฎเหล็ก ไม่เฉพาะเพียงคำพูดเพื่อให้เกิดปัญหา แต่

จงดำเนินชีวิตตามประสบการณ์ของพระพุทธเจ้า และปฏิบัติตนให้เป็นตัวอย่างแก่บุคคลอื่น

จงพยายามชักชวน ส่งเสริมให้ผู้คนทำสมาธิ และศึกษาคำสอนของพระบรมศาสดาลัฒมาลัฒพระพุทธเจ้า เพื่อขจัดความโลภ ความเกลียดชัง และหันกลับมาพยายามช่วยเหลือผู้อื่น

ผมแน่ใจว่าพระเจ้าอยู่หัวจะทรงปลาบปลัฒมิตีและทรงมีความสุขอย่างยิ่งที่พลนิกรของพระองค์ส่วนใหญ่อเดินตามแนวรอยเบื่องพระยุคลบาทโดยยึดถือแนวทางของพระองค์เป็นตัวอย่างและเรียนรู้จากพระองค์แทนที่จะแสดงความจงรักภักดีเฉพาะเพียงวาทะเท่านั้น

ท่านเห็นด้วยกับผมหรือไม่ว่าการเดินตามแนวเบื่องพระยุคลบาทและยึดถือแนวทางของพระองค์และเรียนรู้จากพระองค์นั้นดีกว่าวาทะที่เอ่ยเอื่อนว่าจงรักภักดีต่อพระองค์เต็มเปี่ยม ๑๐๐% แต่ไม่สามารถเข้าใจพระประสงค์ของพระองค์

พระมหากษัตริย์ไทยทรงเป็นที่เคารพสักการะซึ่งเป็นธรรมเนียม เป็นประเพณีของไทยที่มีประวัติศาสตร์อันยาวนาน และพระราชพิธีทาง

ศาสนาหรือการเฉลิมฉลองต่างๆ นั้นเป็นเอกลักษณ์
ของชาติและมีความจำเป็นที่จะต้องรักษาประเพณี
อันดีงามนี้สืบต่อไป ประชาชนทั่วไปจำเป็นต้องมี
พระบรมรูปหรือพระบรมฉายาลักษณ์ของพระเจ้าอยู่หัว
เพื่อเป็นสิริมงคลและความภูมิใจของตนซึ่งเป็น
สัญลักษณ์แห่งเสถียรภาพ ความมั่นคงและ
พลังอำนาจของชาติโดยไม่มีข้อกังขาใดๆ ทั้งสิ้น

เราๆ ท่านๆ ควรจะทำอะไรๆ ให้มากกว่านี้เมื่อ
ทราบถึงพระราชภารกิจของพระเจ้าอยู่หัว พระผู้
ซึ่งทรงมีพระหทัยที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความรัก ความ
เสียสละ เพื่อทรงนำทางพวกเราทั้งหมด แม้กระทั่ง
ในวันเฉลิมพระชนมพรรษา แนวทางของพระองค์
ในการทรงนำปณิญาแห่งพระพุทธศาสนามาทรง
ประยุกต์ใช้ในการทรงดำเนินชีวิตประจำวัน และพระ
ราชภารกิจของพระองค์ถือเป็นตัวอย่างที่ประเสริฐสุด

เราเข้าใจแล้วว่าตลอดพระชนม์ชีพของ
พระองค์ทรงพยายามเป็นครูของพวกเรา แต่สิ่ง
หนึ่งที่เราๆ ท่านๆ ลืมกระทำก็คือ การยึดถือแนวทาง

ของพระองค์เป็นตัวอย่าง และการเรียนรู้จากพระองค์

**ไม่มีใครคนใดในโลกที่จะมีความสุขที่สุดเท่า
กับการที่เห็นคำสอนของตนเกิดมรรคผลและ
ศิษย์เข้าใจในคำสอนของตน ซึ่งสามารถนำไป
ใช้ช่วยชาติบ้านเมืองและตนเองได้ แต่ทั้งนี้จะต้อง
เกิดจากการกระทำเท่านั้น**

ถึงแม้จะเป็นไปไม่ได้ แต่ผมปรารถนาที่จะเห็น
พระเจ้าอยู่หัวทรงมีพระชนม์ชีพยืนนานไปอีกสัก
๘๐ พรรษา เมื่อถึงเวลาที่มนุษย์ทุกคนไม่สามารถ
หลีกเลี่ยงได้ ผมไม่รู้ว่าจะสรรหาคำพูดใดๆ มา
บรรยายความรู้สึกของผมได้ ผมคิดไม่ออกว่าอะไร
จะเกิดขึ้นกับประเทศไทยของเรา หลายคนเป็นห่วง
อนาคตของประเทศเนื่องจากความเปลี่ยนแปลง
ของโลกที่รวดเร็ว วันดีๆ ในอดีตกำลังจะหมดสิ้นไป
สิ่งที่น่าเศร้าใจอย่างที่สุดคือวิถีตามแนวทางของ
โลกตะวันออกกำลังอันตรธานสูญสิ้นไป คุณค่าใน
มรดกทางวัฒนธรรมและธรรมเนียมประเพณีอัน
ดีงามที่เราเคยมีมาแต่เก่ก่อนซึ่งเป็นจิตวิญญาณ

ของโลกตะวันออกกำลังจะเลื่อมถอยลงไปเรื่อย ๆ ทั้งหมดนี้ดูเหมือนจะเป็นการเตรียมที่ไว้สำหรับความทันสมัยใหม่ของโลกซึ่งเป็นอิทธิพลแห่งแนวความคิดของการพาณิชย์และวัตถุนิยม ซึ่งเกิดขึ้นในโลกตะวันตก นับว่าโชคร้ายที่เราไม่สามารถหยุดยั้งสิ่งบ้าระห่ำเหล่านี้ได้ ฉะนั้น เรา ๆ ท่าน ๆ คงต้องเตรียมตัวเตรียมใจเพื่อเผชิญกับสิ่งเหล่านี้ในที่สุดโดยไม่มีทางเลือก

เราจะเป็นศิษย์ที่ใช้ไม่ได้เลย ถ้าหากเราจะปล่อยให้พระบัญญัติและคำแนะนำของพระเจ้าอยู่หัวลบล้างหายไปพร้อมกับพระองค์เมื่อถึงวันนั้น เราจะปล่อยให้มันเป็นเช่นนั้นไม่ได้ไม่ว่าอะไรจะเกิดขึ้น ไม่ว่าพระองค์จะทรงมีพระชนม์มายุต่ออีก ๕๐ หรือ ๘๐ พรรษา จะทรงพระชนม์ชีพเป็นมิ่งขวัญของพวกเราหรือทรงไปจากพวกเราก็ตามอย่างน้อยที่สุดเพื่อชีวิตของตัวเองและเพื่อพระองค์ซึ่งทรงสถิตเป็นที่เคารพสักการะของพวกเราชั่ววันรันดร์กาล เราควรที่จะนำเอาวิถีทางการทรงดำเนินชีวิตของพระองค์มาถือเป็นแบบอย่างปฏิบัติให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ ถ้าทุกคนเลื่อมใสศรัทธาและปฏิบัติตามรอยเบื้องพระยุคลบาทของพระองค์เป็นประจำวันแล้ว เราก็คงไม่ต้องกังวลอะไรมากมายในเรื่องของอนาคต เหนือสิ่งอื่นใดเราเริ่มทางเลือกที่เป็นของตัวเอง จริงหรือไม่?

เนื่องจากพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวทรงเป็นพุทธศาสนิกชนที่ทรงเลื่อมใสจะได้ทรงปฏิบัติตามแนวทางแห่งคำสอนขององค์พระศาสดาลิมาลัมพุทธเจ้า

ผมขออ้างถึงคำสอนของสมเด็จพระบรมศาสดาบทหนึ่งซึ่งตรัสเมื่อพระองค์ทรงชราภาพมากแล้วว่า **“จงอย่าพึ่งพาผู้อื่น แต่จงพึ่งพาตนเอง จงอย่าเคารพบูชาตัวตถาคต แต่จงนำคำสอนของตถาคตเป็นแสงสว่างนำทาง”**

หรือที่พระเยซูคริสต์ตรัสว่า **“ถ้าเราทำได้ ท่านก็ต้องทำได้”** ดังนั้นขอให้เราเดินบนเส้นทางตามบรมครูนี้เถิด

ขอให้พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพล-

**อดุลยเดชจงทรงพระเจริญยั่งยืนนาน
ขอให้คำสอนของพระองค์สถิตอยู่ชั่ววันรันดร์**

ความดีงาม และความชั่วร้าย

โชคดีย่างประเสริฐสุดที่พระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชไม่มีพระประสงค์ที่จะทรงเป็นทั้งนักการเมืองและรัฐบุรุษในเวลาเดียวกัน หากพระองค์มีพระประสงค์ที่จะแทรกแซงการเมืองซึ่งเป็นเกมแห่งอำนาจที่อาจจะต้องทรงใช้พระราชอำนาจบังคับมากกว่าวิถีทางที่ละมุนละม่อม พระองค์อาจจะทรงตกอยู่ในภาวะแห่งความเสี่ยงของผู้ไม่หวังดี

ประธานาธิบดีอับราฮัม ลินคอล์น ประธานาธิบดีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของสหรัฐอเมริกา ซึ่งเป็นผู้ต่อสู้กับความยากจน เผด็จการ การเหยียดผิว และชนะใจผู้คนนับล้านที่ถูกลอบสังหาร ณ โรงละครแห่งหนึ่ง ประธานาธิบดี จอห์น เอฟ. เคนเนดีซึ่งเป็นผู้นำสหรัฐอเมริกาที่ช่วยให้ชาติรอดพ้นจากอันตรายใหญ่หลวงหลายครั้ง เป็นสัญลักษณ์ของนักการเมืองที่มีจริยธรรมและความซื่อสัตย์สูงส่ง ถูกลอบสังหารเช่นกันขณะที่ท่านก้าวถึงจุดสุดยอด (ในชีวิตการทำงาน) ของท่าน

มหาตมะ คานธี ผู้ซึ่งเดินเท้าเปล่าเป็นระยะทาง ๕๐ กิโลเมตร ไปยังฝั่งทะเลเพื่อที่จะแสดงให้คนในชาติของท่านได้รับรู้ถึงความสำคัญของการ

<https://www.matichonweek>

ผลิตเกลือ ซึ่งการกระทำของมหาตมะ คานธี ทำให้ผมย้อนระลึกถึงพระราชกรณียกิจของพระเจ้าอยู่หัวซึ่งต้องทรงพระราชดำเนินผ่านป่าดงดิบหนาทึบเป็นเวลา ๓ ชั่วโมง เพื่อเสด็จเยี่ยมเยียนและทรงรับทราบความต้องการของชาวไทยภูเขาที่พระองค์ทรงประสงค์ให้ความช่วยเหลือ มหาตมะ คานธี ได้รับการยกย่องจากคนในชาติแม้กระทั่งศัตรูของท่านให้เป็น “บิดาแห่งอินเดีย” ครั้งหนึ่งท่านอดข้าวประท้วงเป็นเวลาหนึ่งอาทิตย์เพื่อต่อต้านสงครามสกปรกกระหว่างชาวฮินดูกับชาวมุสลิม ซึ่งผลที่สุดทั้งสองฝ่ายยอมประกาศยุติสงครามเพื่อให้เกิดสันติภาพตามข้อเรียกร้องของมหาตมะ คานธี แต่ในที่สุด หลังจากท่านเลิกอดข้าวประท้วงได้ไม่นานนักท่านก็ถูกจู่โจมที่ศีรษะเสียชีวิตทันทีโดยผู้ไม่หวังดี

จากบันทึกเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ แม้แต่องค์พระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ยังถูกปองร้ายมากกว่า ๑ ครั้งโดยผู้ที่มีจิตใจชั่วร้ายเลวทราม ผู้มีอำนาจของนครรัฐต่าง ๆ สมัยพุทธกาลเคยคุกคามขู่เชิญพระองค์และส่งสาส์นเตือนพระองค์มิให้ทรงขัดขวางเส้นทางชีวิตของพวกเขา

พระเยซูคริสต์ทรงสั่งสอนมนุษย์โดยมิได้ทรงหวังผลตอบแทนใด ๆ นอกจากความรักตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยเหลือ

ผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ แม้กระทั่งรักษาคนป่วยด้วยพลังอำนาจแห่งสวรรค์แต่ทำไมพระองค์ถึงถูกตราหน้าว่าเป็นภัยคุกคามต่อนักการเมือง ทั้งนี้เพราะว่าจักรพรรดิโรมันทรงหวั่นเกรงว่าอำนาจของพระองค์จะต้องถูกบั่นทอนลง จึงมีพระบัญชาให้สำเร็จโทษพระเยซูคริสต์ด้วยการตรึงที่ไม้กางเขนเมื่อย้อนรำลึกถึงประวัติศาสตร์การเมือง (ที่ผมควรจะเรียกว่า “ประวัติศาสตร์แห่งความชั่วร้าย”) ทำให้หัวใจของผมแทบหลังเลือด นี่คือเรื่องของโลกบ่อยครั้งที่เจ้าหน้าที่ตำรวจบางนายก็ยังมีภารกิจกินและใช้อำนาจหน้าที่ในทางที่ผิดซึ่งเป็นทางแห่งความเลวร้าย แทนที่จะช่วยเหลือสังคม เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานบางแห่งมักจะละเมิดสิทธิมนุษยชนและทำความเดือดร้อนให้กับชนกลุ่มน้อยเสมอ ๆ ภายใต้เงาของนักการเมืองน้ำดี นักการเมืองน้ำเน่าบางคนก็ยังคงให้คำมั่นสัญญาที่เป็นเท็จ เพื่อให้สังคมไว้วางใจตน แต่โดยส่วนลึก ๆ แล้วนักการเมืองดังกล่าวกระทำการนั้นเพียงเพื่อหวังอำนาจและความมั่งคั่งร่ำรวยให้แก่ตนเองเท่านั้น นักการเมืองจำพวกนี้มักจะทำเป็นเอาหูไปนาเอาตาไปไร่เพื่อต้องการที่จะตักตวงผลประโยชน์จากสิ่งใดสิ่งหนึ่ง

พระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชทรงมีพระราชดำรัสในวันเฉลิมพระชนมพรรษาของพระองค์เมื่อ พ.ศ. ๒๕๑๒ ที่ผ่านมามีว่า “เราต้องไม่ปล่อย

โอกาสให้คนไม่ดีและเห็นแก่ตัวเข้ามามีอำนาจ”

นับว่าคำแนะนำที่พระองค์ทรงพระราชทานให้นั่นเป็นคำแนะนำที่ชาญฉลาดอย่างยิ่ง คนดีต้องร่วมมือกัน (ยืนเคียงบ่าเคียงไหล่กัน) เพื่อป้องกันคนไม่ดีในวิถีทางสันติไม่ให้เข้ามามีอำนาจ ซึ่งระบอบประชาธิปไตยเป็นเครื่องมือที่ดีสำหรับกระบวนการนี้ แต่การจะหยุดยั้งผู้ลุ่มหลงในอำนาจไม่ให้มาใช้อำนาจต่อไปได้ บางครั้งก็ต้องใช้อำนาจของผู้อื่นซึ่งเป็นวิธีการที่ดูเหมือนว่ารุนแรงเข้ามาสกัดกั้น และการไม่จำกัดเสรีภาพของสื่อมวลชน (ที่มีความรับผิดชอบ และยึดหลักการเสนอข่าวที่เป็นความจริง) เป็นอีกเสาหลักหนึ่งที่มีความจำเป็นอย่างยิ่ง นักการเมืองคนใดที่แทรกแซงหรือพยายามใช้สื่อมวลชนเพื่อบิดเบือนความจริงต่อสาธารณชน ย่อมเข้าใจได้ว่านักการเมืองคนนั้นกำลังปกปิดบางสิ่งบางอย่าง

ความชั่วร้ายนั้นมีมากมายหลายรูปแบบ และยังคงมีความฉลาดเองอีกด้วย ซึ่งจะซ่อนตัวอยู่หลังหน้ากากของความเมตตากรุณา และความอนุเคราะห์ที่คอยจ้องโอกาส เมื่อสบโอกาสก็จะโจมตีทันที นักการเมืองประเภทนี้บางคนใช้คำว่า “ความรัก” ที่จอมปลอมในการดำเนินการทางการเมืองของตน อย่างไรก็ตามสิ่งสำคัญที่สุดคือเราไม่ควรพุ่งเป้าสิ่งที่จะให้ผลในทางลบมากนัก ยิ่งให้ความสนใจมากเท่าไร เรายังจะมีเวลาน้อยมากสำหรับการพุ่งเป้าไปยังสิ่งที่ให้ผลในทางบวก

ยังมีสิ่งดีและสวยงามอยู่รอบข้างเรามากมาย ถ้าเรามัวแต่ให้ความสนใจอยู่กับสิ่งชั่วร้าย สิ่งที่ดีงามก็จะถูกละเลย ไม่ได้รับการหล่อเลี้ยงและดูแลให้งอกงาม ซึ่งหมายความว่าชัยชนะก็จะตกเป็นของความชั่วร้าย

ฉะนั้น เราจึงต้องมีสติรอบคอบให้มากในการใช้เวลาและความสนใจต่อสิ่งหนึ่ง เช่น เมื่อให้เวลาและความสนใจในเรื่องของการเมือง (สังคม) ก็ไม่ควรละเลยเรื่องชีวิตส่วนตัว

ในการป้องกันไม่ให้คนชั่วเข้ามามีอำนาจตามพระราชดำรัสของพระเจ้าอยู่หัว เราต้องไม่แสดงอาการโต้ตอบที่ก้าวร้าว แต่เราต้องกระตือรือร้นอย่างมีประสิทธิภาพ ซึ่งสิ่งนี้เราเห็นได้ทันทีว่าปัญญาแห่งพระพุทธศาสนากำลังมีบทบาท

อย่างไรก็ตาม เราก็ไม่ควรที่จะตำหนิผู้รับสินบน ถ้าไม่มีผู้ให้สินบนก็จะมีผู้รับสินบน ดังนั้นจงอย่าตำหนิผู้รับสินบน จงให้ข้อมูลที่เป็นประโยชน์แก่สื่อเพื่อที่สื่อจะได้เปิดเผยการคอร์รัปชันโกงบ้านโกงเมืองดังกล่าวจะดีกว่า

จงทำสิ่งที่ควรทำ แต่อย่าทำและอย่าหลวมตัวเข้าไปทำอะไรที่เกินตัว แล้วความชั่วร้ายก็จะกลับเข้าสู่เหตุของตนเอง ดังที่กฎแห่งกรรมสอนเราไว้ว่า ผู้ประพฤติชั่วย่อมได้รับผลกระทบชั่วของเขาเอง

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

การเป็นผู้รับใช้ คือ ลมหายใจพระโพธิสัตว์

ถ้าเกิดทุกข์	คราวใด	รับใช้ผู้อื่น
ทุกข์จะคลาย	ขมขื่น	มิทุกข์เข็ญ
พระโพธิสัตว์	สอนไว้	พึงให้เป็น
ทุกข์ล้าเค็ญ	หายด้วย	ได้ช่วยคน

- อยู่เย็นเป็นสุข -

“ใครเกิดความทุกข์ในใจขึ้นมา ให้หาทางไปรับใช้ผู้อื่น จะคลายทุกข์” – พ่อครูสมณะโพธิรักษ์
ไม่มีแม้แต่ขณะเดียวในชีวิตที่มนุษย์จะไม่สามารถรับใช้ผู้อื่น – คานธี

ข้าพเจ้าหมั่นเตือนตนเองนับร้อย ๆ ครั้งทุกวันให้ระลึกว่า ชีวิตของตนเองทั้งร่างกายและจิตใจต้องพึ่งพาผลงานของเพื่อนมนุษย์ ทุกคนที่ยังมีชีวิตอยู่และล่วงลับไปแล้ว ข้าพเจ้าจึงพยายามอย่างสุดกำลังเพื่อจะได้รับใช้ผู้คน และทำประโยชน์ตอบแทนในสิ่งที่ข้าพเจ้าเคยได้รับมาแล้วและกำลังได้รับอยู่ – ไอน์สไตน์

“พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ทรงสอนว่า การทำงานด้วยความมุ่งมั่น และการทำตัวให้เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น จะช่วยทำให้ความโศกเศร้าจากเบาลง ทำให้สภาพจิตใจเราดีขึ้น ท่านสอนตอนที่ฉันสูญเสียน้องฟุ่ม” – ทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี

หากเราไม่รับใช้ผู้อื่นแล้วไซ้

ชีวิตของเราก็จะไร้ความหมาย - คานธี

ที่ลิมลา ปี ๑๙๓๙ ผู้สำเร็จราชการชาวอังกฤษได้ประกาศว่า อินเดียจะร่วมรบกับอังกฤษทำสงครามกับฮิตเลอร์ แต่ไม่ยอที่จะขอคำยินยอมจากชาวอินเดียเจ้าของประเทศแม้แต่ผู้น้อย คานธีได้รับมอบหมายจากกองเกรสให้ไปเจรจากับผู้สำเร็จราชการ การเจรจาซึ่งดำเนินไปครึ่งทางก็ชะงักลง ผู้สำเร็จราชการต้องการคำปรึกษาจากอังกฤษก่อน คณะผู้ติดตามคิดว่าน่าจะได้อยู่เปิดหูเปิดตาที่เมืองสวยามแห่งนี้และพักผ่อนเพื่อรอฟังคำตอบ ทว่ามีคำสั่งคานธีออกมา

“เก็บกระเป๋า!”

“เราจะไปไหนกัน?”

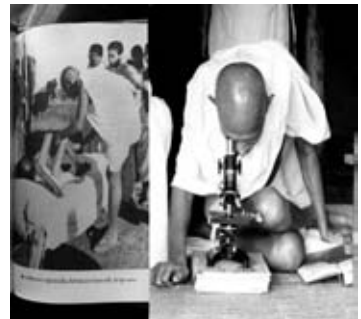
“เราจะกลับอาศรม มีอะไรสงสัยหรือ”

“แต่การเจรจจะเริ่มขึ้นในหนึ่งสัปดาห์นี้มีใช้หรือ?”

“ใช่แน่นอน แต่เรายังมีเวลาอย่างน้อยสองวันที่อาศรม”

“เรามีสิ่งสำคัญมากมายอะไรที่ต้องทำที่อาศรม”

“ดูแลประจูเร (ผู้ป่วยโรคเรื้อน) ไม่สำคัญหรือ?”

ทำไมคานธีจึงสั่งให้คณะผู้ติดตามกลับมายังอาศรม เพียงแค่สองวันเท่านั้น?

คานธีไม่ได้ให้ค่าการเจรจากับผู้สำเร็จราชการยิ่งกว่าการพยาบาลผู้ป่วยโรคเรื้อน สำหรับบาปแล้ว การช่วยเหลือคนหนึ่งคนและการปฏิบัติสังคมเป็นเรื่องเดียวกัน ดังนั้นคานธีจึงพยาบาลผู้ป่วยอย่างอุทิศตน เฉกเช่นเดียวกับการรับใช้ชาติ เหตุนี้การทำงานใดๆ ของคานธีในระดับบุคคลจึงมีความสำคัญ

หากมองในแง่หนึ่ง การพยาบาลผู้ป่วยโรคเรื้อนก็เป็นการกระทำเชิงสัญลักษณ์อย่างหนึ่ง นั่นคือเครื่องหมายของความห่วงใยต่อบรรดาคนนอกของสังคม การยกระดับสังคมส่วนรวมนั้นเริ่มจากการยกระดับของผู้ที่อยู่ต่ำสุดในสังคม

คานธีมีผู้ป่วยให้พยาบาลอยู่เป็นนิจ แต่การพยาบาลที่เหนือกว่าครั้งใดๆ ที่คานธีเคยทำมา เป็นการพยาบาลแบบเดียวกันกับที่พระเยซูได้ทำ นั่นคือการดูแลผู้ป่วยโรคเรื้อนนาม “ประจูเร ศาสตรี”

ครั้งหนึ่งระหว่างที่คานธีกำลังอดอาหารทรมานตนเองเพื่อล้างมลทินอันเกิดจากการทะเลาะวิวาทกันระหว่างชาวฮินดูกับมุสลิม ได้มีชาวนาสองสามีภรรยามาหาท่านที่อาศรมเพื่อขอน้ำที่ท่านใช้ล้างเท้าเล็กน้อย ลูกชายของสองสามีภรรยาคนนี้กำลังป่วยหนักและกำลังร่อแร่ใกล้จะตาย สองสามีภรรยาเชื่อว่าหากได้น้ำที่ท่านนี้เด็กอาจจะรอดได้

ทันใดที่คานธีทราบเรื่องนี้ ท่านรีบสั่งให้สองสามีภรรยาเข้าไปหาท่าน แม้ว่ากำลังอ่อนเพลียจากการที่ต้องอดอาหารมาหลายวัน คานธีก็พยายามอธิบายให้สองสามีภรรยาผู้นั้นทราบอย่างสุภาพนุ่มนวลว่าเป็นการโง่เขลาเพียงไรที่จะเชื่อว่าน้ำสกปรกเช่นนั้นจะรักษาผู้หนึ่งผู้ใดให้พ้นจากโรคภัยไข้เจ็บได้ คานธีบอกแก่เขาทั้งสองว่าพระเทพเจ้าเท่านั้นที่จะทรงแสดงอภินิหารได้ เมื่อได้อธิบายให้สองสามีภรรยาทราบถึงความเขลาของเขาแล้ว คานธีก็อนุญาตให้คนทั้งสองกลับไป

ความปรารถนาที่จะได้ช่วยเหลือผู้อื่นย่อมมาก่อนสิ่งใดทั้งหมดสำหรับคานธี คานธีจึงรู้สึกว่าการบริการผู้อื่นมีความสำคัญยิ่งเสียกว่างานทางการเมืองที่ยิ่งใหญ่ที่สุดเสียอีก

คานธีจึงกล่าวว่า หากเราไม่รับใช้ผู้อื่นแล้วไซ้ ชีวิตของเราก็จะไร้ความหมาย

“ความสุขที่สุด” ของในหลวง ร.๙ คือ
การที่ประชาชนของท่านมีความสุข

“ความสุขที่สุด” ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ คือ “การที่ประชาชนของท่านมีความสุข” (Publish 2016-10-28 10:36:26)

หนึ่งในปณิธานอันยิ่งใหญ่ของพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดชฯ ที่พระองค์พระราชทานแก่ประชาชนของพระองค์ตลอดเวลา ดังความตอนหนึ่งว่า

นายเดนิสเกรย์เขียนรายงานลงในนิตยสาร “สวัสดี” ของการบินไทยว่า “เห็นได้ชัดว่า พระเจ้าอยู่หัวมิได้มีชีวิตส่วนพระองค์เลย วันเวลาของพระองค์ท่านหมดไปกับการช่วยราษฎรที่โน่นที่นี่”

นายเดนิสเกรย์ได้กราบบังคมทูลถามว่า

“ได้ฝ่าละอองธุลีพระบาท...คิดว่า วันที่ทรง**มีความสุขที่สุด**คือวันไหน?”

พระราชกระแสที่รับสั่งตอบว่า **“บาเจาะ”** นั้น ทำเอาทุกคนงุนงงเพราะไม่เคยได้ยินคำนี้มาก่อน

“บาเจาะ” นั้นเป็นอำเภออยู่ทางปีกษัตริย์ได้แสนจะกันดาร พื้นที่มีลักษณะเป็นปลักตม ทุกปีน้ำจะท่วมอย่างน่ากลัวทำให้ไร่นา ๙ หมื่นไร่เสียหายหมด

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวได้เสด็จฯ ไปแคว้นนั้นเป็นครั้งแรกเมื่อต้นปี พ.ศ. ๒๕๑๖ และทรงชี้แนะให้ชุดคลองเพื่อระบายน้ำออกสู่ทะเล พอถึงเดือนธันวาคม คลองก็เสร็จเรียบร้อย

ในเดือนมกราคม ๒๕๑๗ ขณะที่กำลังประทับอยู่ที่เชียงใหม่ วันหนึ่ง อธิบดีกรมชลประทานซึ่งเคยตามเสด็จลงไปได้ด้วยได้กระหืดกระหอบเข้ามาเฝ้าฯ ทั้ง ๆ ที่ตัวกำลังเปียกฝน เขาตะโกนด้วยความดีใจว่า **“ได้ผลแล้ว! ได้ผลแล้ว!”**

รับสั่งถามว่า **“ได้ผลอะไร?”**

อธิบดีกรมชลประทานกราบบังคมทูลว่า

“บาเจาะพะยะค่ะ! ได้ผลดีมาก... ชาวบ้านกำลังดีใจกันยกใหญ่”

(กิตติ ทินิวส์ เรียบเรียง คัดลอกจาก : หนังสือพระราชอารมณ์ขัน ฉบับสำนักพิมพ์กรีนปัญญาญาณ)

ไอน์สไตน์กับงานบริการ รับใช้

ไอน์สไตน์มีอุปนิสัยเด็ดเดี่ยวและไม่ลำเอียง เขานิยมประชาธิปไตย ทุกคนมีความรู้สึกอบอุ่นเมื่อได้ใกล้ชิดกับเขา ไอน์สไตน์ติดต่อกีฬาวงศ์กับภารโรง ผู้มีศตภาพรรดาศักดิ์ นักเรียน ดาราภาพยนตร์ดูเดียวกัน ไอน์สไตน์ให้ความเป็นเพื่อนอย่างไม่เสแสร้ง เขาเคยพูดคุยกับคนบ้าๆ บอๆ หลายชั่วโมง เพราะคนในครอบครัวของชายบ้าคนนั้นบอกไอน์สไตน์ว่า คนบ้านี้จะหายบ้าได้ถ้าไอน์สไตน์ช่วย

ไอน์สไตน์เข้าใจและช่วยให้ผู้คนสบายใจขึ้น เมื่อฮอฟฟ์แมนเข้าพบเพื่อเสนอผลงานครั้งแรก ฮอฟฟ์แมนรู้สึกตื่นกลัวสุดขีดและเหมือนถูกขู่ให้กลัวหลังจากความมีชื่อเสียงลือลั่นของไอน์สไตน์ แต่เมื่อไอน์สไตน์บอกฮอฟฟ์แมนว่า “ให้อธิบายงานของคุณอย่างช้าๆ เพราะผมไม่สามารถเข้าใจได้อย่างรวดเร็ว” เมื่อได้ฟังเช่นนั้นฮอฟฟ์แมนจำได้ว่าความกลัวทั้งหมดได้หายไปหมด นามหัตถกรรมถึงสิ่งที่ไอน์สไตน์ได้พูดและวิธีการที่เขาพูด ไอน์สไตน์ปฏิบัติต่อทุกคนเท่าเทียมกันหมด

แม้ไอน์สไตน์จะชอบความเป็นส่วนตัว แต่ก็มักได้เข้าไปยุ่งกับชาวโลกเสมอ เขาแบ่งเวลาให้สังคมและสูตรสมการ เล่นไวโอลินให้สถาบันกองทุนอิสราเอล เขียนใบรับรองให้เพื่อนและนักศึกษามากมาย ช่วยเด็กๆ ทำการบ้าน และตอบจดหมายหลายพันฉบับจากเด็กนักเรียน ไอน์สไตน์ไม่เห็นแก่เงิน อย่างเช่นเมื่อ พ.ศ. ๒๔๗๕ สถาบันการศึกษาก้าวหน้าได้เสนอจ่ายเงินหนึ่งหมื่นห้าพันดอลลาร์ต่อปีให้เขา แต่ไอน์สไตน์ขอรับเพียงสามพันดอลลาร์ต่อปี ไอน์สไตน์ใช้จ่ายน้อยและเป็นไปอย่างประหยัดคู้มูลค่าเงินที่จ่ายเสมอ ในขณะที่ไอน์สไตน์ต้องการคลิปปินกระดาศและเห็นมีแต่อันงอๆ เขาพยายามซ่อมคลิปปินกระดาศที่งอๆ ให้มีสภาพใช้การได้แม้พบคลิปปิดแล้วก็ตาม ซึ่งไอน์สไตน์กล่าวว่า “เป็นเพราะถ้าข้าพเจ้าตั้งใจทำอะไรแล้วก็จะต้องทำให้บรรลุถึงเป้าหมาย มันยากที่จะเปลี่ยนความตั้งใจได้”

อรหันต์คือผู้รับใช้มนุษยชาติ พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

ได้เห็นถึงความทุ่มเทสุดกำลังของพ่อครูทุก ๆ งานประจำปีของพวกเรา แม้จะย่างเข้าสู่วัย ๗๘ ปี แต่พลังของท่านก็ยากที่คนหนุ่มๆ สาวๆ อย่างพวกเราจะทำตามได้ ทั้งบรรยายก็จัดหนัก แล้วท่านก็ยังพักผ่อนน้อย ในช่วงงานปลุกเสกฯ ก็เร่งเขียนหนังสือ บางคืนก็จำวัดถึง ๔ ทุ่ม บางคืนก็ ๕ ทุ่ม ซึ่งพวกเราแค่นอนตามเวลาตอน ๓ ทุ่ม แล้วก็ตื่นตี ๓ ครึ่ง เพียงแค่นี้ก็เพลียไปตาม ๆ กันแล้ว

ถึงกระนั้นในช่วงเวลากลางวัน พ่อครูก็ยังพยายามจัดสรรเวลาออกไปช่วยพวกเราชนปุ่ยกกันอีกด้วย ซึ่งตรงนี้ได้เห็นถึงความวิเศษของ **“พลังวิมุตติ”** (สมณะมีวิมุตติเป็นกำลัง) เราจะเห็นว่าถ้าเราคำนวณตามกำลังของอายุของคนธรรมดาอายุ ๗๗ - ๗๘ ปี พลังเรียวแรงแบบคนธรรมดา ๆ ก็คงจะไปไม่รอด หรือร่างกายที่ต้องใช้งานหนักขนาดนี้ต้องเจ็บป่วยแน่นอน ขนาดปัจฉาสมณะที่ต้องอยู่กับพ่อครูตลอดเวลา พอเสร็จงานในบางปีจะมีการบ้านหมุนไปตาม ๆ กัน ทั้ง ๆ ที่ยังหนุ่ม ๆ แขนง ๆ แต่เมื่อพักผ่อนไม่พอก็ไปไม่รอด เครื่องมือ!

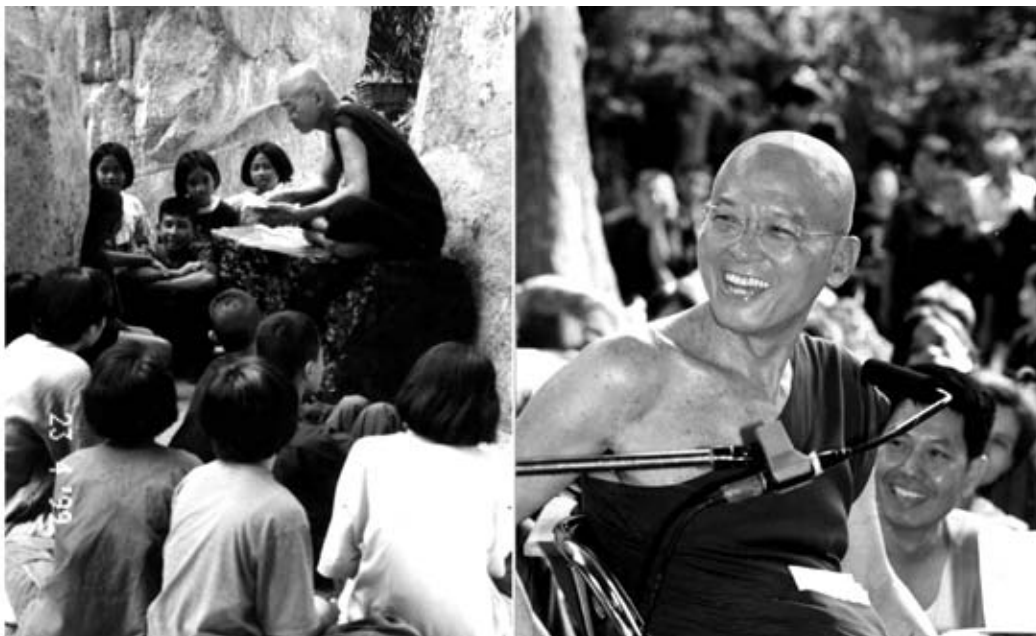
แต่เพราะพ่อครู**มีพลังวิมุตติ** ท่านจึงสามารถยังจิตและกายของท่านให้ใช้งานเพื่อประโยชน์แก่มนุษยชาติได้อย่างเต็มที่ ได้อย่างอัศจรรย์ และท่านจะย้ำเตือนหลักสำคัญแก่ญาติธรรมว่า

“การที่เราจะมีพลังงาน สามารถเอาไปเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นได้ เราต้องเป็นผู้รับใช้
อาตมาก็ขอกำชับว่า พวกเราชาวอโศกต้องลดตัวลดตน อย่าหลงตัวหลงตน ให้ “อ่อนน้อมถ่อมตน เป็นคนรับใช้” ไปเรื่อย ๆ เก็บผลประโยชน์ที่เกิดการพัฒนาขึ้นมา ในสิ่งที่เราได้รับใช้ ในสิ่งที่เราได้มีกรรมกริยาพัฒนาขึ้น เจริญขึ้น เพราะมีการงานอันเป็นประโยชน์ต่อผู้อื่น”

เจตนารมณ์ของพ่อครู

...อาตมามีเจตนาช่วยสร้างคน แล้วให้คนไปช่วยสร้างคน สร้างคนต่อไป ไม่ใช่สร้างคนให้ไปเอาเปรียบคน แต่พยายามที่จะมาช่วยสอน ช่วยบอกกล่าวให้เป็นคนที่ลดความเห็นแก่ตัว ลดความเอาเปรียบ สรุปลด ๆ ก็คือลดกิเลส แล้วจะได้เป็นคนที่มีใจกว้าง เสียสละ ช่วยเหลือเกื้อกูล ไม่เห็นแก่ตัว ช่วยเหลือคนอื่น

พระอรหันต์คือคนที่ช่วยเหลือคนอื่น พระอรหันต์คือคนที่ล้างตัวตน ล้างตัวตนของกิเลสที่เห็นแก่ตัว จนหมดความเห็นแก่ตัว ไม่มีความเห็นแก่ตัวได้จริง ๆ จนไม่มีตัวตน ไม่มีแม้แต่ความเป็นตัวเอง จึงมีชีวิตอยู่ทำงานเพื่อผู้อื่นตลอดไป ตัวเองจะอยู่จะกินจะได้จะเป็นโดยไม่ได้สะสมทรัพย์สมบัติใด ๆ ไว้เพื่อตน จะกินจะอยู่ก็ให้คนอื่นเขาเลี้ยงไว้ แล้วเราก็กินใช้เขาไป อรหันต์คือผู้รับใช้มนุษยชาติ ไม่ต้องการเอาเปรียบใคร มีแต่ให้ ๆ ๆ ๆ มีแต่เป็นผู้เสียสละ รับใช้ผู้อื่น นี่คือความเป็นพระอรหันต์ที่แท้จริง

อาตมาปฏิบัติธรรมพระพุทธเจ้ามาเป็นอย่างที่ว่า มาเป็นผู้รับใช้มนุษยชาติ ที่อาศัยอยู่กับเขา ให้คนเขาช่วย คนนั้นคนนี้ก็ช่วยเพราะอาตมาไม่ได้ “เอา” เขาจึงช่วย จะมีคนอาสาเข้ามาช่วย สารพัด คนนั้นคนนี้ช่วยกันคนละไม้คนละมือ เพื่อแบ่งเบางานที่อาตมาทำอยู่ให้เป็นประโยชน์ต่อ ๆ ไป

ธรรมะของพระพุทธเจ้าสรุปง่าย ๆ ว่าเป็นธรรมะที่ทำให้คนหมดความเห็นแก่ตัวอย่างเกลี้ยงสนิท และก็เป็นคนที่เห็นแก่คนอื่น ทำงานเพื่อคนอื่น แล้วเขาจะเลี้ยวไว้ คนอย่างนี้ไม่มีใครเขารังเกียจ จะให้อยู่ในบ้านตัวเองเลยเพราะท่านเป็นคนรับใช้ทำงานเพื่อผู้อื่นจริงๆ ไม่เบียดเบียน ไม่ข่มใคร ไม่เอาเปรียบใคร จิตใจจะเป็นเช่นนั้นจริงๆ

บทสรุป.....เราไม่สามารถจะเป็นนักการเมืองได้ทั้งหมด หรือเราทุกคนจะไปนำประชาชนจำนวนล้าน ๆ ก็ไม่ได้ อีกทั้งเราทั้งหมดจะเป็นวีรบุรุษผู้ต่อสู้เพื่อเสรีภาพของบรรดาผู้ที่ถูกกดขี่ก็ย่อมไม่ได้เช่นกัน แต่เราทุกคนจะสามารถช่วยให้ชีวิตของผู้ที่อยู่รอบ ๆ ตัวเรามีความสุขมากขึ้นกว่าเดิมได้ เราจะสามารถดูแลเพื่อนบ้านของเราได้เมื่อเขาเจ็บป่วย ช่วยสอนหนังสือให้คนที่ไม่รู้หนังสือได้ ช่วยปลอบใจผู้ที่เคราะห์ร้าย และช่วยทำให้ทุกสิ่งทุกอย่างรอบตัวเขาสดชื่น สะอาด และมีระเบียบเรียบร้อยได้

เราทุกคนสามารถจะเป็นผู้มีน้ำใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความอดทนและมีเมตตาธรรมได้ เราทุกคนสามารถมีสัจจะ มีความอ่อนน้อม และเป็นผู้ที่เชื่อฟังคำสอนได้ เหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิต เพราะหากปราศจากสิ่งเหล่านี้เสียแล้ว โลกก็จะมีความสุขอยู่ไม่ได้เลย และเหล่านี้เป็นสิ่งที่คานธีประพฤติปฏิบัติอยู่ทุกวัน ในชีวิตที่เสวยศราชม ทำเป็นเวลาหลายปีติดต่อกัน

คานธีทราบว่าถ้าหากเราทุกคนดำเนินชีวิตอันเพียบพร้อมด้วยคุณธรรมง่าย ๆ และมีสัจจะอย่างที่ตนเองประพฤติปฏิบัติอยู่แล้วไซ้ อินเดียก็จะกลายเป็นเมืองสวรรค์โดยแน่แท้ ทั้งการที่จะดำเนินชีวิตอย่างเช่นที่ว่ามานี้ ก็จะไม่เป็นเรื่องที่ยากเย็นอะไรนักด้วย ปัญหาสำคัญอยู่ที่ว่าเราทั้งหลายมีความเกียจคร้านกันจนเกินไป คานธีสามารถดำเนินชีวิตเช่นที่ว่่านี้ได้แม้ท่านจะเป็นผู้ที่มิ้งานมากที่สุดในอินเดียก็ตาม ที่พิเศษก็คือท่านได้ทำให้คนเห็นความอ่อนหวานและความงามของความดี ดังนั้นไม่ว่าใครที่ได้พบท่านก็ใคร่ที่จะเอาอย่างท่านด้วยกันทั้งนั้น ๓

(จากหนังสือ คานธีที่ข้าพเจ้ารู้จัก โดย เมอเรีย แพลโดย เรื่องอุไร กุศลาลัย)

บวรของลิง (จาก ๑ จิงเป็น ๑๐๐ จากน้อยจิงเป็นฝูง)

๑. มีนักวิจัยชาวญี่ปุ่น ต้องการศึกษาพฤติกรรมของฝูงลิงที่เป็นสัตว์สังคมคล้ายคน โดยนำเอาหัวมันฝรั่งไปให้ลิงฝูงหนึ่งที่อาศัยอยู่ริมทะเลกิน แรก ๆ ลิงก็กินหัวมันทั้ง ๆ ที่มีเม็ดทรายติดอยู่

๒. หลาย ๆ ครั้งต่อมา เริ่มมีลิงบางตัวเอาหัวมันฝรั่งที่เปื้อนทรายไปล้างน้ำก่อนจึงนำมากิน ต่อมาลิงหลายตัวก็เอาอย่างมัน

๓. นักวิจัยได้ทำการสังเกตพบว่า เมื่อลิงตัวที่ ๑๐๐ ล้างหัวมันก่อนจึงนำมากิน จากนั้นมา พฤติกรรมลิงทั้งฝูง ก่อนที่จะกินหัวมันฝรั่งเปื้อนทราย ต้องนำไปล้างน้ำก่อนทุกครั้ง

ขอขอบคุณภาพจากอินเทอร์เน็ต

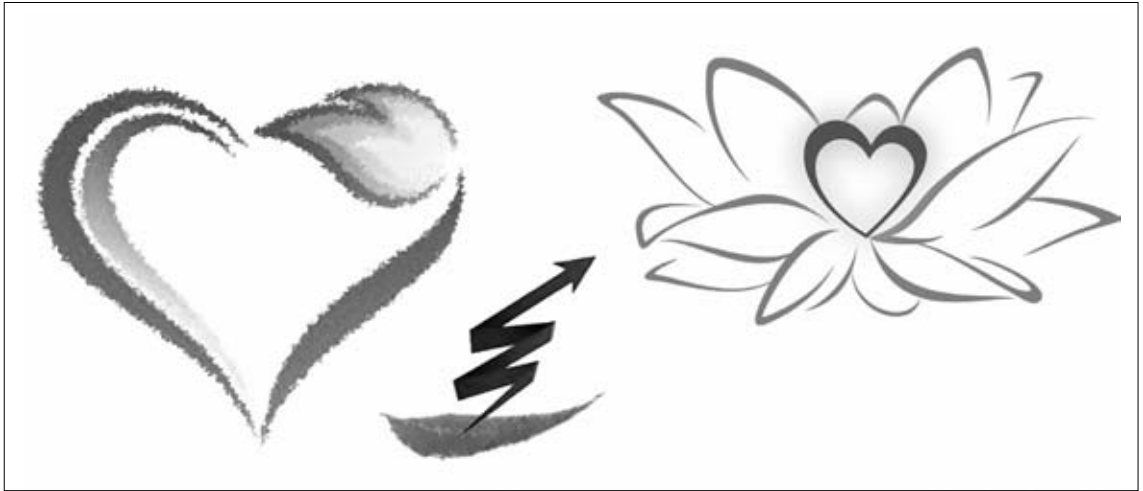
ความสามัคคีปรองดองเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับ
ความรักใคร่เผื่อแผ่ช่วยเหลือกันฉันญาติพี่น้อง ๒ ประการนี้
คือคุณลักษณะสำคัญของไทย ที่ช่วยให้ชาติบ้านเมืองอยู่รอด
เป็นอิสระและเจริญมั่นคง มาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน
พระบรมราโชวาท ร.๙

สนามหลวง - สนามรัก

๔. งานวิจัยนี้ทำให้เกิดความเชื่อว่า มนุษย์เราจะเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมหรือจิตสำนึกได้ โดยไม่จำเป็นต้องไปเปลี่ยนคนทั้งหมด มนุษย์เพียง ๓๐% เปลี่ยนแปลง สังคมก็จะพลันเปลี่ยนไป

๙ เด็กดู ชมดูจ สะเดา
โอดเขลา หยาบคาย ร้ายกาจ
ไหววอน พุทธะ จอมปราชญ์
กำราบ ครั้งเดียว ได้ดี.

สะเดาใบเดียว

(เอกปณณชาดก)

พระศาสดาเมื่อทรงพักอยู่ที่นครไพศาลี (เวสาลี) ประทับ ณ ภูฏาคารศาลา(ศาลาที่มีหลังคาเป็นยอดแหลม)

พระนครไพศาลีนี้เป็นนครหลวงของแคว้นวัชชี มีกำแพงล้อมถึง ๓ ชั้น เป็นเมืองที่งดงามอย่างยิ่ง สมบูรณ์เพียบพร้อมทั้งพระราชอาสน์ เสนาบดี และขุนคลัง จะมีก็แต่ในกลุ่มโอรสของพระราชนั้น มีราชกุมารพระองค์หนึ่งพระนามว่า **ทุลลิจฉวิ** มีนิสัยมักโกรธ หยาบคาย ดุร้ายราวกับอสรพิษ ที่ถูกตีด้วยไม้ จึงมักโกรธเป็นพิษเป็นไฟอยู่เสมอ แม้แต่พระราชบิดามารดา พระประยูรญาติ และพระสหาย ต่างก็ไม่สามารถถอบรมตักเตือน พระกุมารได้เลย เพียงแค่กล่าวสองสามคำต่อหน้าพระกุมาร ก็ไม่อาจทำได้

เป็นเหตุให้**พระราช**าทรงวิตกว่า

“ทุลลิจฉวิกุมารนี้หยาบคายนัก นอกจาก

พระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ไม่มีใครจะอบรมสั่งสอนกุมารนี้ได้”

ดังนั้นจึงทรงพาพระกุมารไปเข้าเฝ้าพระศาสดา แล้วกราบทูล

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ กุมารนี้ดุร้ายหยาบคายนัก ลูกโซนด้วยความโกรธเป็นประจำ ขอพระองค์ทรงประทานพระโอวาทแก่กุมารนี้ด้วยเถิด”

พระศาสดาทรงสดับความร้ายกาจของพระกุมารแล้ว ทรงหันไปทางพระกุมาร พร้อมกับตรัสโอวาท

“ดูก่อนกุมาร เธอไม่น่าจะเป็นคนดุร้าย หยาบคาย ร้ายกาจ ชอบข่มเหงรังแกผู้อื่นอยู่เลย เพราะขึ้นชื่อว่า คนกระทำชั่วหยาบ ย่อมไม่เป็นที่รักที่ชอบใจ แม้ของบิดามารดาผู้บังเกิดเกล้า แม่ของบุตรภรรยา แม่ของพี่น้อง แม่ของหมู่มิตร เพื่อนพ้องทั้งหลาย

คนดุร้ายย่อมเป็นที่หวาดหวั่นของใครๆ

เสมือนได้เห็นงูพิษกำลังเลื้อยมากัด เสมือนเจอโจรป่ามาปล้น เสมือนพบยักษ์ไล่จับมนุษย์กิน

คนมักโกรธถึงจะตกแต่งร่างกายให้งดงาม ก็ยังคงมีผิวพรรณทรมานหมองคล้ำอยู่นั่นเอง หน้าตาที่เคยงามดั่งจันทร์เต็มดวง ก็จะเป็นเหมือนดอกบัวที่ถูกไฟลน ผิดรูป ผิดร่าง ไม่น่าดู ถูกความโกรธนั้นทำลายตน ใช้อาวุธประหารตนบ้าง ตีเมียพิษบ้าง ผูกคอตายบ้าง โดดเขตายบ้าง

ครั้นตายด้วยอำนาจความโกรธอย่างนั้นแล้ว ย่อมไปเกิดในอบายภูมิ (ที่ตั้งแห่งความฉิบหายคือ ๑. นรก = ความร่ำร้อนใจ ๒. ตีรัจฉาน = ความมืดมัวโง่เขลา ๓. เปรต = ความโหลทวิภวระหายไร้สุข ๔. อสุรกาย = ความขลาดกลัว)

ส่วนคนที่ชอบข่มเหงรังแกผู้อื่น แม้ปัจจุบันมีชีวิตอยู่ ก็ต้องถูกดำเนินคดีเตียน เมื่อตายแล้ว ก็ไปเกิดในนรก เป็นต้น หากได้กลับมาเกิดเป็นมนุษย์ ก็จะเป็นคนมีโรคมาก โรคจะรุมทับถมเขา ไม่อาจหลบพ้นโรคภัยได้ จะเป็นผู้ครองทุกข์เป็นประจำ

เพราะฉะนั้นเธอจึงเป็นผู้มีจิตเมตตาเกิด จงมีจิตอ่อนโยนในสรรพสัตว์ทั้งหลายเกิด ผู้กระทำผิดได้เช่นนี้ ย่อมรอดพ้นภัยนรก-ตีรัจฉาน-เปรต-อสุรกายไปได้”

พระกุมารตั้งใจตรงตามพระโอวาทของพระศาสดาแล้ว ก็ได้สำนึก บังเกิดความละอายแก่ใจ จึงละทิ้งนิสัยดุร้ายเลวทรามเสียได้ ด้วยคำสอนของพระศาสดาเพียงแต่ครั้งเดียวเท่านั้น

นับตั้งแต่นั้นมา พระกุมารก็ฝึกฝนตนได้ ไร้พยศ เป็นคนมีจิตใจอ่อนโยน แม้โดนคนอื่นตำหนิหรือตี ก็ยอมได้ มิได้ตอบโต้รุนแรงกับใครเลย เสมือนงูที่ถูกถอนเขี้ยว เสมือนปูโดนหักก้าม เสมือนโคตัวผู้ถูกตัดเขาแล้ว

เหล่าภิกษุได้ช่วยการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของพระกุมารแล้ว จึงยกเรื่องนี้สนทนากันในธรรมสภา

“ตลอดเวลาเนิ่นนาน ไม่ว่าใครๆ ก็ไม่อาจฝึกบุคลิกลักษณะผู้ดุร้ายได้เลย แต่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงทรมานพระกุมาร ด้วยการตรัสสอน

เพียงแต่ครั้งเดียวเท่านั้น รวากับนายควาญช้าง ทรมานพญาช้างข้ามมัน ให้หมดพยศร้าย ฉะนั้น ขึ้นชื่อว่าผู้ฝึกบุรุษที่ควรฝึก จะหาผู้ใดเสมอเหมือนพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ย่อมไม่อาจหามาตัดเทียมได้เลย”

พระศาสดาเสด็จมา ภิกษุทั้งหลายจึงกราบทูลเรื่องที่สนทนากันให้ทรงทราบ พระศาสดาจึงตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่แต่ในครั้งนี้เท่านั้น ที่เราฝึกกุมารนี้ได้ด้วยโอวาทเพียงครั้งเดียว แม้ในครั้งก่อน เราก็กเคยได้ฝึกกุมารนี้ ด้วยโอวาทเพียงครั้งเดียวมาแล้วเหมือนกัน”

แล้วทรงนำเรื่องราวในอดีตนั้นมาตรัสเล่า

.....

ในอดีตกาล ครั้งที่พระเจ้าพรหมทัตเสวยราชสมบัติอยู่ในนครพาราณสี

มีทารกคนหนึ่งกำเนิดขึ้นในสกุลอุทิจจ-พราหมณ์(พราหมณ์ตระกูลสูง) ครั้นพอเจริญวัยแล้ว ก็ได้ไปเล่าเรียนสรรพศิลปวิทยาที่เมืองตักก-สิลา ต่อมาเมื่อเรียนจบก็กลับมาอยู่ครองเรือน

จนกระทั่งถึงเวลาที่บิดามารดาล่วงลับไปแล้ว จึงเบี่ยงหน่ายในการครองเรือน สละสมบัติทั้งปวง แล้วออกบวชเป็นฤๅษี(นักบวชผู้บำเพ็ญพรต แสวงธรรม) พำนักอยู่ในป่าทิมพานต์ พากเพียรบำเพ็ญกระทั่งทำอภิญญา(ความรู้อันวิเศษยิ่ง) และสมาบัติ(สภาวะสงบระงับอันประณีต) ให้เกิดขึ้นได้

ครั้นอยู่ป่าเป็นเวลาช้านานแล้ว จึงได้เดินทางไปสู่ชนบท รอนแรมจาริกไปจนบรรลุลึกลงนครพาราณสี แวะพักอาศัยอยู่ในพระราชอุทยาน เมื่อถึงรุ่งเช้า.....พอนุ่งห่มเรียบร้อยแล้ว สมบูรณ์ด้วยอาการอันสงบสำรวม เข้าสู่พระนครเพื่อบิณฑบาต

เมื่อเดินไปถึงพระลานหลวง ขณะนั้นพระเจ้าพรหมทัตกำลังทอดพระเนตรทางช่องพระแกล (หน้าต่าง) ทรงเห็นเข้าแล้ว ก็เกิดความเลื่อมใสในอิริยาบถ ทรงดำริว่า

“พระฤๅษีนี้ท่าทางงดงาม ใจสงบ ทอดสายตาดำชั่วแฉกในทุกๆ อย่างก้าว เดินมาด้วยลีลาองอาจเยี่ยงราชสีห์ พระฤๅษีนี้คงจะมีสภาวะธรรมอันวิเศษอย่างใด อยู่ภายในเป็นแน่แท้”

ดังนั้นจึงรับสั่งอำมาตย์ข้างกายว่า
“ท่านจงไปนิมนต์พระฤๅษีนั้นมา”
อำมาตย์รับพระดำรัส รีบไปหาพระฤๅษี แล้ว
นมัสการเรียนถาม

“ข้าแต่พระคุณเจ้าผู้เจริญ พระราชารับสั่ง
นิมนต์พระคุณเจ้า”

แต่พระฤๅษีกล่าวตอบปฏิเสธไปว่า

“ก็เราไม่ใช่บัณฑิตบวชประจำราชสำนัก แต่เป็น
นักบวชภายนอก อาศัยอยู่ที่ป่าหิมพานต์โน่น”

อำมาตย์จึงไปกราบทูลความนั้นแด่พระราชา
พระราชาจึงตรัสว่า

“ฤๅษีอื่นๆ ที่เป็นผู้ใกล้ชิดของเรานั้น ไม่มีดอก
จงไปนิมนต์ท่านมาเถิด”

อำมาตย์ก็กลับไปพูดอ้อนวอน นิมนต์ให้พระ
ฤๅษีเข้าไปสู่พระราชวังจนสำเร็จ เมื่อพระราชา
ทรงได้นมัสการพระฤๅษีแล้ว ก็จัดที่นั่งแห่งหนึ่ง
บัลลังก์ทอง ทรงถวายอาหารมีรสเลิศต่างๆ ที่เขา
จัดไว้เพื่อพระองค์ แล้วทรงถาม

“ออกจากที่นี่แล้ว พระคุณเจ้าจะไปยังที่ไหน
กันเล่า”

พระฤๅษีก็กราบทูลตอบ

**“มหาบพิตร อาตมภาพกำลังแสวงหา
เสนาสนะ(ที่พักอาศัย) อันสงบ ที่เหมาะแก่การ
พักอยู่ในฤดูฝนนี้”**

พระราชาทรงสดับดังนั้น ก็รีบตรัสขึ้นทันทีว่า

“ถ้าเช่นนั้น ขอนิมนต์พระคุณเจ้าพักที่ใน
พระราชอุทยานก่อนเถิด”

พระฤๅษีก็รับคำ ครั้นเมื่อพระองค์เองเสวย
เสร็จแล้วก็ทรงพาพระฤๅษีไปยังพระราชอุทยาน
แล้วรับสั่งให้สร้างอาศรมที่มุงบังด้วยใบไม้ไว้ เพื่อ
เป็นที่พักในเวลากลางวันและกลางคืนแก่พระฤๅษี
อีกทั้งทรงถวายบริขารสำหรับนักบวช ทรงมอบ
หมายให้คนเฝ้าสวนคอยดูแลที่นั้น จากนั้นจึงเสด็จ
กลับเข้าพระนคร

นับตั้งแต่วันนั้นมา พระราชาก็เสด็จไปหา
พระฤๅษีวันละ ๒-๓ ครั้งทุกๆวัน ด้วยพระทัยที่
ทรงเคารพเลื่อมใสยิ่ง แต่ในช่วงเวลานั้นเอง พระ
ราชาทรงมีโอรสพระองค์หนึ่งพระนามว่าทูล-

กุมาร เป็นผู้มิมีนิสัยดุร้าย มักโกรธ หยาดคาย
เสมือนงูพิษที่ถูกตีด้วยไม้ มักขู่พนพิษเป็นประจำ
ไม่มีใครสามารถกล่าวตักเตือนอะไรได้เลย แม้เพียง
แค่ส่องสามคำต่อหน้าพระกุมาร

กระทั่งพระราชาและพระประยูรญาติทั้งหลาย
ต่างก็ไม่สามารถจะฝึกรอบรมพระกุมารน้อยนี้ได้
แม้แต่พวกอำมาตย์ก็ตาม แม้แต่พวกคฤหบดีและ
พวกพราหมณ์ก็ตาม **หรือถึงแม้จะร่วมกันว่ากล่าว
อย่างรุนแรงก็ตามที ก็ไม่อาจทำให้ทูลกุมาร
เชื่อถ้อยคำได้** เมื่อหมดล้นหนทางดังนี้ พระ
ราชาจึงทรงคิดว่า

“นอกจากพระฤๅษีผู้ทรงศีลของเราแล้ว คง
ไม่มีผู้ใดที่จะอบรมสั่งสอนโอรสน้อยของเรานี้ได้
**จะมีแต่พระฤๅษีเพียงผู้เดียวเท่านั้น ที่จะทราบ
การบำเพ็ญกุศลสำเร็จ**”

พระราชาจึงทรงพาพระกุมารไปพบพระฤๅษี
แล้วตรัสอ้อนวอนว่า

“ได้โปรดเถิดพระคุณเจ้า กุมารนี้ดุร้าย
นัก นิสัยหยาดคาย พวกข้าพเจ้าไม่สามารถจะ
อบรมฝึกสอนได้แล้ว ขอนิมนต์พระคุณเจ้าอาศัย
กุศโลบาย(อุบายอันเป็นกุศล) ใดๆ ก็ได้ ช่วยอบรม
ให้ด้วยเถิด”

ตรัสจบแล้ว พระราชาก็ทรงมอบพระกุมารไว้
แล้วเสด็จกลับไป ฝ่ายพระฤๅษีก็ชวนพระกุมารเดิน
เที่ยวในอุทยาน ชมนกชมไม้ นานาพรรณ กระทั่ง
ถึงที่แห่งหนึ่ง ได้พบเห็น**สะเดาดันเล็กๆต้นหนึ่ง**
โผล่พ้นพื้นดินขึ้นมา เพิ่งมีใบอ่อนแตกออกมาเพียง
สองใบเท่านั้น พระฤๅษีจึงกล่าวกับพระกุมาร

“กุมารเอ๋ย เธอจงทดลองเคี้ยวกินใบอ่อนของ
สะเดาดันเล็กนี้ดูสิ จะได้รับรสชาติของมันเอาไว้”

พระกุมารก็ทรงเคี้ยวกินใบหนึ่ง ทรงเอาเข้าปาก
เคี้ยวได้ ๒-๓ ครั้งเท่านั้น ก็รู้รสทันที รับถ่มทิ้งที่พื้น
ดินพร้อมกับพระเชษฐา(น้ำลาย) พระฤๅษีจึงอมยิ้ม
แล้วถาม

“เป็นอย่างไรเล่า”

พระกุมารก็ทรงตอบอย่างไม่พอใจพระทัย

**“พระคุณเจ้า ดันไม้ต้นเล็กชนิดเดียว เพิ่งมี
ใบอ่อนเพียงแค่ ๒ ใบ ก็ยังมีรสขมร้ายกาจคล้าย**

ตั้งยาพิษร้ายแรงฉะนั้น นี่ถ้ามันเจริญเติบโตขึ้นมากกว่านี้ คงมีพิษฆ่ามนุษย์ได้มากมายแน่”

ว่าแล้วก็ถอนหน่อสะเดานั้นทิ้งด้วยโทสะทันที แล้วขยี้จนแหลกคาพระหัตถ์ด้วยอาการเกลียดชัง ตอนนั้นเองพระฤๅษีจึงกล่าวคำนี้กับพระกุมารว่า

“นี่แน่ะกุมาร เธอกล่าวถึงหน่อสะเดานี้ว่า เพียงหน่อเล็กๆ มันยังขมน่ารังเกียจถึงเพียงนี้ ถ้าหากมันใหญ่โตขึ้น จะมีพิษร้ายกาจปานใด แล้วลงมือถอนขยี้ทิ้งไป เธอกระทำร้ายหน่อสะเดานี้ฉันใด แม้ชาวแคว้นแคว้นของเธอนี้ก็จะกระทำฉันนั้น ต่างจะพากันกล่าวว่า พระกุมารนี้ขนาดยังเป็นเด็กเล็กอยู่ ก็ยังดูร้ายหยาบคายอย่างนี้ หากเจริญเติบโตครอบครองราชสมบัติแล้ว จะทำอะไรกันเล่า พวกเราจะอาศัยเป็นที่พึ่งพาสู่ความเจริญได้ละหรือ

เมื่อขบคิดกันอย่างนั้นแล้ว ชาวเมืองทั้งหลายคงจะไม่ยอมถวายราชสมบัติให้ แต่จะถอดถอนเธอเสีย เหมือนดังหน่อสะเดานี้ถูกถอนทิ้ง แล้วทำการขบไล่เธอออกไปเสียจากแคว้นนี้แน่

เพราะฉะนั้นเธอจงละเว้นนิสัยดูร้ายหยาบคาย ที่เปรียบเสมือนรสนิยมของต้นสะเดานี้เสีย แล้วจงถึงพร้อมด้วยความอดทน อ่อนน้อม เมตตาและเอื้อเฟื้อตั้งแต่บัดนี้ไปเถิด”

พระกุมารนิ่งเงียบ น้อมพระทัยรับฟังอย่างตั้งใจ เกิดความเข้าใจแจ่มแจ้งขึ้นทันใด นับจากวันนั้นมา.....พระกุมารก็ได้สำนึก เลิกดูร้ายหยาบคายและลั่นพศต ยินยอมเชื่อฟังอยู่ในโอวาทของพระฤๅษี

ครั้นพระราชบิดาสวรรคตแล้ว พุทธกุมารก็ได้ครองราชสมบัติสืบต่อมา ทรงบำเพ็ญบุญให้ทานเป็นอันมาก ด้วยพระทัยเปี่ยมเมตตากรุณายิ่งนัก

.....

พระพุทธองค์ตรัสชาดกนี้จบแล้ว ทรงกล่าวว่า

**“พุทธกุมารในครั้งนั้น ได้มาเป็นพุทธ-
ลิจฉวีกุมารในบัดนี้ พระเจ้าพรหมทัตได้มาเป็น
พระอานนทในบัดนี้ ส่วนพระฤๅษีนั้นก็คือ
เราตถาคตนั่นเอง”** ๓

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๔๙, อรรถกถาแปลเล่ม ๕๖ หน้า ๕๙๔)

แบ่งปันสรรพสาระ

กินผักใบเขียว
ช่วยบำรุงดวงตา

พญ.กนกวรรณ ยุติธรรม จักษุแพทย์ บอกว่า สาเหตุสำคัญที่ทำให้ดวงตาเกิดโรคหรือเสื่อมเร็วก่อนเวลาอันควร มาจากหลายปัจจัย ไม่ว่าจะเป็นกรรมพันธุ์ และอายุแล้ว ก็ยังขึ้นอยู่กับการใช้ชีวิตประจำวัน โดยเฉพาะปัจจุบันที่คนส่วนใหญ่ต้องทำงานที่มีการติดต่อสื่อสารผ่านสังคมออนไลน์ จึงทำให้เวลาส่วนใหญ่มักจะอยู่หน้าจอคอมพิวเตอร์ สมาร์ทโฟน แท็บเล็ต ฯลฯ

อุปกรณ์เหล่านี้มีภัยร้ายทำลายดวงตาซ่อนตัวอยู่นั่นก็คือ “แสงสีฟ้า”(Blue Light) หรือแสงที่มองเห็นได้และมีพลังงานสูงความยาวคลื่นประมาณ ๔๐๐-๕๐๐ นาโนเมตร แสงสีฟ้าสามารถพบได้ในแสงแดด หลอดไฟฟลูออเรสเซนต์รวมถึงหน้าจอคอมพิวเตอร์ สมาร์ทโฟน และแท็บเล็ตที่นิยมใช้กันตลอดเวลา ซึ่งผลกระทบจากการจ้องมองอุปกรณ์เหล่านี้นาน ๆ อาจทำให้เกิดอนุมูลอิสระที่ทำลายเซลล์จอประสาทตา และเสี่ยงต่อการเกิดโรคจอประสาทตาเสื่อมได้ในอนาคต

เพื่อเป็นการดูแล “ดวงตา” ให้อยู่กับเราไปนาน ๆ คุณหมแนะนำว่า การดูแลป้องกันตั้งแต่ต้น ย่อมได้ผลดีกว่ามารักษาที่ปลายเหตุ

แน่นอนว่าการดูแลรักษาดวงตาจากภายนอกนั้นเราควรหลีกเลี่ยงการจ้องมองอุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์เหล่านี้เป็นเวลานาน ๆ ควรพักสายตาทุก ๆ ชั่วโมง เพื่อคลายความอ่อนล้าให้กับดวงตา

นอกจากนี้ การดูแลจากภายในก็มีส่วนสำคัญด้วยการรับประทานอาหารที่ดี และมีประโยชน์ต่อดวงตา อาทิ พวกผักใบเขียวต่าง ๆ อย่าง คะน้า บร็อกโคลี่ ผักโขม ผักบุ้ง ฯลฯ ซึ่งล้วนให้สารอาหารที่เรียกว่า ลูทีน (Lutein) ที่มีส่วนสำคัญในการช่วยปกป้องและบำรุงสายตา (<http://www.thaihealth.or.th>)

บทความพิเศษ

● พิมพ์วิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๒

ชาวพื้นเมืองอยู่กันอย่างอิสระ และเท่าเทียม
และปฏิบัติต่อคนชรา สตรีและเด็กอย่างเหมาะสม
นอกจากนั้นชาวอินเดียนแดงยังเก่งกว่าชาวยุโรป
ในด้านการเกษตร ยาและปฏิทิน
อารยธรรมของพวกเขาสร้างจากสมองและสองมือ
ไม่ได้สร้างจากการใช้ม้า วัว และเหล็ก

ทำไมต้องรู้ทัน? ตอน ประชาธิปไตยไอโรควอยส์ (Democratic Iroquois)

ดร.โรเบิร์ต ไฮโรนิมัส นักประวัติศาสตร์ชั้นนำชาวอเมริกัน ผู้เขียนหนังสือชื่อ “Founding Fathers, Secret Societies” ได้บรรยายความเกี่ยวพันของ “บิดาผู้สร้าง” ประเทศสหรัฐฯ กับสมาคมลับต่างๆ เช่น ฟรีเมซอน อิลลูมินนิตีและโรซิครูเซียนส์ และยังกล่าวถึงการถอดรหัสตราสัญลักษณ์ของสหรัฐฯ ไว้ในหนังสือเล่มนี้ ในขณะที่เดียวกันเขาก็เล่าถึงสหพันธ์ของชาวอินเดียนแดงที่เรียกว่า “สหพันธ์ไอโรควอยส์” (League of the Iroquois) ซึ่งอาศัยอยู่ทางตะวันออกเฉียงเหนือของสหรัฐฯ ด้วย

เขาเล่าว่าในระยะเวลาที่เขาเรียนในระดับปริญญาตรี เขาได้รับทราบวาทะประชาธิปไตยของสหรัฐฯ นั้นไปจากยุโรปและสหรัฐฯ เป็นผลพวงของ “ยุคแห่งเหตุผล” (Age of Reason) ของยุโรป โดยยุโรปไฟฝันถึงระบอบประชาธิปไตย แต่สหรัฐฯ เป็นผู้ลงมือทำให้เกิดขึ้นจริง แต่เขาก็กล่าวนั้นเป็นเพียงส่วนหนึ่งของเรื่องทั้งหมดเกี่ยวกับประชาธิปไตย การค้นคว้าวิจัยทำให้เขาพบว่าชาวพื้นเมืองหกเผ่าซึ่งเคยขัดแย้งรบพุ่งกัน ได้จัดตั้งสหพันธ์ไอโรควอยส์แล้วอยู่ร่วมกันอย่างสันติ สมาชิกของสหพันธ์ห้าเผ่าแรกได้แก่เผ่าซีเนคา โอนอนดากา

“ผมคิดว่ามีพยานชัดเจนอย่างยิ่งให้สามารถฟ้องร้องประธานาธิบดีอเมริกันทุกคนตั้งแต่หลังสงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา คนเหล่านี้ทั้งหมดล้วนเป็นอาชญากรสงครามเต็มตัว หรือไม่ก็มีส่วนพัวพันในอาชญากรรมสงครามที่ร้ายแรง

มันเป็นสิ่งที่เห็นได้ชัดเจนมาหลายสิบปีแล้วว่า สหรัฐฯ จะส่งเสริมประชาธิปไตยก็ต่อเมื่อระบอบนี้ให้ผลลัพธ์ที่สอดคล้องกับความต้องการทางยุทธศาสตร์ และเศรษฐกิจของสหรัฐฯ ท่าทีของสหรัฐฯ ในเรื่องการก่อการร้าย การรุกราน การทรมาน สิทธิมนุษยชน เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็น และเรื่องอื่น ๆ ก็เป็นไปในแนวเดียวกัน...คือเพื่อรักษาผลประโยชน์ของตน”

โนม ชอมสกี

ศาสตราจารย์ของสถาบันเอ็มไอทีสหรัฐฯ

อ้างอิง : โนม ชอมสกี อเมริกา : วิพากษ์นโยบายต่างประเทศสหรัฐอเมริกา, พ.ศ. ๒๕๕๔

Noam Chomsky and Andre Vltchek, “On Western Terrorism, ๒๐๑๓

หมายเหตุ : ยอร์ช บุช (ลูก) ถอนชื่อสหรัฐฯ ออกจากการจัดตั้งศาลอาชญากรรมระหว่างประเทศเมื่อเขาเข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีในปี พ.ศ. ๒๕๔๓

ไอโนดา โมฮ็อก และคาชูกา ต่อมาเผ่าที่หกคือ เผ่าทัสคาโรรา ซึ่งอยู่แถบคาโรไลนา ได้เข้าร่วมด้วยเนื่องจากถูกทหารผิวขาวโจมตี และเมื่อแพ้ก็ถูกเรียกค่าเสียหายจากสงคราม เมื่อไม่มีเงินให้ทหารผิวขาวก็จับชาวพื้นเมือง ๔๐๐ คนไปขายเป็นทาส พวกที่เหลือจึงหลบหนีไปเป็นสมาชิกของสหพันธ์ไอโรควอยส์

สหพันธ์ไอโรควอยส์ใช้ “ต้นสนขาว” เป็นสัญลักษณ์ของสันติภาพ ภาพของต้นสนที่มี ๔ ราก ซึ่งแต่ละรากชี้ไปยังแต่ละทิศของโลกหมายความว่า การเสนอสันติภาพไปสู่มวลมนุษยชาติทั้งปวง กิ่งของต้นสนหมายถึงที่พำนักพักพิง ความมั่นคง และการปกป้องโดยกฎหมายแห่งสันติภาพ (Law of Peace) นักอินทรีบนยอดต้นสนเป็นเครื่องหมายของความระงับระงว การมองรอบทิศด้วยสายตาอันแหลมคมและพร้อมที่จะปกป้องสันติภาพ เสรีภาพ ภราดรภาพและรัฐธรรมนูญ

ระบบสังคมและการเมืองของชาวพื้นเมืองเป็นไปตาม “หลักการมีส่วนร่วม” (participation)

และ “สิทธิตามธรรมชาติ” (natural right) ซึ่งชาวยุโรปได้ตั้งทฤษฎีไว้แต่ไม่ได้มีการปฏิบัติในยุคนั้น ระบบดังกล่าวรองรับโดยรัฐธรรมนูญที่เรียกว่า “กฎหมายแห่งสันติภาพที่ยิ่งใหญ่” (Great Law of Peace) ซึ่งแตกต่างจากระบบกษัตริย์ในยุโรป ชาวอินเดียนแดงถือว่า “หัวหน้า” คือ “ผู้รับใช้” มากกว่าจะเป็น “เจ้านาย” และมีกฎระเบียบสำหรับการถอดถอนผู้นำออกจากตำแหน่ง (impeachment) ในกรณีที่มีความประพฤติบกพร่อง ซึ่งต่างกับกษัตริย์ในยุโรปที่ครองบัลลังก์จนสิ้นพระชนม์ กฎหมายและประเพณีของไอโรควอยส์ ให้เสรีภาพในการแสดงความคิดเห็นทางการเมืองและให้เสรีภาพทางศาสนา รวมทั้งการห้ามเข้าสถานที่พักของผู้อื่นโดยพลการ สตรีชาวพื้นเมืองมีส่วนร่วมทางการเมืองและสมาชิกของสหพันธ์มีฐานะทางเศรษฐกิจไม่แตกต่างกันมากนัก

นโยบายที่สำคัญคือการป้องกันการรวมศูนย์อำนาจไว้ในคนคนเดียวและเน้นการกระจาย

อำนาจ พวกเขายึดความเป็นอิสระต่อกัน และรัฐบาลถูกตั้งขึ้นเพื่อพิทักษ์คุณค่าเหล่านี้ สหพันธ์ไอโรควอยส์เป็นตัวอย่างที่ดีของระบบรัฐสภาและการออกกฎหมาย ในการประชุม ผู้อาวุโสจะนั่งวงในสุด นักรบนั่งในวงถัดไป ส่วนผู้หญิงและเด็กจะอยู่นอกสุด หน้าที่ของผู้หญิงคือการจดจำผลการประชุมและถ่ายทอดให้เด็กทราบ เมื่อผู้พูดลุกขึ้นยืนคนอื่นๆ จะเงียบ เมื่อเขาพูดเสร็จและนั่งลงผู้พูดจะได้รับเวลา ๕-๖ นาทีเพื่อคิดทบทวนว่าจะนำเสนออะไรเพิ่มเติมหรือไม่ เขามีโอกาสลุกขึ้นพูดอีกครั้งถ้าต้องการ วัฒนธรรมประชาธิปไตยของชาวอินเดียนแดงก่อกำเนิดขึ้นประมาณ ๔๐๐ ปีก่อนที่ “บิดาผู้สร้าง” (founding fathers) ประเทศสหรัฐฯ จะได้ค้นพบ

เมืองของชาวอินเดียนแดงแต่ละเมืองมี “สภาเมือง” ซึ่งตัดสินในเรื่องท้องถิ่นและเลือกตัวแทนเข้าประชุม “สภาของเผ่า” ส่วนสภาของเผ่ามีการประชุมที่เรียกว่า “คอคัส” (caucas) เพื่อเลือกตัวแทนเข้าชิงตำแหน่งหัวหน้าสหพันธ์ การประชุมนี้มีการอภิปรายและถกเถียงแต่ไม่มีการลงคะแนน การประชุมรวมของตัวแทนเผ่าจะทำได้ใน “สภาสหพันธ์” (Council of the League) เป็นการประชุมที่มีการปรึกษาหารือและตัดสินปัญหาไม่ใช่เพื่อการเผชิญหน้า “คอคัส” เป็นการประชุมที่สหรัฐฯ นำไปใช้ทั้งในสภาองเกรส สภาสูง และสภาอื่นๆ ทั่วประเทศ และพรรคการเมืองก็ใช้เพื่อการเลือกตัวแทนพรรคเข้าชิงตำแหน่งประธานาธิบดีด้วย

ชาวพื้นเมืองแยกระบบพลเรือนระบบทหารหรือนักรบ ทหารไม่สามารถเป็นตัวแทนของเผ่า และไม่มีสิทธิดำรงตำแหน่งด้านการปกครอง นอกจากจะลาออกจากการเป็นนักรบก่อน อีกคุณค่าหนึ่งของการเป็นสัตว์สังคมที่รู้จักการแบ่งปันคือพวกเขาไม่มีการถือครองที่ดินทั้งในระดับปัจเจกบุคคลและระดับสหพันธ์ พวกเขาอยู่กันอย่างอิสระ และเท่าเทียมและปฏิบัติต่อคนชรา สตรีและเด็กอย่างเหมาะสม นอกจากนั้นชาวอินเดียนแดง

ยังเก่งกว่าชาวยุโรปในด้านการเกษตร ยาและปฏิทินอารยธรรมของพวกเขาสร้างจากสมองและสองมือ ไม่ได้สร้างจากการใช้ม้า วัว และเหล็ก

ในระยะ ๒๐-๓๐ ปีก่อนการประกาศอิสรภาพ อาณานิคมของชาวผิวขาวในอเมริกาถูกห้อมล้อมโดยชาวพื้นเมืองทั้งหกซึ่งทำการเกษตรตั้งแต่ทะเลสาปอีรีจนถึงแม่น้ำมิสซิสซิปปี พวกเขาจึงถูกหล่อหลอมโดยวัฒนธรรมของชาวอินเดียนแดงโดยไม่อาจหลีกเลี่ยง โดยเฉพาะเบนจามิน แฟรงคลิน จอห์น อัดัมส์ โทมัส เจฟเฟอร์สัน (ต่อมาเป็นประธานาธิบดีคนที่ ๓) และโทมัส เพน ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของ “บิดาผู้สร้าง” สหรัฐฯ พวกเขาต่างประทับใจอย่างยิ่งในวิถีของชาวพื้นเมือง จอห์น อัดัมส์ (ต่อมาเป็นประธานาธิบดีคนที่ ๒ ของสหรัฐฯ) ถึงกับกล่าวว่า “นักปราชญ์และนักการเมืองในยุคนั้นต่างก็พยายามจะจัดตั้งรัฐบาลตามรูปแบบของชาวพื้นเมือง”

ส่วนเบนจามิน แฟรงคลิน ถึงกับเผยแพร่สิ่งที่เขาเรียนรู้ผ่านงานพิมพ์ของเขา และยังพิมพ์หนังสือเล่มเล็กๆ ออกแจกจ่าย โดยหนังสือดังกล่าวบรรยายกระบวนการรัฐสภาของชาวพื้นเมือง และ “สภา” ในรูปแบบดังกล่าวได้ถูกจัดขึ้นในเพนซิลวาเนียเมื่อปี ๑๗๔๔ (พ.ศ. ๒๒๘๗) ทั้งนี้เพื่อให้ผู้แทนของแมรีแลนด์ เวอร์จิเนีย และเพนซิลวาเนียได้พบกับหัวหน้าของสหพันธ์ เพื่อตกลงร่วมเป็นพันธมิตรกันในการต่อสู้กับฝรั่งเศส ในการประชุมครั้งนั้นผู้แทนชาวอินเดียนแดงได้แนะนำให้ผู้ตั้งถิ่นฐานร่วมกันจัดตั้งสหพันธ์อย่างที่เขาได้ทำเมื่อหลายร้อยปีก่อน ซึ่งแน่นอนว่าหัวหน้าชาวพื้นเมืองได้สอนให้เหล่าคนผิวขาวรู้จักการฝึกกำลังและยังเป็นตัวอย่างในเรื่องประชาธิปไตยด้วย หลังการประชุม เบนจามิน แฟรงคลินได้เริ่มรณรงค์ในเรื่องการจัดตั้งสหพันธ์ โดยแต่ละรัฐจะยังคงมีอธิปไตยและรัฐธรรมนูญของตนเอง แต่ก็ส่งตัวแทนตามจำนวนประชากรเพื่อการร่วมมือกัน ทุกอย่างที่เขาเสนอถอดแบบไปจากวิถีของชาวพื้นเมือง อย่างไรก็ดีตาม ข้อ

เสนอของเบนจามิน แฟรงคลิน ซึ่งรวมถึงสัญญาไม่แย้งชิงดินแดนของชาวอินเดียนแดงไม่ได้รับการยอมรับจนอีก ๒๐ ปีต่อมา (สัญญาที่ชาวผิวขาวเซ็นไว้กับชาวพื้นเมืองประมาณ ๘๐๐ ฉบับถูกละเมิดหมด)

ในปี ๑๗๗๖ (พ.ศ.๒๓๑๙) การปฏิวัติเพื่อประกาศอิสรภาพจากอังกฤษใกล้เข้ามา ตัวแทนของอาณานิคม ๑๒ แห่ง และตัวแทนของชาวพื้นเมืองก็ประชุมกันเพื่อการผนึกกำลังต่อสู้กับทหารอังกฤษ การประชุมครั้งนั้นถอดแบบจากการประชุมเมื่อปี ๑๗๔๔ ที่ริเริ่มโดยเบนจามิน แฟรงคลิน ในที่สุดผู้ตั้งถิ่นฐานก็รับชนะทหารอังกฤษ และสามารถประกาศอิสรภาพจากการเป็นอาณานิคมได้เมื่อวันที่ ๔ กรกฎาคม ค.ศ. ๑๗๗๖ (พ.ศ. ๒๓๑๙) ซึ่งถือเป็นวันชาติของสหรัฐอเมริกาจนถึงปัจจุบัน

สำหรับ โทมัส เจฟเฟอร์สัน เขาเลื่อมใสในคุณค่าทางสังคมและการเมืองของสหพันธ์ไอโรควอยส์ จนถึงกับกล่าวว่า “สังคมชาวพื้นเมืองโดยรวมมีระดับความสุขมากกว่าผู้ที่อาศัยอยู่ภายใต้รัฐบาลของยุโรป” แต่เขาก็ไม่เชื่อว่าวิถีของชาวอินเดียนแดงจะสามารถใช้ได้ผลดีกับชาวผิวขาวซึ่งมีจำนวนประชากรมากมาย และแม้แต่สหพันธ์ไอโรควอยส์เองก็ยอมรับว่าเมื่อจำนวนประชากรเพิ่มขึ้นจนถึงระดับหนึ่ง ระบบการปกครองของตนก็จะไม่สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพดังเดิมในเรื่องนี้ โทมัส เจฟเฟอร์สันถึงกับกล่าวว่า “ในที่สุดระบอบประชาธิปไตยก็จะฆ่าตัวตายเอง”

ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. (พ.ศ. ๒๕๓๓) ยอร์ช บุช (พ่อ) ซึ่งเป็นประธานาธิบดีในขณะนั้นได้ประกาศให้เดือนพฤศจิกายนของทุกปีเป็นเดือน “มรดกของชาวอินเดียนแดงแห่งชาติ” (National American Indian Heritage) เขากล่าวด้วยว่า “กิจกรรมที่วางแผนไว้จะมุ่งเน้นถึงสิ่งที่ชาวพื้นเมืองอเมริกันได้อุทิศให้ประเทศนี้ตลอดห้าร้อยปีที่ผ่านมา ตัวอย่างเช่น รากฐานของรัฐธรรมนูญอเมริกันนั้นเป็นผลที่สืบทอดมาจากรัฐบาลสหพันธ์ไอโรควอยส์” ใน

เวลาเดียวกัน ดาไลลามะ องค์ที่ ๑๔ ก็ยังแสดงความเห็นถึงความสำคัญของการให้เกียรติกับชาวอินเดียนแดงทั้งหกเผ่าด้วย

อนึ่ง นอกจากระบอบประชาธิปไตยแล้ว ผู้ตั้งถิ่นฐานผิวขาวยังหยิบยืมภาษาการแต่งกาย ยาพื้นเมือง และอาหารของชาวพื้นเมืองไปใช้ประโยชน์จนถึงปัจจุบันเช่นข้าวโพด มันฝรั่ง ไก่วง อะโวคาโด มะเขือเทศ แอปเปิ้ล ฯลฯ โดยเฉพาะมันฝรั่งนั้นได้กลายเป็นอาหารประจำชาติของชาวผิวขาวทั้งในโลกเก่าและโลกใหม่

ในเรื่องนี้ ศาสตราจารย์แจ็ก เวทเธอร์ฟอร์ด กล่าวสรุปไว้ในหนังสือ “Indian Givers : How The Indians of Americas Transformed The World” ของเขาว่า **“ห้าร้อยปีผ่านไป โลกจึงได้ตระหนักถึงความปรารถนาของชาวพื้นเมืองในอเมริกาเหนือ”** ■

อ้างอิง

๑. Dr. Robert Hieronimus, “Founding Fathers, Secret Societies”, Destiny Books, Vermont, USA, ๒๐๐๖, โรเบิร์ตได้รับปริญญาเอกจากการวิจัยค้นคว้าและเขียนวิทยานิพนธ์เรื่องตราสัญลักษณ์ของสหรัฐฯ และที่มาของเครื่องหมายต่างๆ ที่ปรากฏอยู่บนตรา ในปี ๑๙๗๖ (พ.ศ. ๒๕๑๙) ประธานาธิบดีเจอร์รัลด์ฟอร์ดได้ใช้ผลงานของเขาในการกล่าวสุนทรพจน์ด้วย นอกจากนี้ เขายังได้รับเชิญไปทำเนียบขาวเพื่อการพูดคุยเกี่ยวกับประวัติและความหมายของตราสัญลักษณ์ และยังได้รับเชิญไปพูดทั่วประเทศนับร้อยครั้งด้วย เขาเป็นนักประวัติศาสตร์ที่ได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวาง

๒. Jack Weatherford, “Indian Givers : How the Indians of The Americas Transformed The World” , Fawcett Books, New York, ๑๙๘๘ แจ็กเป็นศาสตราจารย์ทางมนุษยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยแมเคิลเลเตอร์ รัฐเมนโซดา สหรัฐฯ

* ทรัพย์มรดกของเด็กพุทธ
ล้ำเลิศสุดศีลสิบข้อ
พุทธะทรงให้ตามขอ
อย่ารังรอเร่งร่ำเรียน.

โรงเรียนเด็กพุทธ

ครั้งหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ในกรุงราชคฤห์ นครหลวงของแคว้นมคธ ตามพระพุทธาภิรมย์ (พักผ่อน) แล้ว จากนั้นเสด็จจาริก (เดินทาง) ไปยังกรุงกบิลพัสดุ์ นครหลวงของแคว้นลั๊กกะ ประทับอยู่ที่นิโครธาราม (เป็นอารามที่เหล่าพระญาติสร้างถวายพระพุทธเจ้า)

ในเวลาเช้า พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงอันตรวาสก (นุ่งห่มผ้า) และครองจีวรเรียบร้อยแล้ว ทรงถือบาตรเสด็จไปยังพระราชนิเวศน์ (พระราชวัง) ของ **พระเจ้าสุทโธทนะ**

ถึงแล้ว ได้ประทับ ณ พุทธอาสน์ (ที่นั่ง) ที่เขาปลาดไว้

ครั้งนั้นเอง **พระเทวี**(พระนางพิมพา) ผู้เป็นมารดาของ**ราहुลกุमार** ได้ทรงมีพระเสาวนีย์ (คำสั่ง) แก่ราहुลกุमार

“แน่ะราहुล สมณะนั้นเป็นบิดาของเจ้า เจ้าจงไปทูลขอทรัพย์มรดกจากพระองค์เถิด”

ราहुลกุमारจึงเข้าไปหาพระผู้มีพระภาคเจ้า ประทับยืนอยู่เบื้องพระพักตร์ แล้วกราบทูล

“ข้าแต่ท่านสมณะ พระฉายา(ร่มเงาที่พึง) ของพระองค์เป็นสุขยิ่งนัก”

ทันใดนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าก็เสด็จลุกจากอาสนะ(ที่นั่ง) แล้วทรงพระดำเนนกลับทันที ราहुลกุमारจึงได้ตามเสด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าไปเบื้องหลัง พลาญทูลขอว่า

“ข้าแต่ท่านสมณะ ขอได้โปรดประทานทรัพย์มรดกแก่หม่อมฉันด้วย ได้โปรดประทานทรัพย์มรดกแก่หม่อมฉันด้วย”

เมื่อเป็นเช่นนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสเรียก**พระสารีบุตร**มา รับสั่งว่า

“สารีบุตร ถ้าอย่างนั้น **เธอจงให้ราहुลกุमारบวช**” แต่ตอนนั้น ยังไม่เคยมีการบวชแก่ผู้เป็นเด็กเลย ดังนั้นพระสารีบุตรจึงทูลถาม

“ข้าพระองค์จะให้ราहुลกุमारทรงผนวชอย่างไร พระพุทธเจ้าข้า”

ในเพราะเหตุแรกเกิดนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงทรงรับสั่งกับเหล่าภิกษุว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตการบวช

กุลบุตรเป็นสามเณร (คือผู้มีอายุยังไม่ครบ ๒๐ ปี บริบูรณ์) ด้วยไตรสรณคมน์ (คือให้ระลึกยึดถือเข้าถึงพระพุทธเจ้า-พระธรรม-พระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง)”

ดังนั้นราหุลกุมารจึงได้บวชเป็นสามเณรองค์แรกในพระพุทธศาสนา

ต่อมาพระผู้มีพระภาคเจ้ารับสั่งอีกว่า

ภิกษุทั้งหลายเราอนุญาตสิกขาบท (คือข้อศีล ข้อวินัยที่ต้องศึกษา) ๑๐ แก่สามเณร ให้พวกสามเณรทั้งหลายศึกษาในสิกขาบททั้ง ๑๐ ข้อนี้ คือ

๑. เว้นขาดจากการทำชีวิตสัตว์ให้ตกล่วงไป

๒. เว้นขาดจากการถือเอาของที่เจ้าของมิได้ให้

๓. เว้นขาดจากการกระทำอันเป็นข้าศึก(การทำลาย) แก่พรหมจรรย์ (การประพฤติธรรมอันประเสริฐ)

๔. เว้นขาดจากการพูดโกหก

๕. เว้นขาดจากการเสพของมีนเมาให้โทษอันเป็นที่ตั้งแห่งความประมาท

๖. เว้นขาดจากการบริโภคอาหารในเวลาวิกาล (คือกินอาหารผิดเวลา นับตั้งแต่เวลาเที่ยงวันไปจนถึงก่อนอรุณขึ้นวันใหม่)

๗. เว้นขาดจากการฟ้อนรำ ขับร้อง เล่นดนตรี และดูการละเล่นที่เป็นข้าศึกแก่กุศล(ความดีงาม)

๘. เว้นขาดจากการประดับตกแต่งด้วยดอกไม้ ด้วยของหอม ด้วยเครื่องประทีปผิ้ว ด้วยเครื่องประดับ อันเป็นฐานะแห่งการแต่งตัว

๙. เว้นขาดจากการที่นั่งและที่นอนอันสูงใหญ่

๑๐. เว้นขาดจากการรับเงินและทอง

เราอนุญาตสิกขาบททั้ง ๑๐ ข้อนี้แก่สามเณร พึงให้สามเณรศึกษาในสิกขาบท ๑๐ ให้ดีเถิด”

ไม่นานนัก ก็มีการบวชสามเณรขึ้นจำนวนมาก แต่มีสามเณรพวกที่ไม่เคารพยำเกรงในภิกษุอยู่ด้วยความประพฤติไม่เหมาะสม ทำให้ภิกษุทั้งหลาย พงัโทษ ติเตียน บอกกล่าวให้รู้ไปทั่วว่า

“โณพวกสามเณรจึงได้ไม่มีความเคารพ ไม่มีความยำเกรง และมีความประพฤติไม่เหมาะสมในภิกษุทั้งหลายเล่า”

แล้วได้กราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า

ด้วยเหตุนี้เอง พระองค์จึงรับสั่งกับเหล่าภิกษุว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้ลงทัณฑกรรม(ลงโทษ) แก่สามเณรผู้กระทำ ๕ อย่างนี้ คือ

๑. พยายามกระทำความเสื่อมลาภแก่ภิกษุทั้งหลาย

๒. พยายามกระทำความพินาศแก่ภิกษุทั้งหลาย

๓. พยายามกระทำเพื่อความอยู่ไม่ได้แก่ภิกษุทั้งหลาย

๔. ด่า บริภาษ (กล่าวโทษ) ภิกษุทั้งหลาย

๕. ยุยงภิกษุกับภิกษุให้แตกกัน

เราอนุญาตให้ลงโทษสามเณรด้วยการห้ามปราม ด้วยการห้ามเฉพาะสถานที่ที่สามเณรจะอยู่ หรือจะเข้าไปได้ แต่ห้ามลงโทษสามเณรด้วยการไม่ให้ฉันอาหาร”

ในกาลต่อมา บังเกิดสามเณรกระทำผิดร้ายแรง ประทุษร้ายภิกษุณี บรรดาภิกษุจึง พงัโทษติเตียน โพนทะนาวว่า

“โณสามเณรจึงได้ประพฤตินาจาร (ชั่วช้า น่าอับอาย) เห็นปานนี้เล่า”

แล้วพากันไปกราบทูลเรื่องนั้นแด่พระผู้มีพระภาคเจ้า พระองค์จึงรับสั่งว่า

“ภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้นาสนะ (คือให้สึก แล้วขับไล่ไป) แก่สามเณรที่กระทำ ๑๐ อย่างนี้ คือ

๑. ทำชีวิตสัตว์ให้ตกล่วงไป

๒. ถือเอาของที่เจ้าของมิได้ให้

๓. มีการกระทำอันเป็นข้าศึกแก่พรหมจรรย์

๔. พูดโกหก

๕. เสพของมีนเมาให้โทษ

๖. กล่าวโทษติเตียนพระพุทธเจ้า

๗. กล่าวโทษติเตียนพระธรรม

๘. กล่าวโทษติเตียนพระสงฆ์

๙. มีความเห็นผิด

๑๐. ประทุษร้ายภิกษุณี

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย เราอนุญาตให้นาสนะสามเณรที่กระทำผิดใน ๑๐ ข้อนี้”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๔ “ทนายชฎาณวาร” ข้อ ๑๑๘-๑๒๔)

แวนส่องจักรวาลสำรวจทั่วทุกภาค
เขาทำกันเข้มแข็งจริงจังขนาดไหน?
“ทำแล้ว” บางโครงการหมดงบก็หมดใจ!
ทำแล้วก็ถ่ายรูป ป่าวประกาศโชว์ผลงาน
และแล้วก็ผ่านไปเหมือนฝัน!

ความสำเร็จของชุมชนกับไม้ยมก!

ภาครัฐเขาก็เดินเครื่องเต็มที่ สนับสนุนทุกรูปแบบให้ชุมชนเข้มแข็ง

พยายามส่งเสริมสินค้าชุมชนให้ขายได้ ให้ช่วยกันซื้อ

แทบจะเป็นวาระแห่งชาติได้กระมัง?

เพราะเหตุ “ชุมชนชนบท” หรือ “ชุมชนเกษตร” เป็นประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศ

เกษตรกรส่วนใหญ่ยังยากจนข้นแค้น

ภาครัฐจึงไม่อาจละเลย ทอดทิ้ง....ดูดยา

รัฐบาลเครือข่ายทักษิณจับเรื่องข้าวชาวนา
รับจํานําราคาสูงเกินราคาขายในท้องตลาด

เขาได้หัวใจไปเต็ม ๆ!

แต่ผลพวง ผลกระทบจะเสียหายต่อไปในอนาคต อย่าได้พูดถึง!

เพราะคนจนเขาขอเฉพาะปัญหาของเขา
ปัญหาคนอื่น ฉันไม่เกี่ยว!

เรื่องชุมชนเข้มแข็ง หมายถึง ชุมชนมีรายได้
สูงขึ้น หนี้สินลดลง

พ่อแม่แทนที่จะหากินไกลบ้าน ไกลลูก ก็ได้
อยู่กับพร้อมหน้าพร้อมตา

ครอบครัวอบอุ่น ทุกคนมีความสุข!

แต่ชุมชนเข้มแข็งต้องแก้ปัญหา ๒ ด้าน
พร้อมๆ กัน

ด้านแรก ต้องอุดรูรั่ว รู้กินรู้อยู่ รู้ทันบริโภคนิยม
รู้ทันอบายมุข หัวหน้าที่แห่งความฉิบหาย!

ด้านที่ ๒ หาทางเพิ่มรายได้

ทำเกษตรก็ต้องรู้เรื่องการลดต้นทุน รู้เรื่อง
การแปรรูปเพิ่มมูลค่า

แต่ปัญหาใหญ่สุดของชุมชนคือ “ไม่ยอม”

พรรคขอทานเขามีไม้ติส่นข แต่พรรค
เกษตรกรต้องมีไม่ยอม! จึงจะกอบกู้สถานภาพ
กลับคืน!

โครงการต่าง ๆ แหล่งพื้นที่กันเยอะเยอะ
นับสิบหน่วยงาน

สอนทำโน่น สอนทำนี่

ทำแซมพู ทำปุ๋ย ทำผัก ทำขยะ ฯลฯ

วันนี้ แนวเศรษฐกิจพอเพียงต่างกัมหัว
ยอมรับ

แวนสองจักรวาลสำรวจทั่วทุกภาค เขาทำ
กันเข้มแข็งจริงจังขนาดไหน?

“ทำแล้ว” บางโครงการหมดงบประมาณ!
ทำแล้วก็ถ่ายรูป ป่าวประกาศโชว์ผลงาน และ
แล้วก็ผ่านไปเหมือนฝัน!

“ทำเป็น” เมื่อทำให้มากขึ้น เราจะค่อย ๆ
เก่งขึ้น เริ่มมีความชำนาญ ความคล่องแคล่ว

จาก “ทำแล้ว” ขยับมา “ทำเป็น”

จาก “ทำเป็น” ต้องขยับให้เป็น **“ชำนาญ”**

จาก “ชำนาญ” ทำให้มากจนถึงระดับ **“ปราชญ์”**

เป็นชาวนา เขาเป็นปราชญ์แห่งการปลูกข้าว
ทำอะไรทำจริง ทำให้มาก

ทำอาชีพไหน ก็เป็นปราชญ์ของอาชีพนั้น

...ปราชญ์ลำไย ปราชญ์ลองกอง....
ปราชญ์ลิ้นจี่..... ปราชญ์ทุเรียน....มิได้ เป็นได้
เป็นเรื่องจริง ไม่ใช่เรื่องตลก!

โรงเรียนหลายแห่งล้มเหลวสิ้นท่าเพราะ
ขาดเทคนิค

ไม่ให้พื้นที่แก่นักเรียนได้บริหารจัดการ

ครูดีแต่สั่งให้ทำ สุดท้ายนักเรียนก็เป็นได้แค่
“คนงาน” มิใช่ “ผู้เชี่ยวชาญ” มิใช่ “ปราชญ์ผู้รู้”

“ความเชี่ยวชาญ” เกิดได้จากการ **“ทำซ้ำ”**

เมื่อนักเรียนหันมาใช้ผลิตภัณฑ์ของตัวเอง
เมื่อชุมชนหันมาสนับสนุนสินค้าที่ตัวเองผลิต
เมื่อสังคมตระหนัก พี่น้องช่วยกัน หันมาช่วย
หนุนชุมชนอย่างจริงจัง

“แรงซื้อ” ก่อเกิด **“แรงผลิต”** ที่สนุกสนาน
ที่เต็มไปด้วย **“พลังใจ”**

ผลิตแล้วมีคนใช้

ผลิตแล้วมีคนซื้อ

สมาชิกเขาก็จะยิ่งขยัน ยิ่งทำงาน

รายได้หลังไถล ทุกคนมีความสุข ครอบครัว
อบอุ่น

ใครเป็นรัฐบาล ย่อมมีความสุขตาม

แม้แต่สนับสนุน ทำโน่นทำนี่ ทำเป็นแต่ไม่มี
ใครซื้อ เมล็ดพันธุ์แห่งความสุขก็จะเหี่ยวเฉา

โจทย์ความยากไร้ มิใช่เราไม่เกี่ยว ทุกคนต้อง
ช่วยกัน

โรงเรียนผลิต นักเรียนช่วยกันซื้อก่อน

ชุมชนผลิต ชาวบ้านช่วยกันซื้อก่อน แล้ว
ค่อย ๆ ขยับขยายออกไป....ออกไป....

สังคมก็ตื่นตัว เอาด้วย ร่วมด้วยช่วยกัน ยิ่ง
ไปโลด!

**เมื่อเป็นเช่นนี้ ชุมชนของเราก็จะแข็งแรง
เพราะพึ่งตนได้นั่นเอง**

พอเข้าใจเรื่อง ไม่ยอมหรือยัง?

• ต่อจากฉบับที่ ๓๒๒

ฉบับที่แล้ว ๓๒๒ เราก็ได้วิจัยลึกเจาะละเอียดลงไปถึงความเป็น“ปัญญา” ก็จะเห็นว่ามันแตกต่างกับ“เฉกะ”อย่างไร?

“ปัญญา”นั้นจะเกิดได้ ต้องประกอบด้วย“องค์ ๖” ได้แก่ “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ-ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค ๘” จึงจะเกิดเป็นภาวะที่เรียกได้ว่า“ความรู้หรือความฉลาด”อันมีคุณวิเศษเจริญถึงขีดที่เรียกได้ว่า“ปัญญา”ขึ้นมา

“ปัญญา”จึงแตกต่างจาก“ความรู้หรือความฉลาด” ที่เรียกว่า “เฉกะหรือเฉโก” แน่นนอน

เพราะ“เฉกะหรือเฉโก”เป็นความรู้หรือความฉลาดที่ไม่ใช่ตาม“องค์ประกอบ ๖”นี้

“ปัญญา”จึงไม่ใช่สภาวะธรรมอื่นใดที่เกิดจากกระบวนการอันไม่มีองค์ประกอบของ“ธรรม ๖”นี้ โดยเฉพาะ“ความรู้หรือความฉลาด”ที่ไม่มี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค ๘” แม้จะรู้มากจะเฉลียวฉลาดยิ่งสุดยอดขนาดไหน ก็ไม่เรียกว่า“ปัญญา” เรียกว่า“เฉกะหรือเฉโก”ทั้งนั้น

“ความรู้หรือความฉลาด”ที่เกิดจากกระบวนการหรือเกิดจาก“การเปลี่ยนแปลง”ที่มีการปฏิบัติธรรมะ“๖ องค์”นี้ จึงต้องมี

“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรค ๘”ที่สังเคราะห์หรือสังขารกันแล้วพัฒนาขึ้นเป็น“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพล”เท่านั้น

ดังนั้น การปฏิบัติใดๆที่ไม่มี“องค์ ๘ ของมรรค”ก็ดี ไม่มี“ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์”ก็ดี ไม่มี“สัมมาทิฏฐิ”ก็ดี เมื่อปฏิบัติแล้วจะเกิด“ความรู้หรือความฉลาด”ขึ้นมาก็ไม่เป็น“ความรู้หรือความฉลาด”ที่เรียกว่า“ปัญญา”

แม้จะเป็น“ความรู้หรือความฉลาด”เก่งกาจพิเศษยิ่งขนาดไหน ก็เป็นแค่“เฉกะหรือเฉโก”ทั้งสิ้น จะไม่ใช่“ความรู้หรือความฉลาด”ที่เรียกว่า“ปัญญา”เป็นอันขาด

เพราะไม่ประกอบไปด้วยมรรค ๘ องค์

(๑) สัมมาทิฏฐิ

(๒) สัมมาสังกัปปะ

(๓) สัมมาวาจา

(๔) สัมมากัมมันตะ

(๕) สัมมาอาชีวะ

(๖) สัมมาวายามะ

(๗) สัมมาสติ

(๘) สัมมาสมาธิ

โดยเฉพาะหากไม่มี“สัมมาทิฏฐิ” ซึ่งเป็นข้อแรกของมรรคทั้ง ๘ องค์ ก็จะไม่เกิด“ปัญญา”ได้เลย และต้องมีสัมพัศภายนอก

เพราะ“สัมมาทิฏฐิ” เป็นประธานของ“สัมมาอาริยมรรคทั้ง ๘ องค์” ประธานจึง

ต้อง“สัมมาทิฐิ”ก่อน เป็นต้นทิศต้นทาง

หากต้นทิศต้นทางไม่ตรงก็ล้มเหลวแน่

“สัมมาทิฐิ ๑๐”นั้น ได้แก่

(๑) อตติ ทินนัง แปลว่า ทานที่ทำเสร็จแล้ว มีผลที่เป็น“โลกุตระ” มี“ปัญญา”รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง“โลกุตระ”เพราะเป็น“อื่น”จากโลกีย์

(๒) อตติ ยินฺหัง แปลว่า วิธีปฏิบัตินั้น ปฏิบัติเสร็จแล้ว มีผลเป็น“โลกุตระ”ฯ

(๓) อตติ หุตัง แปลว่า ในจิตใจเมื่อทำเสร็จแล้ว มีผลเป็น“โลกุตระ”ฯ

(๔) อตติ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก แปลว่า การกระทำที่ทำลงไปทุกกรรม ดีหรือชั่ว ล้วนมีผล เป็นวิบาก แล้วก็ทำให้เจ้าของวิบากวนเวียนเสวยผลทุกข์-สุข ๗ “เวียนลง”ต่ำแล้วก็สูง, สูงแล้วก็ต่ำ-สุดแสนสุข แล้วก็สุดแสนทุกข์, สุดทรมาน แล้วก็สุดแสนสุขวิเศษ ก็หมุนเป็น“กัมมวนาวัตติโลโก”อยู่ตลอดกาลนาน สัตว์โลกจะสุขมาก-สุขน้อย หรือทุกข์มาก-ทุกข์น้อย ย่อมเป็นไปตามกรรมที่ตนทำเองทั้งนั้น ทั้งสิ้น

“กัมมัง สัตเต วิภวสตี” กรรมจำแนก สัตว์ให้เป็นไปตามกรรมของตนเองที่ตนทำ

ไม่มีใครบังอาจ“ทำให้เราเกิดเป็นอย่างนั้น-อย่างนี้”ได้ กรรมที่เราทำเองทั้งนั้นที่พาเราเกิด-เราเป็น ดังพระวจนะที่ว่า“กัมมโยนิ”

นี่คือ โลเกียะ จะวนเวียนไปต่ำสูง-สูงต่ำไปตามกรรมที่ตนทำเองมี“วิบาก”จริง

ตราบที่ยังเป็น“โลเกียะ”จะไม่มีจบสิ้น “ความวนเวียน”เลย จนกว่าจะเข้าสู่โลกใหม่ คือ“โลกุตระ” ด้วย“อัญญาต”ดังกล่าวแล้ว

“โลเกียะ”จะวนอยู่ช่วง“ปุณฺณบุคคล” และจะลด“ความวน”ลงไปๆตามลำดับที่สามารถปฏิบัติให้ตนสู่“โลกุตระ”แต่ละขั้นๆ จะเหลือเศษตามที่เป็น“เสขบุคคล”สูงขึ้นๆ

และจะ“วน”ในภาวะที่เป็น“โลเกียะ”เท่านั้น หากมีผล“โลกุตระ”จบรอบแล้ว ก็“สิ้นวิบาก”ที่จะพาตน“วน” ก็จะหยุด“วน”ได้

คุณวิเศษที่พิเศษสุด คือผู้บรรลุธรรม มี“วิมุตติ”เป็นแก่นให้ตนแล้ว ก็เข้าสู่การเป็น“อมตบุคคล” ผู้เป็น“อมตะ”นี้จะ“วนเกิด”ในชาตินี้หรือเกิดชาติหน้ามี“ขันธ ๕”เป็นมนุษย์อีก หรือจะ“ตาย”เป็นชาติสุดท้าย ไม่“วน”กลับมาเกิดในโลกไหนๆอีกเลยนิรันดร์ก็ได้

“อมต”มิใช่หมายความว่า ผู้ไม่ตาย หรือผู้ไม่มีตายเลย-มีแต่เกิด ..ไม่ใช่อย่างนั้น

“อมต”ของโลกุตระคือ ผู้มีคุณวิเศษขั้น“อรหันต์”แล้ว บรรลุ“แก่นพุทธรธรรม”(สาร)จริงแล้ว สิ่งที่ตายสนิท“ไม่เกิดอีก”จริง ๆ จริงที่สุดคือ“กิเลสาสวะ”ของท่าน “กิเลส”นะที่“ตายไม่เกิดอีก” ไม่เกี่ยวกับ“ขันธ ๕”

“กิเลส”กับ“ขันธ ๕”มันคนละสภาวะ มันไม่ใช่สภาวะเดียวกัน “ทำสัญญา”(ความกำหนดหมาย)ให้แม่นๆ คมๆ ชัดๆ ละเอียดๆ เกิด “กิเลส”เท่านั้นที่“ตายสนิท”ไม่เกิดอีก

เลย นิรันดร ถึงขั้น“นิจจัง-ธวัง-สัสตัง-อวิปริณามธัมมัง-อสังหิรัง-อสังกุปปัง”

แต่การเกิดของ“ขันธ ๕”ที่กิเลสเกิดในขันธอีกไม่ได้แล้ว”นี้ อมตบุคคลสามารถจะตั้งจิต“เกิดมาวนในความเป็นมนุษย์”เพื่อใช้“ขันธ ๕”บำเพ็ญประโยชน์เพื่อสู่“พุทธภูมิ”อีกได้ เรื่องนี้ลึกซึ้งเป็น“อจินไตย”พอสมควร

หากผู้ใดเชื่อว่า ผู้มีภูมิ“อรหันต์”แล้ว ถ้าตายกายแตก(กายสละ เกทา)ลงไปจากชาติที่เป็นอรหันต์แล้วนั้นก็ต้อง“สูญ”ไปนิรันดร ทุกองค์ จะมีอะไรเกิดอีกไม่ได้ อรหันต์ตายลงต้องสูญเลย จะอยู่ได้ชาติเดียวที่เป็นอรหันต์นั้นเท่านั้น เกิดมาเป็น“โพธิสัตว์”อีกก็ไม่ได้ จะเป็น“โพธิสัตว์”ที่ต้องใช้“ขันธ ๕”มาเกิดในโลกมนุษย์เพื่อศึกษาฝึกฝนในโลกสันนิบาต อันประกอบด้วยมนุษย์ที่มีสารพัน-สารพัด จริต หลากนิสัย ต่างกรรม ต่างวิบาก ก็ไม่ได้

เพราะชาวเถรวาทมักจะ“อุจเฉททิฏฐิ”เข้าใจว่า พระโพธิสัตว์นั้น คือ ผู้ตั้งใจปฏิบัติตนบำเพ็ญธรรมเพื่อจะเป็นพระพุทธเจ้า แต่บรรลุธรรมที่เป็น“อารยสัจ ๔”ไม่ได้นะ!!!

โพธิสัตว์จะบำเพ็ญวิเศษยังไงก็ทำไป!!

แต่โพธิสัตว์จะบรรลु“อารยภูมิ”หรือบรรลุ“อารยสัจ ๔”ไม่ได้ เพราะถ้าขึ้นมีภูมิเป็น“อารยบุคคล”ถึงขั้นอรหันต์ในชาติใดแล้ว ก็จะต้องตาย“สูญ”ไปในชาตินั้นๆ จะเกิดในร่างคนที่มีขันธ ๕ อีกไม่ได้เด็ดขาด เพราะ

อุจเฉททิฏฐิเสียแล้วว่า ผู้บรรลุ“อรหันต์”ทุกองค์ตายลงในชาตินั้นๆจะต้อง“สูญนิรันดร”

ผู้นี้แลชื่อว่า “อุจเฉททิฏฐิ”แล้ว เพราะถ้าคนทั้งหลายมีความเชื่อเช่นนี้ ศาสนาพุทธของพระพุทธเจ้าแต่ละพระองค์จะ“สิ้นจู่”ทุกศาสนาพุทธ “พุทธกัป”ของแต่ละพระองค์ก็จะไม่อยู่นานเป็นหมื่นเป็นแสนเป็นล้านปีได้เลย ตามตำนานที่มียืนยันมากมาย ดีไม่ดี“อุจเฉททิฏฐิ”แบบนี้ถึงวันนี้..พุทธไม่มีแล้ว

เพราะเอกภพยาวยืนมาถึงปัจจุบันวันนี้ เป็นไปไม่ได้ที่“ศาสนาพุทธ”จะยืนยาวมาถึงวันนี้ หากมีความคิด“อุจเฉททิฏฐิ”ดังว่านี้กัน

เพราะ“รอบแ่งการวนของความคิดอุจเฉททิฏฐิ”ชนิดนี้ จะมีการหมุนรอบ“สิ้นจู่ลงไป...ๆๆๆๆ ฯลฯ” เมื่อยาวนานที่สุด ก็จะเป็นที่สุด ที่สุดนั้นก็“สิ้นภาวะนั้นๆ”ลงไปเป็น“สูญ”สืบต่อไม่ได้ สิ้น“เชื้อพุทธ”สนิท

เพราะฉะนั้น “พุทธศาสนา”ที่เกิดอยู่ในเอกภพนี้ ก็คงจะ“สูญสิ้นไปหมดแล้ว”เมื่อคำนวณตามอายุของโลก ของจักรวาลของเอกภพ วันนี้ในปัจจุบันนี้ก็จะไม่มี“พุทธศาสนา”เหลืออยู่แล้ว ตามความเชื่อของคนผู้มี“นัตถิกทิฏฐิ”ที่“อุจเฉททิฏฐิ”แบบนี้

เนื่องจากจะขาดผู้สืบทอดศาสนาพุทธแทนพระพุทธเจ้าไปตาม“อุจเฉททิฏฐิ”ชนิดนี้นั่นเอง เมื่อพระพุทธเจ้าปรินิพพานไปเป็นชาติสุดท้ายแล้ว ศาสนาพุทธก็จะสิ้นสูญ

การสืบต่อ เพราะพระอรหันต์ทุกองค์ ตาย
ทางร่างกายในชาติที่เป็นอรหันต์นั้นจะต้อง
สิ้นสูญการสืบต่อ “ดับสูญนิรันดร์” ทุกองค์

ตามความเชื่อของ“อุจเฉททิฏฐิ”ชนิดนี้
อายุกับปีของเอกภพมีมายาวนานถึงปานนี้
วันนี้ศาสนาพุทธของพระสมณโคดมก็คงไม่มี

เพราะถ้าหาก“อรหันต์”ตายทาง“ขันธ
๕”แล้ว เกิดเป็นโพธิสัตว์อีกไม่ได้ ตามความ
เชื่อของ“อุจเฉททิฏฐิ”(ความเชื่อว่า อรหันต์ทุกองค์
ถ้าตายทางขันธ ๕ หรือกายแตกตายแล้วจะต้องดับสูญ
เกิดอีกไม่ได้) พระโพธิสัตว์ผู้เป็นอรหันต์แล้ว
จะสืบทอด DNA โลกุตระ ก็ไม่มีสืบทอดต่อ

อรหันต์ซึ่งมี DNA โลกุตระแล้วไม่เกิด
มาสืบทอด DNA โลกุตระต่อ พุทธศาสนาก็
“สูญพันธุ์”กันไปนานแล้ว ไม่มีมาถึงวันนี้หรอก
เพราะ“อมตบุคคล”ที่จะเกิดจะตายเองได้
ตามปรารถนาของท่านนั้น ก็จะไม่มีในศาสนา
พุทธ ผู้จะช่วยสืบทอดศาสนาก็สิ้นสูญไป
หมดแน่นอน วันนี้ศาสนาพุทธยอด้วยแล้ว

อรหันต์คือ“อมตบุคคล”สามารถสมัคร
ใจที่จะยัง“วน”เกิดอยู่อีก ยังไม่“ตายเป็นชาติ
สุดท้ายไปเป็นนิรันดร์”หรือไม่ก็ได้ หลักฐานนี้
ศึกษาจาก“มูลสูตร”ที่มีลำดับเหล่านี้บริบูรณ์
ตรวจสอบดูเถิด(พระไตรปิฎก เล่ม๒๔ ข้อ๕๘๘ มูล
สูตร) ทำความเข้าใจให้ลึกๆ แน่นๆ คมๆ ชัดๆ

เออละ.. ได้ขยายความในข้อที่(๔)ของ
“สัมมาทิฏฐิ ๑๐”ลึกไกลไปพอควรแล้ว

ที่นี้ ข้อที่(๕) อตถิ อयัม โลกิโย แปลว่า
ท่านที่ทำเสร็จแล้ว มีผลที่เป็น“โลกียะ”วน
เวียนอยู่หลง“เสพสุข-เสพทุกข์”ไม่มีจบ “อ
ยัม โลกิโย”ในโลก จึงยังเป็น“โลก”แบบโลกีย์

“อัยม โลกิโย”นี้ เป็นโลกีย์ถ้ายเดียว

ข้อที่(๖) อตถิ ปโร โลโก แปลว่า โลกอื่น
ซึ่งมีทั้ง“โลกอื่น”ในแบบ“โลกียะ”ที่เป็น“เทว
นิยม”เพราะผู้มีจกาทิฏฐิก็รู้แค่“สมมุติสัจจะ”

ส่วน“โลกอื่น”ในแบบ“โลกุตระ”ก็จะเป็น
“อเทวนิยม”ผู้สัมมาทิฏฐิจะรู้ได้ทั้ง ๒ แบบ

นั่นคือ ผู้มีจกาทิฏฐิ ก็ยอมเข้าใจ“โลก
อื่น”(ปรโลก)เป็นอย่าง“เทวนิยม”เท่านั้น ส่วน
ผู้สัมมาทิฏฐิเข้าใจ“โลกอื่น”ที่เป็นทั้งอเทว
นิยม ทั้งเทวนิยมด้วยได้ เพราะมี“ความรู้อื่น”
ที่เป็น“อัญญาธาตุ” คือ“พุทธิปัญญา”นั่นเอง

(๗) อตถิ มาตา แปลว่า เชื้อเกิดคือ“แม่”
ตรงนี้แหละผู้“สัมมาทิฏฐิ”ก็จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง
ว่า “แม่”ของโลกุตระ ซึ่งเป็น“นามธรรม”นี้ไม่
ใช่“แม่”ที่เป็นวัตถุธาตุหรือสรีระธาตุอันเกิด
สืบทอดต่อเนื่องกันทางสรีระ-ทางวัตถุ แค
มหาภูตรูป๔ หรือแค่ตาม DNA แล้ว แน่แท้

เพราะรู้จริงว่า“แม่”ทางโอปปตักโยนิ
นั้นสืบทอดทาง“กรรมพันธุ์”ไม่ใช่สืบทอดทาง
gene หรือ DNA ที่เป็น“สรีระ”เด็ดขาด แต่
สืบทอดทาง“กรรมของตน”(กัมมัตตะกะ-กัมมโยนิ)
แน่แท้ เรียกกันว่า“กรรมพันธุ์”จึงไม่ถูกต้อง

ผู้สัมมาทิฏฐิจะไม่อธิบายว่า“แม่”ทาง

“โอบปาติกโยนิ”นั้น หมายถึง แคะคุณศัพท์ หรือคุณธรรมว่าเป็น“บุญคุณของแม่” หรือ เป็นเพียงคุณศัพท์เท่านั้น อย่างแน่นอน

แต่จะยืนยันเป็น“แม่”ที่ให้กำเนิด“จิต ในจิต”ตนเองโดยตรง สืบทอดกันด้วย“กรรม ของตนเอง”โดยเฉพาะเท่านั้น เมื่อเหตุปัจจัย ครบก็“ผุดเกิด”ทันทีเรียกว่า“โอบปาติกโยนิ”

ซึ่งจะไม่ใช้“การเกิด”(โยนิ)ของสัตว์-ของ บุคคล ที่คลอเคลียเป็น“ธาตุมหาภูตรูป” อย่าง “โยนิทั้ง ๓”แน่นอน แต่ตนเองคลอเคลียโดยตรง ด้วย“กรรมของตนเอง”ที่ตนเองได้รับรู้ คำถ่ายทอดมาจากผู้เป็น“สัตบุรุษ” แล้วเอามาปฏิบัติเอง กระทั่งครบเหตุปัจจัยของตน ก็“คลอเคลีย”เอง จึงมี“พ่อแม่แท้ๆ”คือกรรมตนเอง มิใช่ใครที่ไหนเลย นี่คือ“ปรมาตมัสสัจจะ”

หากจะเรียกคนอื่นว่า “เป็นแม่หรือเป็น พ่อ” ก็เพียงเป็น“ผู้ให้”เรารับรู้ หรือเป็นผู้สอน “ผู้ชี้ทาง”ให้ จึงเป็นแค่“สมมุติสัจจะ”เท่านั้น

ส่วนเราก็รับมา“ก่อเอง,ทำเอง” จนมีผล เป็น“การเกิด”จริงๆ ก็คือเราเองแท้ๆ“ทำเกิด”ทั้งสิ้น มี“กรรม”ของตนเอง “พ่อก็คือกรรม-แม่ก็คือกรรม” ที่สุดตนเอง“คลอเคลีย”เอง ตนเป็น“ลูกของตนเอง” ฉะนั้นคือยอดปรมาตมัสสัจจะ

(๘) อัตถิ ปิตา แปลว่า เชื้อเกิดคือพ่อ ก็เป็นธรรมะคู่กับแม่ ที่เป็นผู้ให้กำเนิดทั้งคู่ ซึ่งมีนัยสำคัญเพียงเดียวกัน นัยะคล้ายกัน กับความเป็นแม่ เพียงแต่ว่า “แม่”เป็นธรรม

ฝ่าย“อิตถิภาวะ=กระสลับ” ส่วน“พ่อ”ก็เป็น ธรรมะฝ่าย“ปฐิสสภาวะ=กระสลับว”เท่านั้น

“พุทธวิชชา”ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า นี่คือ “พ่อ,แม่,ลูก”ที่มี“กรรมเป็นกำเนิด”(กรรมโยนิ)

(๙) อัตถิ สัตตา โอบปาติกา แปลว่า สัตว์ คือ มี“นิยาม”ต่างจาก“พืช”แล้ว แม้จะ เริ่มตั้งแต่เซลล์เดียวก็เป็นเซลล์ที่แตกต่าง กันเป็น“อื่น(อัญณะ)”เพราะพัฒนาขึ้นเป็น“จิต นิยาม”ไปได้แล้ว เข้าสู่“วงจรสัตว์” เพราะมี เพิ่มธาตุพัฒนาเป็น“เวทนาธาตุ” จึงเริ่ม เรียกได้ว่ามี“วิญญาณ” (ธาตุรู้ที่มี“เจตสิก”ใหม่คือ “ธาตุเวทนา”เพิ่ม เป็น..เวทนา-สัญญา-สังขาร เป็น“จิต นิยาม” ซึ่งแตกต่างจากพืช(พินิยาม)ที่มีธาตุรู้ของตนเอง เป็นประธานเหมือนกัน แต่มีแค่ สัญญา-สังขาร(ยังไม่มีเวทนา) ซึ่งต่างก็เป็น ๓ เล้า คือ ISH แต่ ISH พินิยามก็ชนิดหนึ่ง ส่วนจิตนิยามก็เป็นอีกชนิดหนึ่ง คนละตระกูลไปแล้ว)

คงพอเข้าใจความเป็น“สัตว์โอบปาติ กะ” คือสัตว์ทางวิญญาณ ชัดยิ่งขึ้นอีกเนาะ ก็ค่อยๆอธิบายกันไปเรื่อย ๆ

(๑๐) อัตถิ โลเก สมณพราหมณา สัมมัค คตา สัมมาปฏิปันนา เย อิมัญจ โลกัง ปรัญจ โลกัง สยัง อภิญญา จัจฉิกัตวา ปเวเทนตีติ

เรื่องนี้เป็น“อจินไตย”สำคัญมากที่มีเหตุ มีปัจจัยกำหนดไว้ชัดเจนเป็น“ศาสตร์”ของ พุทธศาสนาโดยเฉพาะ ไม่มีใน“ศาสตร์”อื่น ไต หรือไม่มีในศาสนาอื่นได้เลย นอกจาก ศาสนาพุทธเท่านั้นที่มี“สยัง อภิญญา”ของ

ตนเอง ที่สามารถรู้ในตนเองเพราะมี“สัญญาเก่า”ของตนเอง ซึ่งเกิดจาก“อัญญาธาตุ”ที่เป็น“ปัญญา”แล้ว มีภูมิธรรมแท้ถึงขั้นโพธิสัตว์“ระดับ ๗”ขึ้นไป จึงจะรู้ได้เพียงเท่านั้น

คงไม่สงสัยความเป็น“ปัญญา”ที่เกิดด้วย“องค์ ๖” และเริ่มจาก“อัญญาธาตุ”แล้วนะ

“ธาตุรู้”ที่เรียกได้ว่า“ปัญญา”จึงเป็น“นามธาตุ”ของ“จิตนิยาม”ที่เป็น DNA ชนิดแปลกใหม่ ซึ่งแยกแตกออกไปจาก DNA เก่าก่อน เพราะเป็น“ความรู้ชนิดใหม่”ต่างจาก“เงาะ”แท้ ที่คั่นคิดเอามิได้จึง“อจินไตย”จริง ๆ

เป็นความ“ใหม่”ชนิดที่ยังไม่เคยมีในโลกมาก่อน เป็น“ความรู้ใหม่”ที่ต้องแยกคนผู้มี“ความรู้ชนิดนี้”คือ “ปัญญา”ออกไปเป็นคนอีกจำพวกว่า“อารยชน” เพราะมันเป็น“ธาตุรู้”ที่แปลกแตกต่างจาก“ความรู้ของปุถุชน”ในโลกเคยมีมานานแสนนานตลอดกาลไปคนละทิศ

ขออภัยจริง ๆ นะ ที่อธิบายนี้เป็นความรู้วิชาการจริง ๆ ไม่ได้ยกตนข่มกัน หรือทำความแตกแยกใด ๆ เลย สาธยายความรู้ที่บริสุทธิ์ใจ

“ธาตุรู้ใหม่”ชื่อว่า“อัญญาธาตุ”นี้จะเริ่มเกิดได้ เพราะมี“เจ้าของความรู้”(ธรรมสามี)ที่มี“ธรรมวิเศษเหนือกว่ามนุษย์สามัญปุถุชน”(อุตตริมนุสสธรรม)รับรองคน“ผู้นั้น”มาแล้วจริง

ขอยืนยันอย่างมีหลักฐานที่อ้างอิงได้จริงนะว่า “ธาตุรู้”ที่มีคุณธรรมถึงขั้น“ปัญญา”นี้ มันเป็น“ธาตุรู้”ที่เกิดได้เฉพาะในศาสนา

พุทธ”เท่านั้น ไม่เกิดไม่มีในศาสนาหรือในศาสตร์ใด ๆ เป็นอันขาด เพราะเป็น“ธาตุรู้”ที่ไม่เป็น“ทาสโลก”แล้ว เนื่องจากมี“โลกุตระจิตและโลกวิทู” จิตก็เป็น“โลกุตระจิต”แท้จริง

นั่นก็เพราะสามารถมี“โลกวิทู”คือ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“โลก”ได้ชนิดสัมผัสจริง

และสามารถมี“ปัญญา”คือ มี“ธาตุรู้”ที่รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงความเป็น“อัตตา”กันแท้ ๆ

และสามารถมี“ปัญญา”นี้แหละที่ทำให้มี“ความรู้”ชนิดพิเศษ ซึ่งรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงในความเป็น“อัตตา”ได้อย่างสุดยอดครบถ้วนบริบูรณ์ ชนิดที่“ไม่มีความลึกลับในความเป็นอัตตา”(อรหัตตา)จนกระทั่งอยู่กับ“อัตตา”ได้ดีถึงขนาดมี“สติ”เป็นอธิปไตย และมี“ปัญญา”เป็นอุตตระ จนสามารถมี“วิมุตติ”เป็นสภาวะ เป็น“แก่น”แท้ของศาสนาพุทธนั่นเอง ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ มุลสูตร ๑๐

แถมยังมี“โลกานุกัมปา”จริงอีกด้วย

ที่พูดนี้ ไม่ได้หมายความว่า ศาสนาหรือศาสตร์ใดอื่นไม่มีความรู้เฉลียวฉลาด ปราชญ์เปรื่องอัจฉริยะ เขามีแน่นอน และมีมากมายแบบของตน ๆ ไปจน“หาที่สุดมิได้”(อุปมัญญาในแบบของตน)ด้วยซ้ำ ความรู้ของแต่ละศาสตร์สามารถมีมากกว่าของพุทธก็ได้จริง ๆ เป็นแต่เพียงว่า “ความรู้”ที่เรียกว่า“ปัญญา”นี้มันเป็น“ความรู้”อีกชนิดหนึ่ง ซึ่งในโลกสามัญ

ประดามีทั้งหลายไม่มี“ความรู้”ชนิดนี้ มันไป
คนละทิศ คนละทาง ชนิดสวนทางกันแท้ๆ

จึงเรียกด้วยภาษากันว่า “อื่น”(อัญญะ)
หรือ“ต่างหากจากใดๆ” เพราะเป็น“ความรู้”
ที่แยกแปลก แตกต่างไปอีกแบบหนึ่ง ที่โลก
สามัญยังไม่เคยมี“ความรู้”ชนิดนี้มาก่อนเลย

กล่าวคือ เป็น“ความรู้”อื่นที่แตกต่าง
ไปจากคนในโลกปุถุชนทั่วไปทั้งหลายทั้งปวง

คนในโลกได้มี“ความรู้”ที่แสนเฉลียว
ฉลาดชนิดนั้น”เรียกกันด้วยภาษาว่า“เฉโก”
กันตลอดมาแล้วย่างมากมาย ชนิดดีเยี่ยม

ส่วน“ความรู้”ชนิดที่เรียกว่า“ปัญญา”
นี้ เป็น“ความรู้”ที่เริ่มมี“ธาตุรู้”เป็นชนิด“อื่น”
ที่แปลกแยกต่างแตกไปเป็น“อัญญะ”จาก
ธาตุรู้ทั้งหลายในโลกที่เคยมีมาแล้วตลอดมา
ศาสตร์หรือศาสนาใดอื่นจะไม่มี“ธาตุรู้”
ที่เรียกได้ว่า“ปัญญา” เพราะไม่สามารถสร้าง
“อัญญธาตุ”ให้เกิดขึ้นในจิตใจคนได้

“ปัญญา”จึงมิได้เฉพาะในศาสนาพุทธ
เท่านั้นแต่เดียวตามที่เป็นจริง มิใช่คติเลย

พระพุทธเจ้าสมณโคดมสามารถสร้าง
ให้เกิดขึ้นในคนได้เป็นครั้งแรกคนแรกในโลก

“ความรู้”ทั้งหลายของคนในโลกประดา
มีนั้น เป็น“ความเฉลียวฉลาด”ที่ภาษาบาลี
ว่า“เฉกะ”หรือ“เฉโก”กันทั้งนั้น เท่านั้น จริงๆ

ยังไม่เคยมี“ปัญญา”กันเลย เพราะ
คนในโลกยังไม่เคยมี“ธาตุแห่งความรู้”ชนิด

“อื่น”(อัญญะ)ในจิตที่แตกต่างไปจาก“เฉกะ”
หรือ“เฉโก”ตามที่เคยมีกันมาในโลกโลกียะ

เมื่อเริ่มมี“ธาตุรู้โลกุตระ”ตัวแรกเกิดขึ้น
จึงเป็น“ความรู้ชนิดอื่น”ที่ไม่ใช่“ความรู้”ชนิด
โลกียะ”อย่างเดิมแล้ว เริ่มอุบัติขึ้นมาในโลก

“ปัญญา”เป็น“ความรู้”ชั้นโลกุตระแท้ๆ
ส่วน“เฉกะ”หรือ“เฉโก”นั้นเป็นความรู้
ชั้น“โลกียะ”ที่“วน”อยู่ในโลกโลกียะมาตลอด

พระพุทธเจ้าสมณโคดมทำให้คนเริ่ม
มี“ธาตุรู้”ชนิดใหม่นี้เกิดขึ้นกับคนที่ชื่อว่า
“โกณฑัญญะ”เป็นคนแรกในโลกภวทวารัปป์นี้

พอ“ความรู้”อื่น”(ที่เป็นโลกุตระ)เมื่ออุบัติ
ขึ้นในจิตโกณฑัญญะ พระพุทธเจ้าทรงหยั่ง
รู้ได้ทันใดที่ท่านเทศน์ครั้งแรกจบลง จึงได้ทรง
อุทานออกมาว่า “อัญญาสิ วต โภ โกณฑัญโญ”

“โอ! ความรู้”อื่น”(อัญญะ)ที่ไม่ใช่ความรู้
แค่โลกียะของปุถุชนคนทั้งหลาย ได้เกิดขึ้น
ในจิตใจโกณฑัญญะแล้วหนอ”(อัญญะ แปล

ว่า อื่น) เป็น“ธาตุรู้”ชนิดใหม่ที่ไม่เคยเกิดใน
ปุถุชนมาก่อนเลยหรือในปุถุชนไม่มีมาก่อน

โอ! ความรู้ชนิดนี้ของพุทธเกิดขึ้นได้
แล้วหนอ!! โอ!!!เกิดขึ้นได้แล้ว!!!!!!

“อัญญา”นี้จึงเป็น“ธาตุรู้ชั้นโลกุตระ”
อุบัติขึ้นแล้วในโลก(อัญญา จึงเป็นความรู้ชนิดใหม่)

นี้เป็นอุบัติแรกแห่ง“ความรู้”ตัวแรกที่
เกิด“โลกุตระธาตุ”ของโลก ที่จะสามารถนำ
พา“โลกุตระธรรม”เกิดขึ้นในโลก

“อัญญธาตุ”เกิดในจิตใดแล้ว ผู้นั้นก็สามารถจะพัฒนา“ความรู้ชนิดใหม่”ซึ่งเป็น “ความรู้ชั้นโลกุตระภูมิ”นี้ขึ้นเป็นผู้มี“ปัญญา”

“ความรู้”หรือ“ธาตุรู้”ทั้งหลายทั้งหมดของปุถุชนที่เฉลี่ยฉลาดปราดเปรื่องขึ้นมากมายปานใด แม้จะฉลาดถึงขั้นปราชญ์หรือชั้นศาสดาก็ตาม ก็ยังไม่ใช่“ปัญญา”เลย เป็นเพียง“ฉลาด,เฉียบแหลม”ที่อยู่ในกรอบแห่ง“ความรู้อันเป็นโลกียภูมิ”เท่านั้น

ความรู้ความฉลาดทั้งหลายจึงอยู่ในตระกูลแห่ง“เฉกะ,เฉโก” วนอยู่ในกรอบของความเป็น“เฉกะ,เฉโก” คือ ฉลาดที่ยังมีกิเลสเป็นตัวบงการ ซึ่งไม่ใช่“ความรู้”ที่สามารถรู้ตัวกิเลสได้แท้ และสิ้นอาสวะ,สิ้นอนุสัยจริง

เพราะยังไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตน”ของ“กิเลส”และได้ชำระกิเลสออกจากจิตอย่างสัมมาทิฐิเป็นลำดับจนสิ้นอาสวะ

ความเฉลี่ยฉลาดเกิดในคนปุถุชนทั้งหลาย จึงเป็นได้แค่“เฉกตา” คือ “ความเป็นแห่งบุคคลผู้ฉลาด”แบบโลกียเท่านั้น

ดังนั้น “ความเป็นแห่งบุคคลผู้ฉลาด”จึงเป็นความรู้อันมากมายเท่าใด าก็เรียกได้ว่า“เฉกะ,เฉกา”เท่านั้น แต่เป็น“ปัญญา”ไม่ได้

เพราะ“ปัญญา”เป็น“โลกุตระภูมิ” เป็น “ความรู้”ของอารยชน ไม่ใช่“ความรู้”ของปุถุชนสามัญโลกียทั่วไปทั้งหลายทั้งปวง

ทุกวันนี้คนไทยเอาคำว่า“ปัญญา”มา

ใช้เรียก“ความรู้,ความฉลาด”ที่เป็น“โลกียภูมิ”กันไปหมดแล้ว และไม่ใช้คำว่า“เฉกะ,เฉโก”หรือ“เฉกา”หรือ“เฉกตา”กันแล้วด้วยซ้ำ

จึงทำให้คนไทยทุกวันนี้มี“ปัญญา”ยาก

เพราะ“ความรู้หรือความฉลาด”ที่เป็น “ปัญญา”นั้น เกิดด้วยตนเองไม่ได้ ต้อง“ต่อเชื้อปัญญา”มาจาก“สยัมภู” ซึ่งเป็น“ธรรมสามิ”(เจ้าของธรรม) หรืออย่างน้อยก็ได้“ต่อเชื้อปัญญา”มาจากพุทธสาวกผู้มี“สยงอภิญญา” ซึ่งเป็น“ผู้มีเชื้อแห่งปัญญา”จริง

ปัญญาสร้างเอง-ปรุงแต่งเอาเองไม่ได้

ปุถุชนขบคิดอะไรต่ออะไรได้มากมาย เก่งกาจขนาดไหนก็ตาม ซึ่งความรู้ของปุถุชนที่คิดได้มากมายนั้นก็ไม่ได้เพียง“ความรู้,ความฉลาด”ที่เรียกว่า“เฉกตา” คนผู้นั้นก็มี “ความเป็นแห่งบุคคลผู้ฉลาดแบบโลกียะ”เท่านั้น ยังไม่สามารถมี“ปัญญา”ที่เป็นคนผู้มี “ความเป็นแห่งบุคคลผู้ฉลาดแบบโลกุตระ”

จนกว่าจะได้เป็น“ผู้ฟัง”คือ เป็น“สาวก”ของพระพุทธเจ้าหรือได้เป็น“ผู้ฟัง”ธรรมะอันเป็นโลกุตระของพระพุทธเจ้าจากสยัมภูหรือ “สยง อภิญญา”แล้วเกิด“อัญญธาตุ”ขึ้นในจิตใจ จึงจะชื่อว่าผู้เริ่มมี“ธาตุรู้”ที่เข้าข่าย“ปัญญา”

“ปัญญา”จึงจะเป็น“ธาตุรู้”ที่พัฒนาจาก“อัญญธาตุ” เป็น“ความรู้ชั้นโลกุตระ”แท้

ผู้ฟังธรรมะของพระพุทธเจ้า เช่น เพื่อนพราหมณ์ของโกณฑัญญะ อีก ๔ คน

ที่ได้ยินได้ฟัง“ธรรมะ”ที่พระพุทธเจ้าเทศน์ “ธัมมจักกวัตตนสูตร”และ“อนัตตลักขณสูตร”ด้วยกันแท้ ๆ อันเป็นธรรมะของพระพุทธเจ้าพร้อมกันทั้ง ๕ คน แต่ ๔ คนนั้นจิตไม่เกิด“อัญญาธาตุ”เกิดแต่ในจิตโกณฑัญญะ

ก็เหมือนคนในปัจจุบันนี้ทั้งหลาย ที่ได้ยินได้ฟัง“ธรรมะ”อันเป็นภาษาโลกุตระธรรมของพระพุทธเจ้ามากมายหลากหลาย จนท่อมใจแล้ว แต่จิตใจคนทั้งหลายนั้น ไม่เกิด“อัญญาธาตุ”เลย ฉะนั้นก็ฉันนั้น นั่นเอง

จึงไม่สามารถมี“ปัญญา”ได้เลย มีก็แต่ “เจะ,เจะโก”หรือ“เจะกา”กันไปเท่านั้น

คนทั้งหลายจึงไม่มี“ปัญญา”ในธรรมะของพระพุทธเจ้า ก็ได้แต่ฟังไป อ่านไป ได้ยินได้รู้ และสามารถรู้หรือฉลาดได้ก็แค่“เจะ,เจะโก” เหมือนเพื่อนทั้ง ๔ ของโกณฑัญญะ ในตอนนั้น มี“ความรู้,ความฉลาด”แค่“เจะโก”

ศาสนาทั้งหลายประดามีอยู่ในโลกนี้ ทุกศาสนาล้วนมี“ความรู้” มีทฤษฎีของตน ๆ ทั้งนั้น ซึ่งล้วนเป็นทฤษฎีที่อยู่ในกรอบของ “โลกียะ”อยู่ทั้งสิ้นทั้งนั้น จึงเป็นความรู้ที่ยังไม่ใช่“ปัญญา” เป็นแค่ความรู้“เจะ,เจะกา”

ไม่เคยมี“ความรู้”ที่ออกนอกกรอบของ “โลกียะ”กันได้เลยสักศาสนาเดียว จึงมีแต่ศาสนาพุทธเท่านั้นที่มีทฤษฎี“โลกุตระธรรม”

เพราะไม่มี“ธาตุ”ที่เป็น“อัญญาธาตุ” จึงมี“หลักคำสอน”หรือมีทฤษฎีที่เป็น“โลกียะ”

ทั้งหมดทุกศาสนา ไม่มี“ทฤษฎีอื่น”(อัญญา) ที่นอกกรอบของโลกียะไปได้เลย

“โลกียะ”นั้นปฏิบัติ“สัมมาอาริยมรรค”ที่มีองค์ ๘”ไม่เป็น ปฏิบัติไม่ถูกกันได้ง่าย ๆ ศาสตร์หรือศาสนาใดอื่น แม้แต่ชาวพุทธเองก็ตามที่ยังไม่มี“ธาตุรู้”ที่เป็น“ธาตุรู้อื่น”คือ ไม่มี“อัญญาธาตุ”ในตน ก็จะมี“มิจฉาทิฏฐิ”อยู่ ทั้งนั้น

แม้จะปฏิบัติอย่างพากเพียรหนักหนาขนาดไหน ปานใด ก็จะไม่เกิด“โลกุตระธรรม”ได้เลย เพราะไม่สามารถจะมี“ความรู้”ข้าม DNA จาก“เจะ” (ผู้มีความฉลาดที่วนอยู่ใน“โลกียภูมิ”เท่านั้น) มาเป็น“ปัญญา”ได้นั่นเอง

จะมี“ความรู้หรือความเฉลียวฉลาด”กันอยู่แต่ในกรอบของ“เจะ,เจะโก” ซึ่งจะมีความรู้ต่ำสุดหรือสูงสุดยิ่งใหญ่กันถึงขั้นเป็นพระศาสดาก็จะอยู่ในกรอบของ“โลกียธรรม”หรือ“เทวนิยม”กันตลอดกาลนาน

เพราะ“ศาสตร์หรือศาสนา”ไม่มี“มรรคอันมีองค์ ๘”เป็นทฤษฎีสำคัญอันเอก จะไม่สามารถมี“ปัญญา”อันเกิดจากการปฏิบัติที่มีปฏิสัมพันธ์ของ“องค์ ๖”ได้(เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘)

และที่สำคัญมากยิ่งขึ้นก็คือ ภาษาคำว่า “ปัญญา”นี้ เป็น“ธาตุรู้หรือความรู้”ที่เกิดขึ้นในศาสนาพุทธโดยเฉพาะ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงเป็นเจ้าของธรรมะ(ธรรมสามี)แท้ เป็นต้นตระกูลพุทธเองที่มีการตรัสรู้เอง

โดยชอบ(สัมมาสัมพุทธ) หนึ่งเดียวต้นเผ่าพันธุ์ เป็นของตนเอง ทำเอง เกิดเอง เป็นเอง ฟังตนเอง ด้วย“กรรม” คือ ตนเองทำด้วยตนเอง เป็นของตนเอง-เป็นทายาทรับมรดกของตนเอง-ตนพาเกิดตนพาเป็นเอง-จึงเป็นพันธุ์ เป็นตระกูลของตนเองไม่แปรเป็นอื่น จากตระกูลนี้อีกแล้วเด็ดขาดนิรันดร์ มีแต่จะ “สูญ” ด้วยการทำปรีนิพพานเป็นปริโยสาน

ซึ่งปรีนิพพานเป็นปริโยสานก็ด้วยการ ตัดสินใจของตนเองเป็นที่สุดทำอีกแหละ แล้วก็“ดับสูญ”นิรันดร์ “จิตนิยาม”โลกุตระ นี้จึงไม่ใช่“ธาตุรู้”สามัญทั่วไปแบบ“โลกียะ”

เพราะ“โลกียะ”หมายถึง“ความฉลาด เฉลียว”ของจิตนิยาม ผู้สามารถ“รู้”อะไรต่ออะไรไปทั้งหมดในโลกียะทั้งหลายได้สารพัด มากมาย แต่ยังวนสูง-วนต่ำ วนมาก-วนน้อย อยู่ในความเป็น“สุข-ทุกข์”หรือ“ทุกข์-สุข”อยู่กับ“ธรรมะ๒” ยังไม่หยุดจบลงได้ นั่นเอง

นั่นก็คือ ผู้เฉลียวฉลาดที่รู้ยิ่ง-ดียอด วนในกรอบ“ธรรมะเดียว”(เอกังสะ)อยู่เท่านั้น

ซึ่งไม่ใช่ผู้มี DNA“ความฉลาด”ที่มีธาตุรู้ เปลี่ยนตระกูลออกไปเป็น“อัญญะ”เข้าเขต โลกุตระได้สำเร็จ จึงยังเป็นตระกูล“เจกะ”

ยังไม่สามารถหลุดพ้นออกจากกรอบ ของ“ตระกูลเจกะ”ได้จริง

ปุถุชน“ฉลาด”จึงเป็น“เจกะ”อยู่ทั้งสิ้น แต่ตอนหลังมา คนไทยทั้งหลายทั่วไป

ยึดเอาคำว่า “ปัญญา”ไปใช้แทน“เจกะ-เจโก” เสียจนกระทั่งคนลืมนึกว่า “เจกะ-เจโก” ที่เป็น“ความฉลาดของตน”แท้ๆ ไปเสียหมด

ไทยจึงทั้งหลงผิด ทั้งเจตนาเอาคำว่า “ปัญญา”ไปใช้กับ“ความฉลาดเฉลียว”ทั่วไป ที่เป็นโลกียะคือ“เจกะ”เสียจนตามหาจุดเริ่มต้นแห่งร่องรอยที่หลงเพี้ยนไปไม่ได้ เพราะ มันค่อย ๆ กลบ-ค่อย ๆ ลื่น แล้วเลือน ๆ ๆ ๆ นานจนยากที่จะสืบหา“จุดต้น”ที่ผิดกันได้

คนไทยจึงไม่รู้ว่า “ความฉลาด”นั่นคือ “เจกะ”แท้ๆต่างหาก ที่ปุถุชนคนไทยต่างก็มี กัน และใช้กันอยู่ ชื่อว่าปุถุชนมีความฉลาด แบบโลกียะอย่างเดียว ไม่มีฉลาด“อื่น””(อัญญะ)

เท่านั้น“เจกะ”ไม่ใช่“ปัญญา” เพราะ เจกะมันคือ“ความฉลาดโลกียะ”เท่านั้น ของ ปุถุชน ไม่ใช่“ปัญญา”เลย แต่ปนกันหมดแล้ว

อารยชนแยก“ความรู้หรือความเฉลียวฉลาด”ออกเป็น ๒ นัยสำคัญชัดเจน แม่นคม ลึกล้ำ ละเอียดย แน่แท้ รู้“ธรรมะ๒”ทั้งส่วน ที่เป็น“โลกียะ” และทั้งส่วนที่เป็น“โลกุตระ”

แต่โลกียะแยก“ความเฉลียวฉลาด”ออกเป็น“โลกียะกับโลกุตระ”ไม่ได้ เฉพาะโลกุตระ เท่านั้นที่แยก“ความเฉลียวฉลาด”ออกเป็น “๒ ชนิด”ซึ่งมีนัยสำคัญชัดเจนยิ่ง แยกสอง อย่างนั้นคือ “ฉลาด”อย่างหนึ่งเป็น“โลกียะ” กับ“ฉลาด”อีกอย่างหนึ่งนั้นเป็น“โลกุตระ”

๗ อ่านต่อฉบับหน้า

บวรพุทธ สุดยอดทาง สร้างสังคม

บวรพุทธสุดเลิศกว่าที่คิด....

เคยฟังผิวเผินผ่านหูอยู่บ่อย บ้านวัดโรงเรียน ฟังแล้วนึกตื่นเต้นแค่ประสานการเรียนเด็กๆ เล็ก ๆ ประมาณนั้น เท่านั้นเอง

กว่าจะตื่นรู้เท่าทันอย่างสำคัญลึก ๆ ซึ่ง ๆ ต่อเมื่อถึงคราพ่อครูมาไขชีล่อแฉงนั่นโน่นนี่ ชี้ชัดแจ่ม ค่อยแจ่มกระจ่างสว่างขึ้นอีกเยอะเชียวแน่นะ

คนเราต่างมาต่างไปตามชอบ พวกติดบอล ก็ตามข่าวแข่งบอล ตาไม่ได้ดู หูฟังยังไหว ฟังบรรยายใครเตะยังโง่ เกาะติดสถานการณ์ยิ่งกว่า ฟังครูสอนตอนเรียนเป็นไหน ๆ

แฟนคลับทีวีดูละครน้ำเน่าไม่พอ ตามข่าวดารา จะหย่าจะแต่งจะท้องจะคลอดแล้วยะ ไปสู้อะไรทำไมนักหนา เกี้ยวต้องด้วยก็เปล่านั้นะ

หรือข้างคอกนักเที่ยว พวกชอบเที่ยวเมืองนอก เมืองนา เมืองในคงไม่สน ตอนจน ๆ ทุนล้านเป็นบ้า วันนี้อร่อยแล้วนะกะ ทำงานหาเงินชักล้านเกินมันเครียดคะ

มันต้องไปเที่ยวไกล ๆ ให้คุ้มค่าชีวิต ตบรางวัลตัวเองบ้าง คนเที่ยวได้เที่ยวดีมีหมู่คอเที่ยวชวนหยุดงานไปกัน มันสุขสมใจอยากช่วงตอนนั้นเองแหละ ไม่ทันไร อยากไปใหม่ไปต่อ ไม่ยอมเบื่อง่ายๆ

หันมาหาคออธรรมะ เห็นทุกข์ ท่องเที่ยววัฏสงสาร

เวียนว่ายตายเกิดมาไม่รู้เท่าไร สัญญาจำไม่ได้เอง ปุถุชนคนเต็มกิเลสหนาขึ้นไม่หยุด แม้ตายลงย่อมเกิดภพชาติเวียนเที่ยววนรอกวสรวรรค์ต่อไม่มีจบ

เลยเสียดายชีวิตมีค่าเกินผลาญพร่าเล่น ๆ พอมีเวลอยากฟังธรรมพ่อกูให้มาก แม้ข้าซากไม่อยากเบื่อ

เมื่อได้ฟังสิ่งไม่เคยฟัง ไม่เห็นใครสอนได้อย่างพ่อกู ถึงฟังซ้ำจำได้ย่อมแจ่มแจ้งลึกซึ้งขึ้น ฟังบ่อยยิ่งค่อยหายสงสัย จนได้ทำพิธีให้ถูกตรงสัมมา ผู้เข้าใจฟังย่อมเลื่อมใสเกิดศรัทธาด้วยปัญญา

อานิสงส์ฟังธรรมห้า น้าพิสูจน์กันดูบ้าง อย่าง ประเด็นความสุขแสนจะต่อแหล

คนยอมเที่ยวหาสุขไปตามหมู่ฝูงจูงนำตามนิยมมเงา แล้วแต่ใครจะหลงเมามันปั่นอุปาทาน สุขสนุกกันมาแล้วเท่าไร นาทีนี้มีอะไรเหลือเป็นแก่นสารติดไปชาติหน้าได้บ้าง ปมิกี้ ได้แต่กิเลสตัณหาหนาขึ้นมากกว่ามัง

ยังห่างไกลที่จะฉลาดตื่นรู้ความจริงตามพ่อกูสอนว่า **ความสุขคือเหยื่อล่อจูงความทุกข์ตามติดมา**

กว่าคนจะหายโง่ จำเป็นต้องมีการศึกษาตลอดชีวิต ตั้งแต่ไม่คบคนพาลคบหาบัณฑิต บุชาคนควรบูชา มงคลสามข้อแรกนี้ จะมีขึ้นง่ายเมื่อเลือกถิ่น

ที่อยู่อันสมควรอาศัย คือปฏิรูปเทสวาโส มงคล
ข้อสี่ในมงคล ๓๘

หมู่บ้านถิ่นฐานอาศัย จำต้องเป็นศูนย์เรียนรู้
ชีวิตจิตวิญญาณ ครอบพร้อมการงาน ทั้งอาชีพ
จรรโลงสังคม สมบูรณ์วัตรปฏิบัติไม่ขาดสัทธิธรรม
นำโดยสัตบุรุษ ประมาณนี้เป็นต้น

ลัทธิพุทธคือสูตรสัมมาบวร

มนุษย์เป็นสัตว์สังคม อยู่โดดเดี่ยวไม่ได้ ถึงต้อง
พึ่งหมู่กลุ่มร่วมด้วยช่วยกันทุก ๆ สิ่ง แต่ไม่วาย
ติดสันดานดิบจากสัตว์ป่ามาเป็นสัตว์เมือง เรื่อง
วุ่นวายปั่นป่วนเลยเป็นของธรรมดา

ลัทธิฤๅษีหนีโลกถึงเกิดขึ้น ตอบโจทษคนเห็น
ทุกข์ ไม่สนุกในสังคมอันยุ่งเหยิง ยื้อแย่งแก่งชิง
พาดพิงกันเอง ลูไปอยู่ป่าเขาธรรมชาติ หามุมสงบ
หลบผู้คนน้อย ๆ หนอย ธุระงานไม่ค่อยมี ได้ทิ่หยุด
พัก มันสบายอยู่แล้ว

วิถีพุทธเหนือชั้นกว่ากันเยอะเลย ไม่ต้องหนี
เข้าป่าดงหาความสงบ ในเมื่อตัวสงบมันอยู่ที่ใจ
กายแต่ไปปั่นป่วนจากกิเลสตัณหา พอตามแก้ถึง
ต้นเหตุจนหมดปัญหา เหลือแต่ปัญญา นำพาชีวิต
อิสระทุกสภาวะธรรมชาติแวดล้อม

วิถีพุทธจึงนำพามนุษย์ให้อยู่ร่วมสังคมอย่าง
สงบสุขยั่งยืน โดยไม่ต้องหนีโลกเข้าป่า เพราะ
มีป้าอยู่ในใจ สามารถลอยตัวเหมือนใบบัวกับน้ำ
ไม่ทำอันตรายต่อกัน

ผลสัมฤทธิ์ตามประสงค์ อาศัยเรียนรู้ตามหมู่
ผู้มีมรรคผลตรัสรู้วิมุตติหลุดพ้นไปตามลำดับ

ครั้งหนึ่งพระอานนท์ซาบซึ้งถึงอิทธิพล
สำคัญของกระบวนการกลุ่มอย่างมากจึงกราบทูล
พระพุทธเจ้าว่า

ความเป็นผู้มีมิตรดี สหายดี สังคมแวดล้อมดี
นี้เป็นถึงกึ่งหนึ่งแห่งพรหมจรรย์ในศาสนาเชยวณะ...

พระพุทธเจ้าทรงไขว่คว้า อย่าได้กล่าวอย่างนั้น
อันความเป็นคนมีมิตรดี สหายดี สังคมแวดล้อมดี
นี้เป็นทั้งหมดทั้งสิ้นแห่งพรหมจรรย์นั้นเทียว เพราะ
จะพึงสามารถเจริญอารยมรรคมืองค์ ๘ และจักทำ
ให้มากยิ่งขึ้นได้ (อุปัฏฐกสูตร)

บวรพุทธสูตรเรียนรู้ตลอดชีวิต

พระพุทธเจ้าเองยังเคยมีคนกล่าวตู่ เฟ่งโทษหา
ว่าเอาแต่ตัวรอด เห็นแก่ตัวลิ พระศาสดาทรงกล่าว
แก้ว่า พระองค์เองแม้จำเป็นเอาตัวรอดก่อนได้แล้ว
จากนั้นจึงค่อยนำพาคนอื่น ๆ รอดพ้นตามอีกด้วย

ฉะนั้น เราจึงไม่เอาอย่างฤๅษีหนีโลก ตัดช่อง
น้อยแต่พอตัว ไม่ใช่เลยเด็ดขาด

หลักฐานยืนยันชัดเจนน ตั้งแต่เริ่มตั้งหลัก
เผยแพร่วิถีพุทธะใหม่ ๆ พอมีสงฆ์สาวกหกลีบ
พระพุทธเจ้าทรงรีบด่วน สั่งให้บรรดาสาวกรวม
ทั้งตัวพระองค์ กระจายตัวไปคนละทิศทาง เข้าสู่
เมืองนิคมต่าง ๆ ทันทิ ทิศหนึ่งอย่าไปซ้ำสอง แม้
พระพุทธเจ้าเองก็แยกตัวไปล่าพัง งานประกาศ
ศาสนาเร่งร้อนปานนั้น

เป้าหมายสำคัญ คือ เพื่อบำเพ็ญประโยชน์
ตน-ประโยชน์ท่าน พร้อมพร้อมอย่างประโยชน์สูง-
ประหยัดสุด ควบคู่กันไป

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ผู้คนพวกมีฤๅษีในดวงตา
น้อยพอมืออยู่บ้าง จะไม่พลาดโอกาสบรรลุมงคล
ดวงตาเห็นธรรมจากงานประกาศศาสนาใหม่ ๆ
ของสมณะสาวกเท้าเปล่า ผู้เที่ยวจาริก ตั้งแต่เริ่ม
ต้นหลังพระพุทธเจ้าตรัสรู้ไม่ทันนาน

อุดมการณ์ของพุทธจึงสูงส่งยิ่งใหญ่เพื่อ
มวลมนุษยชาติ ด้วยหวังให้เกิดประโยชน์สุขแก่มหา
ประชาชน เพื่ออนุเคราะห์โลกโดยหมู่มวลตาม
นัยพระพุทธวณะ

พหุชนหิตายะ พหุชนสุขายะ โลกานุกัมปายะ
ฉะนั้น เมื่อได้เกิดมาเป็นมนุษย์สุดประเสริฐ
ตรงที่เป็นคนมีประโยชน์ หมดโทษภัยในตัวเอง จึง
สามารถทำประโยชน์แก่เพื่อนมนุษย์เต็ม ๆ

ศาสนามีภารกิจสร้างคน จรรโลงสังคม ให้
บังเกิดประโยชน์สันติสุขแก่มวลประชาเป็นสำคัญ
อันคือประชาธิปไตยซึ่งพึงประสงค์ ถูกตรงเป้า
หมายเดียวกับการเมือง เรื่องศาสนากับการเมือง
จึงควรสอดคล้องต้องกัน ชินแยกขาดจากกัน ต่าง
ไม่เอื้ออวยช่วยกันนำพาอยู่ในครรลองคลองธรรม
มันก็พึงอย่างประชาธิปไตยที่แล้ว ๆ มา

หรือแม้ศาสนจักรในกำม่อมมหาเถรสมาคม

นำพาศึกษาแต่ปริยัติไม่เป็นประสาปฏิบัติกระทั่ง
เกิดมรรคผลปฏิเวธ ให้ลงตัวตันกลางปลาย

ครั้นไม่อาจพิสูจน์มรรคด้วยผล พุทธกระแส
หลักจึงไม่มีปัญญาประจักษ์แจ้ง หลงแต่สมณะ
หลับหูหลับตา บูชาเตร็จฉานวิชา เล่นไสยศาสตร์
เป็นสรวน หากินกับเหยื่อศรัทธาฆาตมลายเช่น
ลัทธิธรรมกายนอกเขตพุทธ

เพราะศาสนายังไร้น้ำยานอกจากไม่ช่วย
แก้ปัญหาสังคม เศรษฐกิจการเมืองกลับยิ่งซ้ำ
เติมหายนะ ดังเช่นผลโพลในยุครัฐบาลโคตรโกง
เปิดโปงเด็กรุ่นใหม่สามารถรับได้กับรัฐบาลขี้โกง
เมื่อแบ่งให้พวกเขามั่ง ฟังแล้วจะโทษใคร ต้องลง
ที่พระกับครู ช่างไม่เอาไหนซะเลย

พ่อครูสอนชีวิตคือการศึกษ อันต้องนำพา
ทำให้สำคัญเชียวว่า **การศึกษาที่ไม่ลดกิเลส กู้
ประเทศไม่ได้.....**

แล้วมันนำถามต่อ...สำนักศึกษาไหนบ้างพาคน
เรียนเปลี่ยนมาลดละกิเลส เห็นมีแต่พาเติมกิเลส
หนาขึ้นมากกว่ามาก ยิ่งเรียนสูงยิ่งหัวสูงจนลืมนดิน
หรือยิ่งฉลาดยิ่งโกงเก่ง อย่างโจรเลือนอก มันต้อง
ฉลาดเป็นกรด เชอซ่าหมดสิทธิ์สะเออะ

ดังนั้นบวรพุทธ จะเป็นจุดพลังหล่อหลอม
ชีวิตจิตวิญญาณถึงขั้นโลกุตระได้ มันไม่ใช่บ้านวัด
โรงเรียนดาษดินธรรมดา

หลุดประมาท พลาดประมาณ

กว่าจะเรียนรู้คติโลก และคติธรรมไปตามลำดับ
ต่อเมื่อจับตัววังใด ๆ ได้ มันค่อยฉลาดขึ้นมาทีหนึ่ง

บนเส้นทางศึกษาปฏิบัติตัดตอนต้นหา ท่านว่า
หนีไม่พ้นต้องเสี่ยงภัย ให้ระวังมารผจญเล่นงาน
ไม่ทันรู้ตัว แนนอน รู้จักป้องกันไว้ก่อนแก้แค้นเอง

โดยเฉพาะอย่าเป็นแกะหลงฝูง การอยู่เป็นหมู่
คณะเป็นสำคัญ นั่นคือประโยชน์ของสังฆังสรณัง
คัจฉามิ นี้เอง

เนื่องจากคำสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหมด
สามารถสรุปรวมลงในหลักการไม่ประมาท จนเป็น
ปัจฉิมโอวาท ลังเลเสียไว้ให้เหล่าสาวกทั้งหลายพึงยัง
ประโยชน์ตน-ประโยชน์ท่านให้ถึงพร้อมด้วยความ

ไม่ประมาทเถิด!

ตัวช่วยหลักครอบคลุมตลอดตั้งแต่ต้นจน
ปลาย ได้แก่ ลัทธิปริยัติธรรม ๗ หมายถึง ให้รู้จัก
ประมาณตั้งต้นจากเหตุและผล คืออรรถัตถุญตา กับ
ธัมมัญญตา หลักลัทธิปริยัติธรรมจำเป็นตัวย่อได้ คือ
เหตุ ผล ตน ประมาณ กาล บุคคล ประชุมชน

ทุกประเด็นให้ประเมินประมาณประมาณ บวก
ลบ คูณหาร ให้เกิดประโยชน์สูง-ประหยัดสุด อย่าง
สมดุล สมควรพอเหมาะ นับแต่เริ่มต้นลงมือปฏิบัติ
ธรรมให้สมควรแก่ธรรม อันพอรู้ดีไม่ใช่น้อยแล้วนั้น ๆ
เพราะเมื่อลงมือทำทันทีดังกล่าว มันย่อมปรากฏ
ความจริงประจักษ์แจ้ง หายใจ หหมดสงสัยไป
ทีละอย่างสองอย่าง ข้อตัดสินใจเป็นอันยุติลง
ประมาณนี้แหละ

อนึ่ง แม้บรรลุมรรค สำเร็จปฏิบัติวิมุตติแล้ว
ก็ตาม ในการทำงานบำเพ็ญประโยชน์สังคมตาม
รอยพระโพธิสัตว์ ยิ่งจำเป็นต้องคำนึงคำนวณ
ประมาณต่อไป

ตัวอย่างประมาณการของพ่อครู จะตัดสินใจ
ทำอะไร ต้องมันใจลึกแปดสิบเปอร์เซ็นต์ขึ้น ไม่
ขอเสี่ยงห้าสิบ ๆ ต่อให้หกเจ็ดสิบก็ยังไม่พอวางใจ
ไว้อวดเหตุปัจจัยลงตัวถึงที่ยิ่งกว่านั้น เป็นต้น

หรือกรณีแสดงภูมิรู้ต่อสาธารณะ ท่านจะเผื่อ
เหลือเพื่อกันพลาดผิดพลาดหล่น ไม่เทกระบะออกไป
เสียทั้งหมด ขนาดภูมิพระโพธิสัตว์ ท่านยังระวัง
ละเอียดลออ ไม่ให้เสียธรรม

สำหรับเราทั้งหลาย ยังจะต้องประมาณกันตัวรอด
ไอ้เกินภูมิ หลงตัวอวดตา อยากได้สรรเสริญหรือเปล่า
อย่างเช่น การช่วยเหลือคน ควรประมาณกำลัง
ตัวเอง ไม่เป็นเตี้ยอุ่มค่อม อย่าเอาไม้สั้นไปรันซี่
เมตตากินประมาณ จะพบคนพาลทั่วเมือง

เรื่องจะทำดี ใช้ว่าลุยคะหมด ต้องดูผลเสีย
รอบด้าน เช่น คำสอนอย่าพร่าประโยชน์ตนด้วย
ผลประโยชน์ผู้อื่น แม้มาก แสดงว่า อย่าให้เกิด
โทษตัวเองเสียหายตามมา แปลว่า ควรให้เกิด
ประโยชน์ทั้งสองฝ่าย เป็นต้น จนยังผลชำระจิต
บริสุทธิ์ วิมุตติเสรีจรรพ

เรื่องสั้น

● เฉลิมศักดิ์ แหงมงาม

เฮ้ยล้งปลัดอาวูโสเสียงเข้ม
ก่อนก้าวขึ้นนั่งบนรถ
เป็นการใช้อำนาจครั้งแรกของเขา
คาดไม่ถึง...
ไม่ถึงเจ็ดวัน บ้านพักนายอำเภอ
มีตู้เย็น พร้อมเครื่องปรับอากาศ
ติดในห้องนอนพร้อมสรรพ

จตุมหาราช บทที่ ๓ “ทางสวรรค์”

● ต่อจากฉบับ ๓๒๒

เวลาน่าจะผ่านหนึ่งทุ่มไปอย่างเนิบ ๆ
สามัญยืนสงบนิ่งอยู่ในบ้าน ยืนอยู่เพียงผู้เดียว
เมียและบุตรชายอีกสองคน อาศัยอยู่ในเมืองใหญ่
ปริมณฑลรอบกรุงเทพฯ นาน ๆ ครั้งเธอและลูกถึง
จะเดินทางมาเยี่ยมบ้านหลังนี้สักครั้งหนึ่ง เธอยัง
เหลือเวลาอีกสามปีจะเกษียณชีวิตราชการ หน้าที่
เขาก็คือ การมาอยู่เฝ้าบ้านที่บ้านนอก บ้านเกิด
ของเขา ทุ่งนาฟากกว้าง

บ้านพี่สาวกับน้องสาวดับไฟ หน้าบ้านมืดสนิท
ทั้งสองหลัง เธอทั้งสองน่าจะเข้าบ้านกันหมดสิ้น
ไม่มีใครหรอกที่จะสนใจเขา นายอำเภอชรา เพิ่ง
เกษียณราชการมาสด ๆ ร้อน ๆ บั้นปลายชีวิต
สามัญเริ่มจะรับรู้ ว่า ไม่ว่าพี่สาวหรือน้องสาว ก็
ตกอยู่ในสภาวะเดียวกัน คือเป็นคนแก่อยู่เฝ้า

บ้าน ลูก ๆ เธอทั้งสอง ต่างทยอยเดินทางออกจาก
บ้าน เมื่อเรียนจบระดับปริญญาหรืออนุปริญญา
บางคนมุ่งสู่กรุงเทพฯ เมืองฟ้าอมร และอีก
บางคน ไปทำงานต่างจังหวัดไกลบ้านออกไปหลาย
ร้อยกิโลเมตร เพื่อหางานทำ

สามัญเดินวนรอบโถงบ้านช้า ๆ แล้วมาหยุด
ตนเองหน้าจอโทรทัศน์ มองคว้างไปมาอย่าง
เจียบเหงา เวลาผ่านไป ช่างช้าแสนช้าเสียจริง ๆ
เขาเงยหน้าขึ้นมองนาฬิกาแขวนบนเสาข้างผนัง
เวลาเพิ่งจะผ่านหนึ่งทุ่มไปแค่ห้านาทีเท่านั้น เขา
เปลอส่ายศีรษะ หย่อนกายลงนั่งบนโซฟาเบาะนุ่ม
ภรรยาซื้อไว้สำหรับนั่งพักผ่อน ไฟบนเพดานลาด
แสงกระจ่าง จักรูปหล่อขนาดเล็กสีดำนิลล้อมทอง
องค์พระมหากษัตริย์ไทย ผู้กอบกู้ชาติบ้านเมือง

ในอดีต ตั้งไว้ในกรอบพลาสติกกรุปลีเหล็ยมทรงตั้งข้างโทรทัศน์สองฟากซ้ายขวา บนหลังตู้ไม้แกะสลักทั้งสองพระองค์นั่งสงบนิ่งบนแท่นบัลลังก์ เหมือนจอมพระเนตรมองมายังเขาอย่างสงลัษย....ชายชรา กำลังจะทำลั้งใด

สามัญมองผ่านไปทางเบื้องขวา ผนังห้องชั้นล่างสีขาวนวล รูปเขาและภรรยา ในชุดปกติขาว เขาสวมเครื่องราชสลาขสพาสีแดง ส่วนภรรยาสลาขสีน้ำเงิน บอกว่าทั้งคูัรับราชการมายาวนานเกือบสี่สิบปี ผ่านร้อน ผ่านหนาว ผ่านงานหนักหนาสาหัสสลาขรรจ แล้ววันหนึ่งก็ถึงกาลเวลาจบสิ้นเมื่ออายุเขาครบหลิบปีบริบูรณ์ในปีนี้

แม้จะวางแผนเตรียมตัวทำใจมาถึงสองปีเต็ม ๆ เพื่อเกษียณตัวเองอย่างองอาจกล้าหาญ หัดอยู่กับความเจียบทำงานด้วยตนเอง ไม่ต้องมีผู้รับใช้ อยู่กับความว่างเหวในบางครั้งในห้องทำงานส่วนตัว.... ทว่า พอถึงวันเกษียณราชการจริง ๆ มันเกือบจะไม่ให้เขาได้ตั้งตัว อาการเจียบสงัดเหมือนอยู่กลางป่ารกชัฏ กระแทกผ่านเข้ามาในความรู้สึก ความว่างเหวอ้างว้าง กำลังแล่นผ่านเข้ามาในดวงจิตอย่างช้า ๆ

คนเคยอยู่ท่ามกลางผู้คนมากมาย เป็นประธานในงานพิธีกรรมต่าง ๆ ที่อำเภอ รวมถึงเป็นประธานการประชุมขับเคลื่อนนโยบายรัฐบาล เคยคลุกคลีกับชาวบ้าน ขับรถประจำตำแหน่งออกไปดูการแก้ไขปัญหา งานพัฒนา ที่ถูกทำขึ้นด้วยเงินราชการ รัฐบาล โดยมีเขาคอยกำกับดูแลและคิดค่นงานขึ้นตามลั้งที่ชาวบ้านต้องการ ไม่ว่าจะเป็น อ่างเก็บน้ำ เขื่อนฝาย ถนน สะพาน อาคารขนาดใหญ่ เพื่อให้คนในชุมชนหมู่บ้านได้ใช้ร่วมกัน รวมถึงบ้านพักข้าราชการบางพื้นที่ เขาก็ซ่อมแซมเติมต่อให้ผู้ได้บั้งคับบัญชาได้พักอาศัยอย่างเป็นหลักแหล่งระหว่างทำงาน เขายังคงคิดถึงทุกลั้งด้วยความภาคภูมิใจ

แม้เมืองใหญ่ ๆ เมืองมลพิษ ขยะกองเป็นภูเขาเลากา เขาก็เคยช่วยแก้ไขขับเคลื่อน เถอะ แม่น้ำจะท่วม ไฟจะไหม้บ้านเรือนราษฎร รดตติเป็นแพยาวเหยียด ท่ามกลางพายุน้ำบนถนนคอนกรีต กลับ

กลายเป็นทะเลไม่ทันข้ามคืน เขาก็เคยลงมือออกไปแก้ไขด้วยตนเอง อย่างไม่คิดยอ้อหรือหวั่นไหว

งาน....ทำให้เขาสะสมความแข็งแกร่ง อดทน อดกลั้น ไม่หนีห่าง นานเหลือเกินหรืออาจจะนานเกินไปด้วยซ้ำ กว่าเขาจะก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งเจ้าเมือง นายอำเภอเล็ก ๆ แถบชนบทถิ่นอีสาน มันยากเย็นแสนเข็ญเลือดตาแทบกระเด็น

งานราชการ หาใช่ปูไว้ด้วยกลีบกุหลาบไม่.... สามัญคือชีวิตหนึ่งของคนชั้นสามัญ เติบโตมาจากลูกชาวไร่ชาวนา เขารู้หรือกว่า ชีวิตราชการนั้นมิได้สะอาดหมดจด ทว่ากลับเต็มด้วยเข็ญเลิบ การต่อสู้ช่วงชิง ลั้งฉ้อฉลผ่านเข้ามาให้ต้องแก้ไข เขาไม่คิดว่า มันคือความทุกข์ ทั้งที่ความจริงก็คือทุกข์แท้ ๆ ที่ผ่านเข้ามาเหมือนคลื่นกระแทกฝั่ง ไม่สิ้นสุด

มันคือบาปไซ้ไหม...ถึงวันนี้ สามัญมองเห็นแต่ภาพลึขุ่น ๆ ประสบการณ์ที่แปดเปื้อน มันมิใช่กระดาสีขาวสะอาด หรือน้ำในลำธารใสหมดจดทุกอย่างที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ถูกประทับไว้ด้วยความทรงจำ ไม่สามารถลบล้างหรือเลื่อนไปจากจิตใจได้ บางคืนเขาฝันถึงมันอย่างเลอะ ๆ เทอะ ๆ ทว่าสามัญก็มั่นใจว่า เขาได้พยายามอย่างถึงที่สุด ที่จะสร้างความดีงามให้แก่พื้นที่ปกครองประชาชน ชาวไร่ชาวนา หรือผู้คนในชุมชนเมืองงานที่ได้รับมอบหมายจากหน่วยเหนือ ผ่านลงมาตามลำดับ เพื่อสร้างความสงบร่มเย็น การอยู่ดีมีสุขในพื้นที่รับผิดชอบ

จำได้ว่า ก่อนก้าวขึ้นสู่ตำแหน่งนายอำเภอ เขาผ่านงานมาเกือบทุกด้าน ทุกพื้นที่ ไม่ว่าภาคไหน ๆ เหนือ อีสาน กลาง ตะวันออกติดชายทะเล ยกเว้นภาคใต้เท่านั้นที่เขาไม่เคยไปทำงานที่นั่น

การสอบเป็นเจ้าเมือง ไม่ใช่การสอบเข้าเรียนในโรงเรียน ที่วัดกันด้วยมันสมองภูมิความรู้ ปัญญาที่เฉียบคม ทว่ามันสอบ ติวเข้มกันด้วยงานสลาขลัมพันธ์ระหว่างนายกับลูกน้อง การเมืองกับข้าราชการประจำ บางปีเคลือบไว้ด้วยผลประโยชน์ที่สามัญไม่อยากจะรับรู้

ก่อนสอบได้ เพื่อนเคยชวนให้เขาลองเสียเงิน ดูบ้างสิ เพียงไม่กี่แสน เขาปฏิเสธ ทำงานมาจนอายุปานนี้ เล่นผมเริ่มเป็นสืดอกเลา หากสอบไม่ได้ สามัญก็ไม่เห็นจะเสียหายที่ตรงไหน งานราชการระดับรองลงมา ก็คืองานของนายอำเภอนั่นเอง เว้นเสียแต่ไม่มีอำนาจการตัดสินใจในงานเท่านั้น ปีนั้น เขาสอบไม่ได้ ทว่าเพื่อน ๆ ผ่านฉิว ยิ้มแฉ่งปริ

ปีต่อมา เขาถึงสอบผ่านเข้าไปเรียนได้ ความอาวุโสแห่งอายุ อัตราเงินเดือนที่สูงกว่าใครและการทำงานที่เฝ้ารอ ลังสมประสบการณ์มานานหลายปี คือปัจจัยทำให้เขาก้าวเข้าไปอย่างสง่าผ่าเผย มันคือเส้นทางแห่งเกียรติยศ ทำให้เขามั่นใจในความดีงามแห่งชีวิต แม้จะไม่มีนายอันเป็นที่รัก ไม่มีเส้นสายใยโยงระบบอุปถัมภ์ ไม่มีการเสียเงินแม้สตางค์แดงเดียว เขาก็สามารถผ่านเข้าไปได้อย่างทรงเนง

เรียนจบหลักสูตรใช้เวลาเกือบหกเดือน แต่เขาต้องมาทำงานรอถึงหกปีเต็ม ๆ กว่าจะได้บรรจุ ถ้าไม่มีในหลวงรัชกาลที่เก้า ที่มีการตั้งอำเภอขึ้นใหม่เกือบร้อยอำเภอเพื่อเทิดพระเกียรติในช่วงการเฉลิมฉลองในหลวงทรงครองราชย์ครบหกสิบปี ทำให้เวลาเลื่อนกระชั้นเข้ามา ดันให้เขาได้รับการแต่งตั้งเร็วขึ้น

เขาเตรียมเครื่องใช้เสื้อผ้าเพียงไม่กี่ชิ้น กระติกต้มน้ำร้อน หม้อหุงข้าวไฟฟ้าใบเล็ก ๆ ชุดเครื่องแบบที่จำเป็น เตารีด ถ้วยกาแฟชุดเล็ก ๆ และหนังสืออีกตั้งใหญ่ รวมถึงโทรศัพท์ขนาดสิบสี่นิ้ว ใส่ไปในรถกระบะเก่าคร่ำของน้องชาย ครั้งเมื่อน้องยังมีชีวิต สามัญขับรถเก่งคันเก่า ๆ กำลังเครื่องพันสามร้อยซีซี สีน้ำเงินเก่าคร่ำ ที่เขาขับอยู่ประจำ ส่วนภรรยาเขาไปหาซื้อรถเก๋งคันที่มีสองคันใหญ่ขึ้นมาอีกเล็กน้อย สำหรับให้เธอใช้รับส่งลูกไปโรงเรียน

เขาเดินทางไปกับภรรยาพร้อมลูกชายตัวเล็ก ๆ อีกคนหนึ่ง น้องชายขับรถกระบะตามหลัง โชคดี สามัญมีเพื่อนผู้หนึ่งเป็นคนอีสาน จึงพาเขาขับรถผ่านท้องทุ่งนาป่าเขา เดินทางกินเวลาถึงเกือบหนึ่งวันเต็ม ๆ

ในชีวิตผ่านมาของสามัญ ทำให้มันช่างอาภัพสิ้นดี เขาเคยถูกกลั่นแกล้ง เลื่อยขาเก้าอี้ ถูกย้ายกระเด็นกระดอนอย่างไม่ปราณี แม้กระทั่งจะขึ้นดำรงตำแหน่งนายอำเภอ เขาก็ต้องดันดัน ขับรถไปยังพื้นที่ไกลแสนไกลเหมือนอยู่สุดหล้าฟ้าเขียว

ค่าแล้ว....เมื่อเขาเดินทางมาถึงอำเภอแห่งนั้น อำเภอที่สามัญขึ้นดำรงตำแหน่งนายอำเภอเป็นครั้งแรก

รถนำเปิดไฟกะพริบในท้องที่ ผ่านเข้าไปหน้าหอประชุมใหญ่

สามัญก้าวลงมาจากรถด้วยอาการง่วง ๆ เขาขับรถด้วยตนเอง สลับภรรยาบ้างในบางช่วง ท้ายสุดค่าแล้วแสงแดดเริ่มโพล้เพล้ เขาจึงเป็นผู้ขับโดยตลอด

มันคือหอประชุมขนาดใหญ่หลังที่ว่าการอำเภอ

บรรยากาศซึมกะทือผ่านเข้ามาในจิตสำนึก วูบหนึ่ง สามัญรู้สึกหนาว มีอาการสั่นสะท้านผ่านเข้าไปในความรู้สึก เหมือนเดินเข้าไปในป่าเปลี่ยวเจียบสงัด โชคดียังมีภรรยาและลูกชายตัวเล็ก ๆ ยืนอยู่เคียงข้าง

แสงไฟนีออนหลอดยาว บนเพดานสูง สาดผ่านลงมาด้านหน้าหอประชุม ข้าราชการคนแรก สุภาพบุรุษ เรือนกายเล็กสันทัด ในชุดเสื้อแขนสั้น สีเข้มลายดอก กางเกงสีดำกลืนความมืด ไว้หนวดหรือม้วนหนวดเหมือนริมฝีปาก ยืนเข้าแถวพร้อมเพื่อน ข้าราชการ กำนันผู้ใหญ่บ้าน นายกองค์การบริหารส่วนท้องถิ่น เทศบาล อ.บ.ต. ยืนเป็นแถวร่วมสามสิบกว่าคน เขาผู้นั้นถือพวงมาลัยดอกไม้มองผ่านแว่นใส ส่งรอยยิ้มเยื่อนมายังสามัญ แล้วโค้งคารวะ ก่อนจะเอ่ยขึ้นอย่างนอบน้อม

“พวกเรายินดีต้อนรับครับท่าน อำเภอตะวันตกแห่งนี้�้อมคารวะท่านนายอำเภอด้วยความเต็มใจยิ่ง ท่านเดินทางมารับตำแหน่ง ระยะทางไกลแสนไกล พวกเราทุกคนเฝ้ารอ อยากให้ท่านมาถึงเร็ว ๆ เราเตรียมทุกอย่างให้ท่านพร้อมแล้ว เชิญครับเชิญด้านใน” เขาผู้นั้นกล่าวถ้อยคำเน้น

น้ำเสียงอยู่ในที่ นัยน์ตาเปล่งประกาย สดชื่น ผิว
ค่อนข้างดำคล้ำ ทำให้ไรฟันขาววับส่งประกาย
ยิ่งขึ้น แม้แวนนัยน์ตาก็ยังฉายแสงเรือง ๆ

จากนั้น บุรุษเลื้อยลายดอกก็คล้องพวงมาลัย
ดอกไม้สดให้สามัญ แล้วพาเดินเข้าไปยังหอประชุม
แห่งนั้น เขากระซิบบอกสามัญว่า เขารอนายตั้งแต่
ปายสามโมงเย็น คาดว่านายจะมาถึงในช่วงเวลา
นั้น ไม่คิดว่าการเดินทางจะเนิ่นช้าถึงเพียงนี้ เขา
เพิ่งรู้ นายอำเภอเป็นคนแข็งแรง ขับรถด้วยตนเอง
เกือบตลอดเส้นทาง

แล้วบุรุษผู้นั้น...ปลัดอาวุโส ก็พาใครต่อใครใน
ชุดสุภาพเรียงแถวกันเข้ามาแนะนำตนเองพร้อม
มอบดอกกุหลาบสีชมพูให้สามัญ ผู้จะเป็นเจ้าเมือง
หรือนายอำเภอของคนที่นี้ นับแต่นี้เป็นต้นไป ไม่ว่า
กำนันบางตำบล นายกองค์การบริหารส่วนตำบล
นายกเทศมนตรี กระทั่งสมาชิกสภาท้องถิ่น ผู้ใหญ่
บ้านบางหมู่ กะเงยจากสายตา โต๊ะจีนร่วมสามสิบ
กว่าโต๊ะ คนแน่นไปหมด ในที่นี้ รวมถึงหัวหน้าส่วน
ราชการ ข้าราชการฝ่ายปกครอง ผู้กำกับสถานี
ตำรวจเขตอำเภอ เขามาคอยต้อนรับด้วยเวลาที่
เนิ่นนานพอสมควร

สามัญเดาไม่ผิด แม้อำเภอแห่งนี้จะมีพื้นที่เพียง
สามสี่ตำบล ทว่าแต่ละตำบล มีหมู่บ้านค่อนข้าง
มาก ไม่ถึงกับใหญ่เกินหรือเล็กจนน่าใจหาย อัตรา
ขนาดนี้ เขามั่นใจว่ารับมือกับปัญหาที่จะผ่าน
เข้ามาให้แก้ไข รวมถึงการพัฒนาที่จะมีมาถึงใน
เวลาไม่ช้านัก หลังเขาเริ่มต้นทำงานในเช้าวันพรุ่งนี้

มาถึงที่นี่ต้องใช้เวลาเดินทางถึงหนึ่งวันเต็ม ๆ
ยามนี้ สามัญอยากจะพักผ่อนให้หายเพลียเพลีย
ตัวเขาเองไม่นิยมสังสรรค์สนุกสนานสักเท่าไร
ถ้าพิธีการจบสิ้นลง เขาก็จะขอตัวเข้าบ้านพัก
ส่วนเครื่องใช้เสื้อผ้าที่เตรียมมา รถกระบะนั่ง
ชายได้ขับไปยังบ้านพักหลังอำเภอเรียบร้อยแล้ว

สามัญเป็นคนไม่ดื่มเหล้า การสังสรรค์น่า
จะเป็นเรื่องลำดับรอง ๆ ถ้าหลีกเลี่ยงได้ เขาก็
พยายามหลีกเลี่ยง ทว่าตำแหน่งงานที่ค้าเขาอยู่
ไม่อาจทำให้เขาหลีกเลี่ยงได้เสียทีเดียว

ปลัดอาวุโส ขึ้นไปกล่าวต้อนรับบนเวทีอีกครั้ง
หนึ่ง เป็นการกล่าวสรรเสริญเยินยอเสียเลิศเลอ
เปรียบเขาเหมือนเจ้าเมืองในอดีต ช่างเหยียบนา
พระยาเหยียบเมือง ย่อมจะนำมาซึ่งความสงบ
ร่มเย็น สามัญเพียงแต่ยิ้ม เมื่อถูกเชิญให้ขึ้นไปกล่าว
แสดงความรู้สึก เพื่อขวัญกำลังใจผู้ที่มาต้อนรับ

ร่างกายเริ่มอ่อนล้า เปลี่ยเพลียมากยิ่งขึ้น
แม้พวงมาลัยดอกไม้หอมที่คล้องเต็มคอ จะช่วย
ให้สดชื่นขึ้นมาบ้าง ก็เพียงเล็กน้อย สามัญกล่าว
แนะนำตนเอง เล่าที่ไปที่มาพหอมปากหอมคอ จาก
นั้น เขาและครอบครัวจึงขออนุญาตที่จะเข้าบ้านพัก

ปลัดอาวุโสคงสังเกตเห็นแล้วว่า นายคนนี้
เจียบ ๆ ขริม ๆ ไม่พูดไม่จา น่าจะเคร่งเครียด
ด้วยซ้ำไป ไม่ช้านัก เขาจึงพาสามัญขึ้นรถประจำ
ตำแหน่ง มั่นคือนรถกระบะสองตอนสี่ตำสนิเทียมเงา
ให้ อ.ส. ขับพานายและครอบครัวเข้าสู่บ้านพัก
หลังอำเภอทันที

บ้านพักทางหอประชุมไม่น่าจะเกินหนึ่งร้อย
เมตร มีรั้วลวดหนามปิดล้อมอาณาบริเวณ มีบ้าน
ไม่ต่ำกว่าสี่หลัง ปลุกเรียงลึกเข้าไปด้านใน บ้านพัก
นายอำเภอ คือบ้านหลังแรก ขนาดสองชั้นเล็ก ๆ
เหมือนบ้านพักข้าราชการทั่วไป ยังไม่มีการ
ดัดแปลง ทาผนังบ้านสีครีม กระเบื้องสีคว้นบุหรี
ขณะนี้ ไฟในบ้านถูกเปิดสว่างจ้า แสงลอดผ่าน
ลงมาจากหน้าต่างชั้นบน ทำให้เขาเห็นบริเวณได้
ชัดเจนพอสมควร

ที่นี่...น่าจะเป็นอำเภอบ้านนอก เพิ่งเริ่มต้น
ยกฐานะขึ้นเป็นอำเภอเมื่อไม่นาน เขานึกหยิ่งคะเน
มั่นใจว่า คาดไม่ผิดอย่างแน่นอน

ทั่วบริเวณ ไม่เห็นแม้บ้านเรือน ชุมชน
ใจกลางเมือง สามัญเห็นแต่แมกไม้ล้อมอยู่โดย
รอบ สายลมยามดึกกระโชกผ่านวูบ สะบัดไปไม้
ข้างบ้านพักดังแกรกราก ๆ ยามนี้ได้ยินชัด ลม
หนาวเริ่มโกรกผ่านเข้ามาหวัดหวิว ช่วงเวลาขณะ
นั้น คือปลายเดือนพฤศจิกายน สามัญยังจำได้

“ทำไมแถบนี้ ไม่มีชุมชนพักอาศัย” เขาเอ่ย
ถาม อ.ส. เมื่อก้าวลงมาเหยียดยืนเต็มเรือนร่าง

หน้าบ้านริมถนนทางเข้า

“มันอยู่ด้านหลังครึบนาย” อ.ส. พลขับ ้วยไม่
เกินสี่สิบปี ตัดผมสั้นเกรียน ในชุดสีเข้มเอ่ยบอก
เขาด้วยน้ำเสียงเรียบ ๆ” ชุมชนอยู่หน้าที่ว่าการ
อำเภอ ที่นี้ป่าช้าเก่า ชาวอำเภอตะวันออกยินดี
สละพื้นที่ป่าช้าให้เป็นที่ตั้งที่ว่าการอำเภอและ
บ้านพักครึบ” อ.ส.เอ่ยอธิบายซ้ำ ๆ ด้วยภาษาไทย
ภาคกลาง น้ำเสียงเขาเพี้ยนเล็กน้อย

สามัญชะงักกึก...หันมาจ้องหน้าพลขับ อ.ส.ที่
จะต้องเป็นคนสนิทเขาในอนาคตอันใกล้

“ที่นี่...คือป่าช้า” เขาทวนคำอย่างไม่อยากจะ
เชื่อ หรือหูเขาจะผาดเฟือน

“ป่าช้าคนบ้านตะวันออกครึบ” อ.ส. เน้นด้วย
น้ำเสียงไทยกลางแพกเพี้ยนน้อย ๆ

ปลัดอาวุโสขับรถตามเข้ามาจอดใกล้ ๆ ในมือ
เขาถือรูปเทียนและดอกไม้กำใหญ่มายื่นส่งให้สามัญ

“ท่านต้องบอกกล่าวเจ้าที่เจ้าทางนะครึบ ผม
เตรียมรูปเทียนมาให้ท่านแล้ว” เขาเอ่ยบอกเรียบ ๆ

สามัญเอื้อมมือรับ ใจชักจะหวั่นไหว เขามา
อยู่คนเดียว ลูกเมียไม่ได้ติดตามมาด้วย ที่นี้คือ
ป่าช้า เขาจะเริ่มต้นทำงานกลางป่าช้าละหรือ
ถามตนเองในใจ อย่างชักจะไม่แน่ใจความรู้สึก

“เจ้าที่แรงแอย่างนั้นซิ” เขาเอ่ยถามอย่างชวนคุย
ปลัดอาวุโสยิ้มเห็นฟันขาววับในความมืด
“ท่านองนั้นครึบท่าน บอกเจ้าที่เจ้าทางสักเล็กน้อย
คงไม่เสียหายอะไรหรอกครึบนาย”

ภรรยาขับลูกเดินขึ้นบนบ้าน ปล่อยให้เขากับ
คนขับรถยืนอยู่ในความเงียบ อิเล็กโทนประกอบ
ดนตรีคาราโอเกะดังมาแว่ว ๆ จากหอประชุม
ข้าราชการยังไม่เลิก น่าจะเล่นร้องเพลงกันต่อ
อำเภอตะวันออกมีแต่ความเงียบ เสียงเพลงเท่านั้น
ที่จะเป็นเพื่อนได้อย่างดี

สามัญยกมือขึ้นพนม ย่อเข่าลงนั่งยอง ๆ
หน้าบ้าน อธิษฐานถึงเทพทั้งปวงที่ลึงสถิตอยู่ ณ
บริเวณแห่งนี้ โดยเฉพาะเทพชั้นจาตุมาหาราช ที่
คุ้มครองปกป้อง เขามาเป็นนายอำเภอที่นี่ อำเภอ
ตะวันออก เขาตั้งใจมาทำงาน มาเพื่อช่วยเหลือรับ
ใช้ประชาชน ขอเทพทั้งปวงเปิดทางให้เขาด้วยเถิด

สามัญ....นายอำเภอคนใหม่ปักภูปักกลาง
แม่พระธรณีได้ร่มไม้หน้าบ้านพัก

ลมดึกส่งพัดพรม่านเข้ามาอีกวูบหนึ่ง จนสามัญ
รู้สึกหนาวสะท้าน ชนลุกชู

ไหว้เจ้าที่เจ้าทางเสร็จ เขาก้าวเท้าเข้าบ้านพัก
ห้องแคบ ๆ มีเพียงเก้าอี้นั่งสองสามตัวคอยต้อนรับ
ตู้เย็นไม่มี ห้องพักเขา หน้าต่างเปิดโล่ง
ไม่มีเครื่องปรับอากาศ ดินะที่เขาเดินทางมาหน้า
หนาว....ถ้าแล้งร้อนผ่านเข้ามามันคงน่าดูชม

บ้านพักนายอำเภอ ลั่นรั้วไม้ดอกถึงปานฉะนี้
เขียวหรือ เขาตั้งคำถามในใจ ครางในลำคอเบา ๆ
มันต่างจากอำเภอในเขตเมืองอย่างลิบลับ

คืนนั้น สามัญนอนหลับไหลอย่างอ่อนล้า
ระยะทางกว่าห้าร้อยกว่ากิโลเมตร ทำเอาเขา
สะบักสะบอม

ปลัดอาวุโสมาหาเขาแต่เช้ามืด ชวนเขาไปกิน
ข้าวต้มเช้า นายอำเภอคนเก่าที่กำลังจะออกเดิน
ทางย้ายไปอยู่อีกอำเภอหนึ่ง สามัญไม่วายเอ่ยสั่ง
ปลัดอาวุโสเสียงเข้มก่อนก้าวขึ้นนั่งบนรถ เป็นการ
ใช้อำนาจเป็นครั้งแรกของเขา

“ช่วยหาเครื่องปรับอากาศติดในห้องนอนชั้น
บนบ้านพักให้ผมด้วย นายกะ ท้องถิ่นในพื้นที่น่า
จะทำให้ได้ ขนหน้าแข้งนายกะไม่ร่วงหรอก แล้ว
ให้พวกเราหาตู้เย็นมาไว้ในบ้านพักนายอำเภอสัก
ตู้หนึ่ง ภายในเจ็ดวันนี้ ปลัดอาวุโสคงเข้าใจนะ”
น้ำเสียงเขาเรียบแต่เข้ม

“ครึบ...ผมจะสั่งการเดี๋ยวนี้” พุดจบ ปลัด
อาวุโสก็กดมือถือในมือเดี๋ยวนั้น

คาดไม่ถึง...เขาลองหยั่ง ดูซิว่า คนที่นี้จะมิ
น้ำใจกับเขาไหม ในฐานะนายอำเภอใหม่

ไม่ถึงเจ็ดวัน หลังภรรยาเดินทางกลับ บ้าน
พักนายอำเภอมีตู้เย็น พร้อมเครื่องปรับอากาศติด
ในห้องนอนพร้อมสรรพ

ไม่รู้ว่ามาได้อย่างไร...หรือว่าวาจาเขาเริ่มจะ
มีอิทธิฤทธิ์ ปานเจ้าคนนายคน

แต่สามัญก็ไม่สบายใจนัก...เขาไม่อยากจะใช้
อำนาจในทางไม่ถูกต้อง.

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

มีความเป็นไปได้ที่กระบวนทัศน์ใหม่ของเศรษฐกิจพอเพียง
จะสามารถนำไปสู่การ “เปลี่ยนกระบวนทัศน์”
เพื่อแก้ปัญหาระบบสังคมเศรษฐกิจการเมืองของมนุษย์

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๒

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

สายพันธุ์ใหม่ของกระบวนทัศน์
แห่งเศรษฐกิจพอเพียง

สิ่งที่อธิบายมาทั้งหมดในหนังสือนี้คือตัวอย่างหนึ่งในความพยายามที่จะสร้างกระบวนทัศน์ใหม่ของ “เศรษฐกิจพอเพียง” (ด้วยความเชื่อและจินตนาการบางอย่างอันเป็น “สาเหตุ” ซึ่งเกิดก่อนที่จะมีการพัฒนา “เหตุผล” และองค์ความรู้เพื่อสนับสนุนความเชื่อนี้) โอนสไตน์จึงกล่าวว่าจินตนาการสำคัญกว่าความรู้ โดยอาศัยวิธีหยาบๆ “ภาษา” จากทฤษฎีหลายทฤษฎีมาใช้ในความหมายใหม่ (ซึ่งอาจแตกต่างจากความหมายเดิมที่เจ้าของทฤษฎีนั้นๆ เคยใช้) เพื่อประกอบเป็น “แบบจำลอง” ของแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์การเมืองใน กระบวนทัศน์ใหม่

หรือ “ภพภูมิใหม่” ของความรู้ที่อาจจะช่วยตอบปัญหาและแก้ปัญหามนุษย์ทุกวันนี้ได้ดีกว่าเดิม โดยเฉพาะอย่างยิ่งตอบปัญหาและแก้ปัญหาระบบสังคมการเมืองไทยปัจจุบัน ซึ่งประสบปัญหาความขัดแย้งแตกแยกมานานกว่า ๔ ปีแล้ว ก็ยังไม่มียุคความรู้ชุดใดที่จะช่วยชี้แนะให้เห็นทางออกจากวิกฤติปัญหาดังกล่าว ตลอดจนเปลี่ยนความขัดแย้งของคนไทยสองฝ่าย ให้กลายเป็น “โอกาส” ที่จะอาศัยพลังความขัดแย้งที่เกิดขึ้นนี้เป็นแรงขับเคลื่อนผลักดันให้สังคมการเมืองไทย อภิวัฒน์สู่ความเจริญงอกงามยิ่งขึ้นอีกชั้น ตามกฎวิภาษวิธี (Dialectic) ดังสมมติฐานที่ได้กล่าวมาแต่แรก ซึ่งถ้าหากกระทำได้สำเร็จ ก็จะไม่มีความขัดแย้งใด “ถูก” หรือฝ่ายใด “ผิด” (ในความหมาย

ที่จะต้องหาทางลงโทษ **“ฝ่ายที่ผิด”** ให้สาสมกับความผิดนั้นๆ อย่างถึงที่สุด) แต่คนไทยทุกฝ่ายจะกลายเป็นผู้มีส่วนแห่งความสำเร็จ ในการยกระดับสังคมการเมืองไทยให้ก้าวพ้นจากระดับความคิดที่ก่อให้เกิดภาวะความขัดแย้งแตกแยกในบ้านเมืองที่แฝงตัวอยู่ในโครงสร้างส่วนลึกของระบบสังคมการเมืองไทยมานานกว่า ๘๑ ปีแล้ว นับแต่การปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองแผ่นดินเมื่อปี พ.ศ. ๒๔๗๕

ทั้งนี้ถ้าเปรียบเทียบกระบวนการทัศน์ของความรู้จักสายพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตแต่ละสายพันธุ์ โดยที่ **“อรรถวาทยุพาทาน”** ซึ่งสะท้อนผ่าน**“ภาษา”**และเป็นตัวกำหนดคุณลักษณะ**“ภพภูมิของความรู้”**นั้นๆ เปรียบเหมือนกับรหัสพันธุกรรมของสายพันธุ์สิ่งมีชีวิตต่างๆ ดังที่กล่าวมาแล้ว ในกรณีนี้ การเปลี่ยนความหมายของภาษาที่ผู้คนยึดถือแต่เดิม เพื่อสร้างสายพันธุ์ใหม่ของภพภูมิแห่งกระบวนการทัศน์ทางเศรษฐกิจพอเพียงขึ้นมานั้น ก็จะอยู่ที่การเปลี่ยนความหมายของคำที่เป็นกุญแจสำคัญอย่างน้อย ๒ คำ ได้แก่คำว่า **“ความมั่งคั่ง”** (wealth) และ **“ความยากจน”** (poverty)

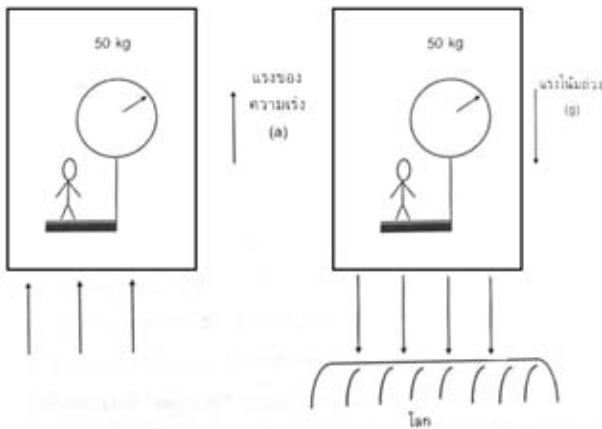
ภายใต้ภพภูมิแห่งกระบวนการทัศน์ขององค์ความรู้ทางเศรษฐศาสตร์กระแสหลัก ที่มุ่งแก้ปัญหาของมนุษย์ด้วยการเพิ่มผลิตภาพ (productivity) และเพิ่มอรรถประโยชน์ (utility) ของผลผลิตให้มากขึ้น เพื่อตอบสนองความต้องการในการบริโภคของผู้คน (เพิ่มค่า S เพื่อลดค่า P ในสมการ $P = D/S$) **“ความมั่งคั่ง”** จะหมายถึงการมีทรัพย์สินเงินทองมากๆ รวมถึงการครอบครองเป็นเจ้าของทรัพยากรที่มีมูลค่าแลกเปลี่ยนสูง ส่วน **“ความยากจน”** จะหมายถึงคุณลักษณะในทางตรงข้าม คือการไม่มีทรัพย์สินเงินทองหรือปราศจากทรัพยากรที่มีมูลค่า เพื่อใช้แลกเปลี่ยนซื้อหาสิ่งตอบสนองความต้องการต่างๆในการบริโภคตามที่ปรารถนา

เมื่อเป็นเช่นนี้บรรทัดสุดท้ายของคุณค่า (virtue) หรือแก่นสาร (essence) แห่งความหมายของคำว่า **“ความมั่งคั่ง”** ก็จะอยู่ที่ศักยภาพใน**“การแก้ปัญหา”** ที่เกิดจากความขาดแคลนในการบริโภค กล่าวคือสามารถจะทำให้ภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์อันเนื่องมาจาก **“ปัญหาการไม่ได้บริโภค”** สิ่งตอบสนองความต้องการต่างๆ สมปรารถนาคลี่คลายบรรเทาลง ด้วยการใช้ **“ความมั่งคั่ง”** ที่มีอยู่นั้นแลกเปลี่ยนซื้อหาสิ่งตอบสนองความต้องการทั้งหลายมาบริโภค จนระดับภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่เกิดจากความอยากได้ อยากมี อยากเป็น ในการบริโภคสิ่งต่างๆ ลดน้อยลง และชีวิตมีความสุขเพิ่มมากขึ้น แปรผกผันกับภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่ลดระดับลงนั้นๆ (เหมือนเราเรียกความร้อนที่ลดลงว่าความเย็น โดยระดับ **“ความร้อน”** ที่ ๒๗๓ องศาเซลเซียส ก็คือระดับ **“ความเย็น”** ที่ ๐ องศาเซลเซียส ภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์ที่ลดลง p หน่วย จึงเท่ากับภาวะของความสุขที่เพิ่มขึ้น p หน่วยด้วย)

ฉะนั้นถ้าเราสามารถลดระดับความต้องการส่วนที่เกินจากความจำเป็นหรือเกินความพอเพียงขึ้นพื้นฐาน เพื่อลดภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์อันเนื่องมาจากความอยากได้ อยากมี อยากเป็น ในการบริโภคสิ่งตอบสนองความต้องการที่เกินจากความจำเป็นในชีวิต (ลดค่า D ในสมการเพื่อทำให้ค่า P ลดลง) ก็ย่อมถือได้ว่าเป็นการเข้าถึงคุณค่าและแก่นสารของ **“ความมั่งคั่ง”** ในอีกทิศทางหนึ่งเช่นกัน

ความจริงข้อนี้จะกระจ่างยิ่งขึ้นจากการเข้าใจ **“หลักแห่งความสมมูล”** (Principle of Equivalence) อันเป็นรากฐานสำคัญที่รองรับทฤษฎีสัมพัทธภาพทั่วไปของไอน์สไตน์ ตัวอย่างการทดลองเรื่องหนึ่งที่ไอน์สไตน์สร้างขึ้นในจินตนาการสามารถจะช่วยอธิบายหลักแห่งความสมมูลนี้ โดยสมมติให้ตัวเราติดอยู่ในลิฟต์ที่กำลังวิ่งขึ้นและหลุดออกไป

ในอวกาศ กรณีเช่นนี้ตัวเราซึ่งอยู่ในลิฟต์ไม่ว่าจะใช้เครื่องมืออะไรก็ตามในการวัดหรือชั่งน้ำหนักตัวเอง เราจะไม่มีความรู้เลยว่า “น้ำหนัก” ที่วัดค่าได้นั้น เกิดจาก “แรงโน้มถ่วง” ของโลกที่ดึงดูดให้ตัวเราติดกับพื้นลิฟต์ หรือเกิดจาก “แรงของความเร่ง” ที่ทำให้ลิฟต์ดันตัวเราให้ติดพื้นลิฟต์

ไอน์สไตน์จึงสรุปว่าภายใต้ “กรอบอ้างอิงความจริง” ของการสังเกตดังกล่าว แรงที่เกิดจากการเคลื่อนที่ของเทหวัตถุหรือแรงเฉื่อย (inertial force) จะมีค่า “สมมูล” (equivalence) กับแรงโน้มถ่วง (gravitational force) เพราะมีความเหมือนกัน (identical) และไม่สามารถบอกความแตกต่างจากกันได้ (indistinguishable) ส่งผลทำให้มวลเฉื่อย (inertial mass) หรือค่า m ในสมการของแรง $f = ma$ มีค่าเท่ากับมวลโน้มถ่วง (gravitational mass) หรือค่า m ในสมการของแรงโน้มถ่วง $f = Gm_1 m_2 / r^2$ ซึ่งหลักการนี้คือพื้นฐานสำคัญของทฤษฎีสัมพัทธภาพทั่วไปที่ไอน์สไตน์ค้นพบ (๒๔)

๒๔. ดู ประเวศ วะสี (บรรณาธิการ), ธรรมชาติของสรรพสิ่ง : การเข้าถึงความจริงทั้งหมด (กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ร่วมด้วยช่วยกัน, ๒๕๔๗) หน้า ๑๐๗

แน่นอนว่าแรงโน้มถ่วงกับแรงเฉื่อยเป็นแรงคนละอย่างกัน จึงสะท้อนผ่านภาษาที่บ่งชี้ (designate) ถึงแรงสองประเภทอันมีชื่อเรียกแตกต่างกัน แต่ภายใต้ “กรอบอ้างอิงของการรับรู้” (ที่เกิดจากการปรุงแต่งของ “นาม-รูป”) ในกรณีนี้แรงทั้งสองประเภทดังกล่าวจะมีความ “สมมูล” กัน หรือเหมือนกันจนแยกความแตกต่างไม่ได้ เช่นเดียวกับตัวอย่างเรื่องความเร็วของยานอวกาศ ๒ ลำที่เป็น “สัมพัทธภาพ” กัน (ดังที่ได้กล่าวมาแล้วในบทที่ ๓) ซึ่งเมื่อเรานั่งอยู่ในยานอวกาศลำหนึ่งและพยายามจะควบคุมความเร็วของยานอวกาศอีกลำหนึ่ง ไม่ว่าจะด้วยวิธีส่งพลังงานรูปใดรูปหนึ่งไปควบคุมบังคับความเร็วของยานอวกาศลำนั้น หรือด้วยวิธีควบคุมความเร็วในยานอวกาศลำที่เราั่งก็ตาม (เช่น ถ้าต้องการจะบังคับให้ยานอวกาศลำข้างหน้าแล่นเร็วขึ้น ก็ปรับความเร็วในยานอวกาศของเราให้แล่นช้าลง ถ้าต้องการจะบังคับให้ยานอวกาศลำข้างหน้าแล่นช้าลง ก็ปรับความเร็วในยานอวกาศของเราให้แล่นเร็วขึ้น หรือถ้าต้องการบังคับให้ยานอวกาศลำข้างหน้าหยุดนิ่ง ก็แค่ปรับความเร็วในยานอวกาศของเราให้เท่ากับยานอวกาศลำข้างหน้า เป็นต้น) วิธีการทั้งสองแบบนี้จะ “สมมูล” กันภายใต้กรอบอ้างอิงความจริงในมิติแห่งการควบคุมบังคับความเร็วของยานอวกาศลำที่เห็นนั้นๆ

บนพื้นฐานของหลักการเดียวกันนี้ การเพิ่มสิ่งตอบสนองความต้องการให้มากขึ้น อันคล้ายกับการหาทางส่งพลังงานรูปใดรูปหนึ่งไปควบคุมบังคับความเร็วของยานอวกาศลำข้างหน้า กับการลดความต้องการส่วนเกินความพอเพียงของชีวิตให้น้อยลง อันคล้ายกับการควบคุมบังคับความเร็วของยานอวกาศลำข้างหน้า ด้วยการหันกลับมาควบคุมบังคับที่ความเร็วของยานอวกาศลำที่เราั่ง จึงมีค่า “สมมูล” (equivalence) กัน ภายใต้กรอบอ้างอิงของการลดภาวะความบีบคั้นเป็นทุกข์จากปัญหาการไม่ได้บริโภคสิ่งต่างๆ ตาม

ที่ปรารถนา ฉะนั้นถ้าเรียกการเข้าถึงสิ่งตอบสนองความต้องการที่เพิ่มมากขึ้น($S \uparrow$) ว่าเป็น “**ความมั่งคั่ง**” การลดความต้องการส่วนที่เกินจากความต้องการขั้นพื้นฐานของชีวิตให้น้อยลง ($D \downarrow$) ก็จะมีค่า “**สมมูล**” หรือเท่ากับเป็นการเข้าถึง “**ความมั่งคั่ง**” ในอีกวิถีทางหนึ่งเช่นกัน

สาเหตุที่ทำให้คนทั่วไปมองไม่ออกว่า วิธีแก้ปัญหาเศรษฐกิจด้วยการลดความต้องการส่วนเกิน ความพอเพียงของชีวิตให้น้อยลง จะ “**สมมูล**” หรือเท่ากับวิธีแก้ปัญหาเศรษฐกิจด้วยการเพิ่มผลิตผลมวลรวมของประเทศให้มากขึ้นเพื่อตอบสนองความต้องการบริโภคของผู้คนได้อย่างไรนั้น ก็เพราะผู้คนทั่วไปกำลังมองปรากฏการณ์แห่งการแก้ปัญหาเศรษฐกิจจาก “**ภายนอกกระบวนทัศน์**” ของกรอบอ้างอิงความจริงดังที่กล่าวมา เหมือนคนซึ่งอยู่ภายนอกยานอวกาศที่กำลังสังเกตความเร็วของยานอวกาศ ๒ ลำที่แล่นตามกัน อันจะทำให้เห็น “**ความจริงที่ถูกรับรู้**” ในลักษณะแบบหนึ่ง แต่ถ้าหากเข้าไปอยู่ “**ภายในกระบวนทัศน์**” ของกรอบอ้างอิงความจริงแห่งเศรษฐกิจพอเพียง เหมือนคนที่เข้าไปนั่งอยู่ภายในยานอวกาศลำใดลำหนึ่งระหว่างยานอวกาศ ๒ ลำที่แล่นตามกันอยู่ ก็ จะสังเกตเห็น “**ความจริงที่ถูกรับรู้**” ในลักษณะอีกแบบหนึ่ง

สำหรับคนทั่วไปอาจฟังดูเหมือนเรื่องตลก ถ้าจะกล่าวว่าวิธีแก้ปัญหา “**ความยากจน**” ของประเทศอย่างง่าย ๆ อีกวิถีทางหนึ่ง โดยสามารถหลีกเลี่ยงปัญหาข้อจำกัดของทรัพยากรในโลกที่นับวันมีแต่จะลดน้อยลงรวมถึงการแย่งชิงทรัพยากรของมนุษย์ที่เป็นไปอย่างรุนแรงมากยิ่งขึ้น ตลอดจนการผลิตและการบริโภคที่ก่อให้เกิดมลภาวะ คุณภาพการดำรงชีวิตของมนุษย์ ฯลฯ นั่นก็คือ ด้วยวิธีเปลี่ยนนิยามความหมายของคำว่า “**ความยากจน**” เสียใหม่ ให้เห็นว่าการไม่มีทรัพย์สินเงินทองนั้นไม่ใช่ความยากจน เพียงแค่นี้ปัญหา

ความยากจนก็จะได้รับการแก้ไขให้ลุล่วงไปได้เช่นกัน โดยวิธีที่ดูเหมือนเป็นเรื่องพูดเล่นเช่นนี้ อันที่จริงแล้วก็คือการเปลี่ยนกรอบอ้างอิงความจริง หรือการ “**เปลี่ยนกระบวนทัศน์**” ในการมองโลกของมนุษย์ ซึ่งมักจะเกิดขึ้นกับการเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญๆ ในประวัติศาสตร์อารยธรรมมนุษย์ที่ผ่านมา

วาทกรรมแห่ง “**เศรษฐกิจพอเพียง**” ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ที่สามารถจะพัฒนาไปสู่การสร้างกระบวนทัศน์ใหม่ เพื่อการแก้ปัญหาาระบบสังคมเศรษฐกิจของผู้คนในโลกทุกวันนี้ ซึ่งกำลังเผชิญกับปัญหาความขัดแย้งต่างๆ ภายใต้กระบวนทัศน์ของการเพิ่มผลผลิตเพื่อตอบสนองความต้องการบริโภคของมนุษย์ (อันมีข้อจำกัดดังที่ได้ชี้ให้เห็นในบทก่อนถึงปัญหา paradox ภายใต้กระบวนทัศน์ขององค์ความรู้ทาง เศรษฐศาสตร์ที่มุ่งเพิ่มค่า S ในสมการ $P = D/S$ โดยเมื่อไปเพิ่มค่า S ในมิติเชิงปริมาณ ค่า S ก็ลดลงในมิติเชิงคุณภาพ เมื่อพยายามจะเพิ่มค่า S ในมิติเชิงคุณภาพ ค่า S ก็กลับลดลงในมิติเชิงปริมาณอีก) ทำให้มีความเป็นไปได้ที่กระบวนทัศน์ใหม่ของเศรษฐกิจพอเพียง จะสามารถนำไปสู่การ “**เปลี่ยนกระบวนทัศน์**” เพื่อแก้ปัญหาาระบบสังคม เศรษฐกิจการเมืองของมนุษย์ โดยถ้ากระทำสำเร็จ ก็จะไม่เพียงแต่ช่วยยถากรรมสังคมการเมืองไทยให้ก้าวพ้นภาวะความขัดแย้งที่เผชิญอยู่ในปัจจุบันนี้เท่านั้น แต่ยังเป็นคำตอบสำหรับมวลมนุษยชาติโดยรวมด้วย ที่กำลังเผชิญกับวิกฤติปัญหาต่างๆ อันเกิดจากแบบวิถีการผลิตและการบริโภคอย่างเกินความพอดีพอเพียง ภายใต้ลัทธิทุนนิยม – บริโภคนิยม ซึ่งมีแนวโน้มว่ากำลังพัฒนาไปสู่การก่อตัวเป็น “**คลื่นมหาวิกฤติ**” ที่จะซัดกระหน่ำเข้ามาสร้างความหายนะให้แก่อารยธรรมมนุษย์อย่างไพศาล

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

● นายอิง วินเทอร์

๑. เมืองไทย-คนจนมีสิทธิมีัยครับ?

แจ่ง ๕ ปียังไม่ล้างฟอง อัยการลั่น
ห้ามไอโซบอสเบี้ยวอีก
(เดลินิวส์ ๓๑ มี.ค.๖๐)

๒. การสาธิตขายอาวุธ!

ทรมันกระหายเลือด
สหรัฐฯ ทิ้งโคตรระเบิดถล่ม
'ไอเอส' ในอัฟกานิสถาน
(ไทยโพสต์ ๑๕ เม.ย.๖๐)

๓. โลกาวัดัน มาพร้อมการตกงาน!

แบงก์ลดสาขา-พนักงาน
รับโลกการเงินสมัยใหม่
(เดลินิวส์ ๑๗ เม.ย.๖๐)

๔. แต่ละประเทศมีจุดดี-จุดด้อยต่างกัน!

เฮ! ได้หัวผ่าน กม. ปรับปรุง
ใหม่ ห้ามฆ่าสุนัข-แมวเพื่อการ
บริโภค (เดลินิวส์ ๑๓ เม.ย.๖๐)

๕. ถ้าอยากจน พ่อท่านมีสูตรลับเฉพาะ !

ไล่บี้ภาชี 'วิชญ์' เรื่องไกร
แฉ ๙ ปีรวบ ๘๗ ล้านบาท
(เดลินิวส์ ๓ เม.ย.๖๐)

๖. คนคิดเยอะแล้ว คนทำต่างหากที่ขาดแคลน!

'สพฐ' ขยายผล 'ร.ร.คุณธรรม'
ปี๖๑ ครอบคลุม ๓ หมื่น
โรงเรียน (มติชน ๑๙ เม.ย.๖๐)

๗. มีรักร้อยก็มีทุกข์ร้อย! คลิปว่อนลัก 'แมว

เปอร์เซีย' ในวัด เจ้าอาวาส
หวั่นเอาไปขายผ่านเน็ต
(๒๒ เม.ย.๖๐)

๘. เมื่อเป้าหมายกีฬาเปลี่ยนไป !

ก) 'สมยศ' อับอายบอลไทยแพ้ยับ
(เดลินิวส์ ๓๑ มี.ค.๖๐)
ข) แฟนปืนฮือล้อมรบบัส ตะโกนด่า
เวนเกอร์ - นักเตะ
(เดลินิวส์ ๑๒ เม.ย.๖๐)

๙. ตามใจกิเลสตัณหา เท้าใครก็ไม่พอ!

รัฐบาลไฟเขียวจัดมิดไนท์สงกรานต์
(เดลินิวส์ ๕ เม.ย.๖๐)

๑๐. การโฆษณาชวนเชื่อมีอิทธิพลจริง!

ขึ้นค่าโฆษณา ๒๐%
แกรมมีชี้เรตดีขึ้น
(ไทยโพสต์ ๑๑ มี.ค.๖๐)

๑๑. แล้งก็โหด-ตกก็เหี้ยม

โคลอมเบียฝนถล่มดับกว่า ๒๕๐
(ไทยโพสต์ ๒๗ เม.ย.๖๐)

๑๒. วาทะสวายหรุ แต่เนื้อหาอดสู!

โดดปองนายใหญ่! ทองคาถาก้าวข้าม
(ไทยโพสต์ ๓๑ เม.ย.๖๐)

๑๓. อันธพาลในโลกมนุษย์

จุดชนวนสงคราม! ทรมาน
ล้างยิงโทมัสฮอว์ก ๕๕ ลูก
ใส่ซีเรีย (ไทยโพสต์ ๘ เม.ย.๖๐)

๑๔. นิสัยชอบประชดเป็นเวอร์กรรมที่ติดตัว!

น้อยใจแฟนตัดรัก
น.ศ.สาวผูกคอตาย
(ไทยโพสต์ ๓-๔
เม.ย.๖๐)

๑๕. เกษตรตำบล อำเภอกะ จังหวัด มีมากมาย
แต่เกษตรกรกลับไม่มี
ความรู้! กรมส่งเสริม
การเกษตรแนะปลูก
ถั่วเหลือง ถั่วเขียว พืช
ทางเลือกฤดูแล้ง ปลูก
ง่ายใช้น้ำน้อย รายได้ดี (ไทยโพสต์ ๖-๗ เม.ย.๖๐)

๑๖. ธุรกิจกับวัฒนธรรม! อะไรคือเป้าหมาย
หลัก ‘แกรมมี่’ สืบสาน
ประเพณีปีใหม่ไทย จัดงาน
‘สงกรานต์ ชื่นบาน ชื่นใจ’
(ไทยโพสต์ ๖-๗ เม.ย.๖๐)

๑๗. คิดสั้นคือไม่ค่อยคิดถึงผลร้ายที่จะเกิด
กับคนอื่น! พ่อขอโทษลูก
ขบขันรื้อข้าวช้าง หน.เขาใหญ่
ชี้ความผิดไม่ลด
(มติชน ๖ เม.ย.๖๐)

๑๘. วิทยาการล้ำเลิศ-คุณธรรมสูญ!

ปลูกถ่าย ‘ลูกตา’ ใหม่
ไว้ที่ ‘หาง’ ลูกอ๊อด
(มติชน ๖ เม.ย.๖๐)

๑๙. เมื่อใดหนอที่ผู้ใหญ่จะหันมาใส่ใจความ
อดอยาก? โสมแดงยิงซีปนาวุธ
เย้ย ‘สหรัฐฯ-จีน’ (มติชน ๖ เม.ย.
๖๐)

๒๐. วิชาครองเรือนเป็นวิชาที่เรียนรู้อยาก!
แบรดพิตต์ยอมอ่อนข้อ ต้องการ
เยียวยาความสัมพันธ์กับโจลี
เพื่อลูกๆ (มติชน ๖ เม.ย.๖๐)

๒๑. อาชีพครูง่ายไปใช่ไหม?
ยอดสมัครครูทุบสถิติเกือบ ๒ แสน
(ไทยโพสต์ ๖-๗ เม.ย.๖๐)

๒๒. แล้วที่เหลืออีก ๑๐๐ ตัวอยู่ที่ไหน?
ผู้บริโภคะ! ลงมตยกลไกใช้
ยาฆ่าแมลง ๒ ตัว
(ไทยโพสต์ ๖-๗ เม.ย.๖๐)

๒๓. อยากเห็นหน่วยงานกระตุ้นทำความดีบ้าง!
‘ทต.สบง’ เล็งผุดตลาดกลาง
รับ ‘ด่านบ้านฮวก’ กระตุ้น ศก.
(มติชน ๗ เม.ย.๖๐)

๒๔. ดีแต่คิด! ‘สทศ.-ครุสภา-สกอ.’ ป้ม
แม่พิมพ์ ๔.๐ ดึง ‘ครู-พ่อแม่-
นร.’ ยกคุณภาพศึกษาชาติ
(มติชน ๗ เม.ย.๖๐)

เฮลิคอปเตอร์ ฮ.๖ ก (UH - 1N) หรือ ฮ.สีฟ้า
เฮลิคอปเตอร์พระที่นั่งของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙
ปัจจุบันจัดแสดงอยู่ที่ พิพิธภัณฑ์กองทัพอากาศและการบินแห่งชาติ
(www.rtaf.mi.th/th/Pages/tourist_Attractions.aspx)

บทความพิเศษ

● ทศพนธ์ นรทัศน์ เรียบเรียง

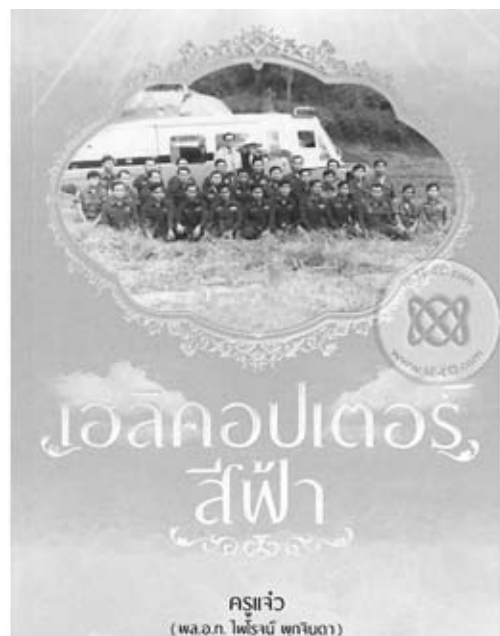
ประธานชมรมเทคโนโลยีสารสนเทศและการสื่อสารเพื่อความเท่าเทียมกัน (ICT for All Club)

www.facebook.com/ICTforAll.org

น้อมรำลึกพระมหากรุณาธิคุณ ในหลวงรัชกาลที่ ๙ พระมหากษัตริย์ผู้ทรงเลียงภยันตรายเพื่อพสกนิกร

กระผมได้มีโอกาสอ่านหนังสือ “เฮลิคอปเตอร์สีฟ้า” ของครูแจ้ว (พลอากาศโท ไพโรจน์ พุกจินดา) อดีตเจ้าหน้าที่ (นักบิน) ประจำอากาศยานพระราชพาหนะ เป็นเวลานานถึง ๑๕ ปี นับเนื่องตั้งแต่ ๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๑๗ เมื่อพ้นจากหน้าที่นักบินเฮลิคอปเตอร์ราชพาหนะแล้ว ท่านได้รับแต่งตั้งเป็นผู้อำนวยการเดินทางขบวนเฮลิคอปเตอร์ราชพาหนะ มีหน้าที่รับผิดชอบความเรียบร้อยปลอดภัยขบวนเฮลิคอปเตอร์พระราชพาหนะทุกเครื่องในขบวนจนเกษียณอายุราชการ

“เฮลิคอปเตอร์สีฟ้า” ถ่ายทอดเรื่องราวความสุข ความซาบซึ้ง ความภูมิใจ ในการปฏิบัติหน้าที่การเป็นนักบินเฮลิคอปเตอร์พระราชพาหนะของ “ครูแจ้ว พลอากาศโท ไพโรจน์ พุกจินดา” ซึ่งได้ถวายงานใกล้ชิด “พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙” ถึง ๑๕ ปี นำเสนอด้วยสำนวนภาษาที่เข้าใจง่าย ได้สาระและความสนุก สอดแทรกประสบการณ์ในฐานะศิษย์การบิน ครูการบิน และนักบินทหารอากาศ ซึ่งผู้เขียนได้รับมาตลอดอายุราชการของท่าน และที่สำคัญไปกว่านั้น ผู้อ่านจะได้เห็นถึงความยากลำบาก พระวิริยะอุตสาหะ และพระมหากรุณาธิคุณของในหลวงรัชกาลที่ ๙ ที่มีต่อพลสกนิกรของพระองค์ (ซีอีดียูเคชั่น, ๒๕๖๐; goo.gl/1MIGe8)

ที่มาภาพ: Scontent.cdninstagram.com; <https://goo.gl/YDRNMf>

พลอากาศโท ไพโรจน์ พุกจินดา ได้ถ่ายทอดประสบการณ์การเป็นนักบินเฮลิคอปเตอร์ราชพาหนะผ่านหนังสือดังกล่าว ซึ่งจัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ บันทึกลสยาม ในเครือบริษัท เพชรประกาย จำกัด ...จากการที่ได้อ่านเรื่องราวในหนังสือดังกล่าว ยิ่งทำให้รู้สึกตื่นตันใจและสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้แห่งองค์พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร ในหลวงรัชกาลที่ ๙ สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ ที่ได้ทรงเสี่ยงภัยอันตรายในการเสด็จพระราชดำเนินปฏิบัติพระราชภารกิจเพื่อบำบัดทุกข์ บำรุงสุขแก่พลสกนิกรชาวไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ชนบทห่างไกล เต็มไปด้วยพื้นที่ภูเขาสูงแทบทั้งสิ้น

ในอดีตนั้น เราท่านทั้งหลายล้วนคุ้นเคยกับภาพข่าวการเสด็จพระราชดำเนินเพื่อปฏิบัติพระราชภารกิจด้วยเฮลิคอปเตอร์ ซึ่งในสมัยนั้น เทคโนโลยีต่างๆ ยังไม่ทันสมัยเหมือนในปัจจุบัน ทั้งในส่วนของเครื่องเฮลิคอปเตอร์ที่ยังเป็นแบบเครื่องยนต์เพียงเครื่องเดียว ระบบนักบินกลยังไม่มี ระบบนำร่องการบินยังไม่ทันสมัย การระบุหรือเข้าถึงตำแหน่งที่หมายต่างๆ ยังไม่มีระบบ GPS (Global Positioning System) ให้ใช้งานเหมือนในปัจจุบัน ระบบสื่อสารที่ยังไม่ทันสมัย ความเสี่ยงจากการทำการบินกลับในเวลากลางคืน

ซึ่งเป็นเวลาปกติโดยทั่วไปที่พระองค์ท่านจะเสร็จสิ้นพระราชภารกิจในพื้นที่ของแต่ละวัน รวมถึงความเสี่ยงจากการที่จะถูกโจมตีโดยผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ในสมัยนั้น

พลอากาศโท ไพโรจน์ ได้เล่าถึง **“ภารกิจภาคเหนือ”** ไว้ในหนังสือฯ หน้า ๒๐-๒๒ ความตอนหนึ่งว่า “การเสด็จปฏิบัติภารกิจภาคเหนือที่จังหวัดเชียงใหม่ ยังจำได้ไม่ลืมเลือน แม้ว่าปัจจุบันผู้เขียน (พลอากาศโท ไพโรจน์) จะอายุมากแล้วก็ตาม เพียงชั่วระยะเวลา ๑-๒ เดือนที่ถวายเป็นการรับใช้ต้องขึ้นบินมากที่สุดถึง ๔๒ เที่ยวบิน **ทุกเที่ยวบินเสด็จกลับมาลงบนพระตำหนักภูพิงคราชนิเวศน์ในช่วงเวลากลางคืนไม่เคยต่ำกว่า ๒ ทุ่ม** ทั้งนั้น บางเที่ยวบินเชื้อเพลิงเหลือต่ำสุดจนต้องกดปิดไฟเตือนเชื้อเพลิงต่ำเพื่อไม่ให้มีแสงไฟปรากฏขึ้นให้เป็นที่ระคายเคืองพระเนตร

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๙) ทรงมีภารกิจหลัก คือ เสด็จเยี่ยมราษฎรและตรวจความก้าวหน้าของโครงการเกษตรหลวง ซึ่งพระองค์ทรงจัดตั้งขึ้นเพื่อช่วยเหลือเกษตรกรชาวเขา ทรงตรวจดูพืชผลเมืองหนาวที่ทดลองปลูกไว้ ทุกปีจะมีเที่ยวบินสำหรับให้ทูตานุทูตจากต่างประเทศได้โดยเสด็จด้วย เพื่อตรวจดูผลงานการค้นคว้าวิจัยทดลองปลูกพืชเมืองหนาวทดแทนฝิ่น ช่วยให้ชาวเขามีอาชีพที่ยั่งยืน

หากจะทรงปฏิบัติพระราชภารกิจในภาคเหนือ พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๙) สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ จะแปรพระราชฐานเสด็จมาประทับที่พระตำหนักภูพิงคราชนิเวศน์ สนามบินเฮลิคอปเตอร์อยู่ต่ำลงมา เป็นไหล่เขาปรับพื้นเรียบ ฮ.สามารถลงจอดได้ ๓ เครื่องชนิดที่มองเห็นใบพัดหลักหมุนอยู่ใกล้ๆ กัน ด้านหน้าสนามมีต้นไม้ใหญ่ ถ้านักบินกะสนามบินล้าเกินไปก็ชนต้นไม้ ส่วนตรงหน้าผาถ้ากะสนามขาดไปก็ชนไหล่เขา ขณะร่อนลงจะมีกระแสลมประมาณ ๑๐ นอตเข้ามาด้านข้าง ต้องเอียงเครื่องสู้ลมเพื่อรักษาลำตัวให้ตรง

มีเที่ยวบินหนึ่งกระแสลมน่าจะมากกว่า ๑๐ นอต เมื่อเลี้ยวเครื่องตรงแนวร่อนลง ต้องเอียงเครื่องสู้กระแสลมจนถึงจุดวางตัว ก่อนจะเสด็จลงจาก ฮ.พระที่นั่ง พระองค์ท่านทรงใช้พระหัตถ์แตะไหล่นักบินพร้อมตรัสขอบใจทุกครั้ง นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้...

ผู้เขียน (พลอากาศโท ไพโรจน์) คิดเสมอว่าทำไมพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๙) สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ จะต้องเสด็จมาปฏิบัติพระราชภารกิจที่หนักและเสี่ยงอันตรายทุกเที่ยวบินเยี่ยงนี้ ประชาชนทั้งประเทศคงจะมีคำตอบเหมือนๆ กัน ผู้เขียน (พลอากาศโท ไพโรจน์) เคยเสนอแนวคิดผ่านทางท่านผู้ใหญ่ที่รับใช้ใกล้ชิดพระองค์ว่า **นักบินขบวนพระราชพาหนะเป็นห่วงพระองค์ท่านมาก** เนื่องจากการเสด็จกลับในตอนกลางคืนเสี่ยงอันตราย เห็นควรเสด็จกลับก่อนพระอาทิตย์ตกดิน แต่พระองค์ท่านมีรับสั่งว่าไว้ใจในการบินของนักบินกองทัพอากาศ ดังนั้นก่อนจะถวายงานการปฏิบัติพระราชภารกิจทางภาคเหนือ ทางผู้บังคับต้องเตรียมตัวให้พร้อมที่สุดทั้งนักบินและเฮลิคอปเตอร์...”

นอกจากนี้ **พลอากาศโท ไพโรจน์** ยังได้กล่าวถึง **“ภารกิจ ฮ.สีฟ้า กับเที่ยวบินอันตราย”** ไว้ในหนังสือฯ หน้า ๗๕-๗๘ ความตอนหนึ่งว่า **“จังหวัดเชียงราย...พอพลบค่ำ** มองเห็นเมฆดำหนาทึบในระยะใกล้ ลักษณะนี้เป็นเมฆพายุฝนเริ่มก่อตัว นับเป็นนาทีต่อนาที ชั่วโงมต่อชั่วโงม...นักบินเฮลิคอปเตอร์ได้ตัดสินใจเปลี่ยนเส้นทางบิน โดยกำหนดจากจุดวิ่งขึ้น ตรงไปอำเภอมแม่จัน แล้งบินตามเส้นทางถนนเข้าสนามบินจังหวัดเชียงราย ถ้าเกิดจำเป็นต้องลงฉุกเฉินที่บริเวณอำเภอมแม่จัน สามารถนำขบวนเฮลิคอปเตอร์พระราชพาหนะลงได้ และตามเส้นทางถนนสามารถนำเฮลิคอปเตอร์ลงฉุกเฉินได้

เมื่อสรุปอย่างรวดเร็วและตัดสินใจได้แล้ว จึงได้กราบบังคมทูล จำเป็นต้องเสด็จพระราชดำเนินกลับก่อนเวลาโดยเร็ว ภายในไม่กี่นาที พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๙) สมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ และสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา ฯ ได้เสด็จมาประทับเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่ง เมื่อ ฮ.สีฟ้า

วิ่งขึ้นเรียบร้อยแล้ว ความมืดก็เข้ามาในพื้นที่ ผู้เขียน (พลอากาศโท ไพโรจน์) ในฐานะนักบิน อ.สีฟ้า ตั้งจิตขอबारมีคุ้มครองให้เที่ยวบินปลอดภัยทั้งขบวนบิน

เมื่อบินเหนืออำเภอมะจันได้เปลี่ยนเส้นทางบิน ตามเส้นทางถนนเข้าสนามบิน จังหวัดเชียงราย หอบังคับการบินได้แจ้งข่าวอากาศให้ขบวนเฮลิคอปเตอร์ราชพาหนะทราบว่าจะมีพายุฝนฟ้าคะนอง (Thunderstorm) พาดผ่านสนามบินเชียงราย เมื่อพิจารณาแล้ว ถ้ามีพายุฝนรุนแรง จะต้องนำขบวน อ.สีฟ้าลงฉุกเฉินตามแผน

ท้องฟ้าเริ่มเปลี่ยนแปลง แสงไฟจากพื้นดินเริ่มมองไม่เห็น เส้นทางมีแต่ความมืดสนิท เมื่อขบวน อ.สีฟ้าใกล้สนามบิน นักบิน อ.สีฟ้าได้สั่งการให้ อ.หมายเลข ๒ นำขบวน อ.พระราชพาหนะไปลงสนามบิน จังหวัดเชียงรายก่อน โดยใช้รูปขบวนรูปหมู่บินตามกัน ระยะให้เห็นไฟแสดงตำแหน่งเครื่องชัดเจน

อ.หมายเลข ๒ ได้วิทยุรายงานให้ทราบว่าได้นำหมู่บินแซง อ.สีฟ้า เรียบร้อยแล้ว เมื่อบินใกล้สนามบิน อ.หมายเลข ๒ ได้รายงานว่ามีลมพัดแรงมาก แทบจะบังคับ อ.ไม่ได้ มีเสียงวิทยุจาก อ.ในขบวน เริ่มผิดปกติ มีเสียงดังออกมาว่า ตกลงไปแล้ว

ทันทีนั้น นักบิน อ.สีฟ้าเตรียมวางแผนนำ อ.สีฟ้าลงฉุกเฉิน เสียงวิทยุเงียบลงไป แสดงว่า ขบวน อ.หมายเลข ๒ คงจะลงได้เรียบร้อยแล้ว อ.สีฟ้า ตัดสินใจนำ อ.ลดระยะสูงร่อนลงสนามบินทันที ขณะที่บินร่อนลง ลมพัดแรงเหมือนเรือที่วิ่งผ่านคลื่นสูง เครื่องไม่แกว่งรุนแรง ไม่เสียการทรงตัว นักบินยังบังคับเครื่องให้ร่อนลงได้ เมื่อถึงจุดวางตัวก็ยังสามารถวางตัวได้ แม้ว่าลมจะพัดแรง

เมื่อวาง อ.สีฟ้าถึงพื้นเรียบร้อย ลมพัดกรรโชกแรงเข้ามาปะทะเครื่องทันที ขณะเดียวกันฝนได้ตกลงมาอย่างหนัก เสียงลูกเห็บตกกระทบเครื่องอย่างแรง นักบิน อ.สีฟ้ารีบดับเครื่องยนต์ ลงมาลงเสด็จที่บันได อ.สีฟ้า โดนฝนเปียกโชก ลูกเห็บตกใส่ทั้งตัว แต่ความปิติที่สามารถนำ อ.สีฟ้าลงได้ปลอดภัยทำให้ไม่รู้สึกรังไรเลย เพียงแต่ร่างกายหนาวเย็นจนตัวสั่น

เมื่อฝนเบาลง พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๙) ได้เสด็จลงจาก อ.สีฟ้า ตรัส ขอบใจทุกเที่ยวบินพระองค์ท่านจะพระราชทานพระหัตถ์และที่บำหนักบิน อ.สีฟ้า พร้อมกล่าวขอบใจ นี่คือพระมหากรุณาธิคุณของพระองค์...”

ยังมีเรื่องราวที่น่าตื่นเต้น และประทับใจมากมายในพระราชภารกิจและพระมหากรุณาธิคุณอันหาที่สุดมิได้แห่งองค์พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช บรมนาถบพิตร สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ และพระบรมวงศานุวงศ์ทุกพระองค์ ดังข้อความในปกหลังของหนังสือดังกล่าว ที่ระบุว่า

พื้นที่ป่าเขา เส้นทางทูลกระหม่อมเพียงใด
แม้กระทั่งพื้นที่การรบ ไม่มีที่ใดในประเทศไทย
ที่พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ ๙ ไม่เคยเสด็จไปเยี่ยมเยียน
ทุกครั้งที่เฮลิคอปเตอร์พระที่นั่งบินขึ้นสู่ท้องฟ้า นั่นหมายถึง
“ความทุกข์ยากของราษฎรจะได้รับการปิดเป่า บรรเทา
ด้วยพระเมตตาแห่งพ่อหลวงของเรชาวไทย”

หนังสือ “เฮลิคอปเตอร์สีฟ้า” ของ ครูแจ๋ว (พลอากาศโท ไพโรจน์ พุกจินดา) จัดจำหน่ายโดย บริษัท ซีอีดียูเคชั่น จำกัด (มหาชน) ซึ่งมีวางจำหน่ายที่ร้านหนังสือซีอีดี และร้านหนังสือทั่วไป หรือสั่งซื้อออนไลน์ได้ที่ www.se-ed.com

นอกจากนี้ ยังสามารถรับชมคลิปวิดีโอการให้สัมภาษณ์ของ พลอากาศโท ไพโรจน์ พุกจินดา อดีตนักบินขับเครื่องบินพระที่นั่งในหลวงรัชกาลที่ ๙ ในรายการต่างคนต่างคิด ตอน “พระเจ้าแผ่นดินในความทรงจำ จากผู้ทำหน้าที่ขับเครื่องบินพระที่นั่ง” ได้ที่ www.youtube.com/watch?v=ZXAnh_e86CI&t=1176s ออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ AMARIN TVHD เมื่อวันอังคารที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๕๙ เวลา ๑๘.๕๐-๑๙.๓๐ น. ดำเนินรายการโดย คุณพทุธ อภิวรธรณ

ที่มา: Facebook พทุธ อภิวรธรณ (๒๕๕๙,
facebook.com/photo.php?fbid=280470132349035&set=pcb.280470242349024&type=3&theater)

● พิราปไท

ร่างมันล้มลง...ล้มลงมาทับร่างนายตุนิส
ท่ามกลางความตกตะลึงพริ้งเพริด
ไม่มีใครสามารถยับยั้งเขยื้อนช้าง
ออกจากร่างของนายตุนิสได้ทันเวลา
นายตุนิสเสียชีวิตเพราะช้างที่ตนล่าล้มทับ

ในวงการนักล่าสัตว์แทบจะไม่มีใครไม่รู้จัก นาย ตุนิส โบตา (Theunis Botha) ผู้โด่งดัง เขาเปิดธุรกิจพานักท่องเที่ยวที่ร่ำรวยไปล่าสัตว์ป่าในซิมบับเว กิจกรรมล่าสัตว์นั้นเขาใช้สุนัขล่าเนื้อเกือบ ๒๐ ตัวเพื่อช่วยในการล่า สัตว์ที่ตกเป็นเหยื่อในการล่า มีตั้งแต่กวาง ไปจนถึงเสือดาว หรือสัตว์อื่น ถ้าล่าสัตว์ได้พวกเขาก็จะถ่ายรูปโพสต์ขึ้นเฟซบุ๊ก หรือไม่กี่โพสต์ก็มีการล่าในยูทูบ นี่คือการล่าที่สนุกสนานมาก

แล้วเกิดอะไรขึ้น..

เมื่อ ๑๑ พฤษภาคม ๒๕๖๐ เว็บไซต์มีเรอร์รายงานว่า ตุนิส โบตา วัย ๕๑ ปี นายพรานนักล่าสัตว์มืออาชีพ จากเมืองซานิน ออฟริกาใต้ ถูกช้างป่าฆ่าตาย หลังจากออกไปล่าสัตว์ป่ากับกลุ่มเพื่อนนักล่าด้วยกันเมื่อ ๑๙ พฤษภาคม ที่ผ่านมา

ข่าวบอกว่า นายตุนิสและพรรคพวกนายพรานออกเดินทางไปล่าสัตว์ในเขตเมตาเบเลแลนด์เซาท์ ประเทศซิมบับเว ก่อนจะถูกล้อมโดยโขลงช้างแม่ลูกอ่อน ๔ ตัว จากนั้นตุนิสได้เหนี่ยวไกยิงใส่ช้าง ๓ ตัว จนพวกมันล้ม ...ช้างอีกตัวหายไปและทันใดนั้นก็โผล่พรวดออกมาจากด้านข้างและพุ่งชน

นายตุนิสจากนั้นก็ใช้วงยกตัวนายตุนิสขึ้นมาด้วยความโกรธ

เพื่อนนักล่าที่ไปด้วยจึงระดมยิงช้างตัวนั้นจนมันเสียชีวิต...

ร่างมันล้มลง...

ล้มลงมาทับร่างนายตุนิส

ท่ามกลางความตกตะลึงพริ้งเพริดของทุกสายตา

ไม่มีใครสามารถยับยั้งเขยื้อนช้างออกจากร่างของนายตุนิสได้ทันเวลา

นายตุนิสเสียชีวิตเพราะช้างที่ตนล่า...ถูกยิงจนตายล้มทับ

นายตุนิสเสียชีวิตคาที่พร้อมกับช้างที่เขาไล่ล่า ศพถูกส่งกลับไปยังโรงพยาบาล Hwange Colliery ในท้องถิ่นนั่นเอง (จากkapook.com)

การตายของนายตุนิสทำให้โลกออนไลน์แบ่งเป็น ๒ ขั้วทันที

หลายคนโพลต์อาลัยนายพรานผู้ยิ่งใหญ่

หลายคนบอกว่า **ขอบคุณช้างผู้เป็นฮีโร่**

ท่านผู้อ่านละคิดอย่างไร

ทำชาตินี้ให้ดีที่สุดฝีมือ

ชายหนุ่มวัยยี่สิบกว่าปี ทำช่างซ้ายสับ เล็กแถมโคงงอมาที่เท้าด้านขวา เดินกะเผลกๆ ชาวบ้านเรียกกันว่าไอ้เป้

หลายปีก่อนพ่อแม่ไอ้เป้ตายจากไป ไม่มีทรัพย์สินสมบัติใดทิ้งไว้ให้แม่แต่น้อย ไอ้เป้จึงต้องเร่ร่อนนอนไม่เป็นที่ ได้สะพานบ้าง ศาลาพักริมถนนบ้างหรือตามเพิงพักร้างตามหัวไร่ปลายนา ใกล้หมู่บ้าน ชีวิตดูไม่ต่างอะไรจากสุนัขจรจัด แต่ละวันต้องขออาหารบ้านนั้นบ้านนี้สลับกันไป เลื้อยผ้าถ้าขาดมาก ๆ ก็ขอชาวบ้านพอได้มีเปลี่ยนใหม่ ส่วนเรื่องยารักษาโรคนั้นไม่ต้องพูดถึง เพราะสภาพไอ้เป้ดูสกปรกทั้งตัวแต่ก็ยังไม่ซุบซอม แม้เวลานอนไม่ต้องมีมุ้งก็ตาม (คนโบราณเคยพูดว่าคนบ้าจะมีภูมิคุ้มกันโรคมากกว่าคนทั่วไป) ไอ้เป้จะจดจำผู้คนที่ดีให้ข้าวให้น้ำได้แม่นยำ

โดยขอข้าวสลับเส้นทาง กว่าจะเวียนกลับมาที่บ้านเดิมก็นานหลายวัน

เมื่อครั้งพ่อแม่ยังมีชีวิตอยู่ ไอ้เป้ก็อยู่ในบ้านเหมือนครอบครัวอื่น ๆ แต่เมื่อพ่อแม่ตายจาก ไอ้เป้กลับมีชีวิตอีกแบบหนึ่ง เป็นคนพิการไร้ญาติพี่น้อง ไม่มีมิตรสหายคบหา วัน ๆ มีแค่คำสั้น ๆ.. ขอข้าวหน่อยครับ หรือไม่กี่..ขอเงินซื้อข้าวหน่อยครับ..เท่านั้นเอง

ไม่มีใครรู้ว่าไอ้เป้คิดอะไรบ้าง ไม่มีใครสนใจไต่ถามอยากรู้ แต่ชาวบ้านมีมุมมองต่อไอ้เป้ บ้างก็ว่าเป็นคนที่ไร้คุณค่า ไม่มีใครอยากคบหา รังเกียจความสกปรก เข้าใกล้มีแต่กลิ่นโชยเหม็นระเหยมาไม่ขาดสาย ไม่มีใครอยากจะทำมาแล้วต้องตกอยู่ในสภาพแบบไอ้เป้ผู้นำเวทนาคนนี้เลย เรื่องวิบากกรรมเป็นอนิจจัง ไอ้เป้เกิดมาพิการย่อมมีเหตุ

บาปตามที่สั่งสม แต่ใครจะไปรู้ต้นเหตุบาปนั้นได้..

ในช่วงกึ่งพุทธกาลนี้ สังคมบ้านเมืองกำลังเดินทางปายหน้าเข้าสู่ยุค ผู้คนไร้ศีลธรรมก่อบาปสร้างเวรมีเต็มบ้านเต็มเมือง สารพัดข่าวบ่งบอกจิตใจไร้ความเป็นมนุษย์สุดจะบรรยาย ลุงซีเมาหลงหลาน ๕ ขวบฆ่าข่มขืน แม่พาลูกอายุ ๑๓ रेขายบริการจนติดโรค ออกหมายจับ รศ.ดร.โก่งพินล้าน ภรรยาวางแผนให้ก๊ากฆ่าสามีเอาประกัน ฯลฯ คนไม่น้อยไม่ใส่ใจเรื่องบาปบุญคุณโทษเลยว่า ไม่เชื่อว่าผลของวิบากกรรมนั้นมีจริง จึงสะสมกรรมชั่วทุกวันคืน

เมื่อศีลธรรมไม่หยั่งลงในจิตใจ จึงมีคนเบียดเบียนกันโหดร้ายต่อกัน ทุกวันจะพบข่าวปล้น ขโมย หลอกหลวง บ้างก็จ้างวานฆ่า บ้างก็ฆ่าตัวตาย หนีโรคภัย หนีคดี สามีประชดภรรยาจึงฆ่าลูกแล้วฆ่าตัวตายตาม ฯลฯ

พ่อครูสมณะโพธิรักษ์ เคยเทศน์เอาไว้ว่า คนที่ฆ่าผู้อื่นตายก็ต้องใช้ความอำมหิตระดับหนึ่ง แต่การฆ่าตัวเองตายสำเร็จนั้นต้องใช้ความอำมหิตที่มากกว่าฆ่าคนอื่น เพราะธรรมชาติใครก็รักชีวิตตนเองมากกว่าสิ่งอื่นใด ดังนั้นการฆ่าตัวตายจึงต้องใช้ใจอำมหิตระดับสูงยิ่งกว่าฆ่าคนอื่น เพราะสิ่งที่ฆ่าเป็นสิ่งที่รักที่สุด คือ ชีวิตตัวเอง

ผู้ที่ฆ่าตัวตาย เมื่อตายแล้วต้องชดใช้วิบากกรรมไม่รู้กี่ชาติ การฆ่าตัวตายไม่ใช่เป็นวิธีหนีทุกข์ได้สำเร็จ ไม่ใช่เป็นการดับทุกข์ที่ถูกต้อง กลับจะต้องไปเผชิญพันธนาการของจิตวิญญาณใหม่ สภาวะซับซ้อนใหม่ ที่ทุกข์ยากเลวร้ายกว่าเดิมอีก ถ้าเราฝันร้ายขณะยังมีชีวิตอยู่ ยังสะดุ้งตื่นขึ้นมาออกจากความฝันร้ายที่เป็นทุกข์นั้นได้ และโล่งใจว่ามันเป็นแต่เพียงความฝัน แต่คนที่ตายไปพร้อมกับหอบความระทมทุกข์คับแค้นใจไปด้วยนั้น จึงเป็นยิ่งกว่าฝันร้ายเพราะไม่มีสิทธิ์ร่างกาย(ขันธ) เอาไว้ตื่นอีกต่อไป แต่จะตกอยู่ในฝันร้ายและกองทุกข์ๆๆอยู่เช่นนั้นนานแสนนาน จนกว่าจะหมดวิบากกรรม ซึ่งไม่มีใครสามารถกำหนดระยะเวลาได้ และเมื่อไปเกิดใหม่ จะได้ร่าง

สัตว์หรือร่างคนก็ตามกรรมวิบากบันดาลให้เป็นไป

ถ้าเปรียบเทียบกับชีวิตกับเพชรหรือทองที่สมมุติกันว่าสูงค่านั้น คนจะรักษาทองรักษาเพชรเก็บงำอย่างระมัดระวัง ต้องคิดว่าจะนำไปไว้ที่ไหนจึงจะปลอดภัยที่สุด คิดถึงเพชรทองครั้งไรก็มีความสุขทุกครั้ง แต่กับชีวิต...ทั้งๆ ที่มีค่ากว่าเพชรกว่าทอง แต่ดูเหมือนคนไม่ค่อยใส่ใจทะนุถนอม กลับทำร้ายชีวิตด้วยอบายมุขนานา ด้วยสิ่งเป็นพิษต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเครื่องสำอางที่ผสมสารเคมี อาหารการกินที่ปนเปื้อนยาฆ่าแมลง ฯลฯ

สุดท้ายเมื่อเจอทุกข์มืดแปดด้านหมดทางออกก็ฆ่าตัวตาย ทำลายชีวิตตนที่กว่าจะเกิดมาเป็นคนก็แสนยาก

ที่จริงชีวิตย่อมมีทางออกเสมอ ขอเพียงตั้งใจและตั้งใจศึกษา ประพฤติปฏิบัติธรรม เดินตรงตามทางที่พระพุทธองค์ทรงสอน อันเป็นทางสว่าง ชีวิตก็จะผ่านพลาบรรเทาทุกข์ไปได้ตามลำดับ ๓

ขอนอบน้อมกตัญญูเกิดพระคุณ

๔๖ ปีบนเส้นทางสัมมาอารยมรรค

ขอแสดงความยินดี “เราคิดอะไร”

ก้าวสู่ปีที่ ๒๓

วิมาน-มาน คือ จิต จิตที่ไม่รู้เรื่อง ใญ่ยัง

อบายมุขนี้เป็นวิมาน

สวรค์อย่างนี้หยาบต่ำ

ต้องเลิก ละ คลาย ปลดปล่อย

นี่คือความหลงกลวง ไปติดกับง้อยู่ทั้งสิ้น

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์บรรยายทางเอง

พจก.จ.บริการพุทธะ

ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง

และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

(ตอนที่ ๑๖)

❖ เมื่อเม็ดเลือดแดงจำนวนมาก จะกลายเป็น 'กรด' เหมือนน้ำกรด ถ้าอยู่ในร่างกายนานๆ จะไปทำลายเซลล์ต่างๆ ได้ เช่น 'ผ่านตับ' ก็ทำให้ 'ตับ' ต้องเก็บเลือดเสียไว้ที่ 'ชั่วคราว' ถ้ามากเกินไป ก็ส่งไปที่ 'กลางตับ' ถ้ามากอีก ก็ส่งไปที่ปลายตับ

๑. ภาวะด้วยโบราณโรค คือ ตายโดยปกติ
ตายโดยลำดับขั้นธรรมชาติ

ธาตุทั้ง ๔ ล่วงไปตามลำดับ โดยกำหนดสิ้นอายุ ปรีโยสานเป็นปกติ

ธาตุทั้ง ๔ อันตรธานสูญหายเป็นลำดับกันไป คือ ธาตุดิน ๒๐ ธาตุน้ำ ๑๒ ธาตุลม ๖ ธาตุไฟ ๔ เมื่อจะอันตรธานนั้นหาสูญพร้อมกันทีเดียวทั้ง ๔ ธาตุไม่ ย่อมสูญไป ขาดไป แต่ละ ๒ สิ่ง ๓ สิ่ง ๔ สิ่ง ก็มี บางทีธาตุดินขาดก่อนธาตุน้ำ ธาตุลม ขาดก่อนธาตุไฟ และเมื่อจะสิ้นอายุ ด้บสูญ นั้น

◆ ปกติธาตุ ๒๐ ขาดไป ๑๙ 'ทพยัง' ยังอยู่ หมายถึง หัวใจยังเด่นอยู่ ยังพอหาทางรักษาได้ เพราะทำให้หัวใจสูบฉีดเลือดไปเลี้ยงส่วนต่างๆ ของร่างกายให้ได้ จึงสามารถช่วยเหลือให้รอดได้

◆ ถ้าไปธาตุ ๑๒ ขาดไป ๑๑ 'น้ำลาย' ยังอยู่ หมายถึง เสมหะที่ยังอุดตันระบบทางเดินหายใจ แสดงว่า ต้องรีบจัดเสมหะก่อน เพราะคนใกล้ตาย จะมีก้อนเสมหะเหนียว เกิดขึ้นมากมาย ต้องล้าง คุ้ยเสมหะ อุดเสมหะ คอเสมหะ โดยเร็ว

◆ วาโยธาตุ ๖ ขาดไป ๕ ลมหายใจ เข้า-ออก ยังอยู่

บางคนเป็นมนุษย์พิช ถ้าเอาท่อออกซิเจนออกก็ตายเลย แต่บางคนยังใช้เครื่องช่วยหายใจ ก็สามารถรอดได้ แต่ทาง 'แพทย์แผนไทย' สามารถใช้อาหารรสเปรี้ยวหวาน เช่น น้ำส้มสายชู+น้ำผึ้ง หยอดเข้าปาก และหยอดน้ำตาม จะช่วยเพิ่ม 'ออกซิเจน' ได้อีกวิธีหนึ่ง จึงทำให้หายใจ เอาออกซิเจนเข้ากระแสเลือดได้ โดยสามารถตรวจ ค่าเลือดว่า มี 'ออกซิเจน' ประมาณ ๙๙ เปอร์เซนต์

◆ เตโชธาตุ ๔ ขาดไป ๓ 'ไฟ' อุ่นกาย ยังอยู่ หมายถึง คนไข้ยังมีสิทธิ์รอด เราต้องหาทาง เพิ่มธาตุไฟ หรือเพิ่มการสร้างเกล็ดเลือด การ หมุนเวียนเลือด พร้อมกับขับของเสียที่ตกค้าง ออกให้มากที่สุด

ถ้าธาตุทั้งหลายสูญสิ้นไปดังกล่าวมานี้ อาการตติที่เดียว รักษาไม่ได้

หากธาตุทั้ง ๔ หย่อนไป แต่ละสิ่งสองสิ่ง ก็ยังรักษาได้

๒. ภาวะด้วยปัจจุบันโรค คือ 'โอบีภะมิกภาพา' ถูกทุบถองโอบตีบอบซ้ำ และต้องราชอาณาจักรของ พระมหากษัตริย์ ให้ประหารด้วยหอก ดาบ ปืน ไฟ ก็ตายดุจเดียวกัน สมัยนี้อาจเกิดจากอุบัติเหตุ

รถชน เครื่องบินตก ซึ่งถ้ายังไม่ตายทันที รอดมาได้ ต้องรีบเอาไป ‘ย่างไฟ’ แบบสมัยโบราณ หรือกิน ‘ประสะไฟ’ สลายเลือดเสียที่ตกค้างออกให้หมด

☆ ธาตุกับ ๕ พิการตามธาตุ ☆

๑. เตโชธาตุพิการ เตโชธาตุชื่อ ล้นดับปัดคิ พิการ (เดือน ๕, ๖ และ ๗) เพราะ ฤดูร้อน เริ่มตั้งแต่ เดือน ๔ - เดือน ๘

มีอาการ ให้เย็นในอก กินอาหารพล้นอิม มักให้ จุกเสียด ชัดอก อาหารพล้นแหลก มักอยากบ่อย จึงให้เกิดลม ๖ จำพวก คือ

๑.๑ ลมอุทระันตะ พัดแต่สะดือถึงลำคอ

หมายถึง ‘ลมในลำไส้’ เกิดจาก ‘ดับ’ อ่อนแอ ทำให้ เกิดลมใน ‘ลำไส้เล็ก’ เพิ่มขึ้นทีละนิด จนกระทั่ง มีอาการ ‘เรอ’ แบบธรรมดาเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ จน เกิดอาการปวด หรือเสียด ทุกครั้งที่ เรอ

๑.๒ ลมปิตตะันตะ ให้ขัดแอดอกถึงลำคอ

หมายถึง ลมที่เกิดจาก ‘ลำไส้ใหญ่’ จะเกิดลมของ ‘เส้นลุ่มานา’ จะมีลมเสียดชายโครง เสียดถึงลำคอ ลื่นจะกระด้าง ขึ้นเรื่อยๆ

๑.๓ ลมอัสวาตะ ให้ขัดจุมุก

หมายถึง ร่างกายมีจำนวนเม็ดเลือดแดงเพิ่มขึ้น และเริ่มขับมาทั้งที่ ‘กระเพาะ - ลำไส้เล็ก’ จำนวน มากขึ้นเรื่อยๆ จนเกิดลมเสีย แก๊สเสียเพิ่มขึ้น มีอาการ หายใจขัด แต่ถ้าเราได้ขับถ่ายออก ก็ จะ หายใจโล่งขึ้น

๑.๔ ลมปฐมาต ให้หายใจขัดอก

๑.๕ ลมอนุนาตะ ให้หายใจขาดไป

๑.๖ ลมมหาสทมก ลมจับนิ่งไป

๒. วาโยธาตุพิการ (เดือน ๘, ๙ และ ๑๐) ฤดูฝน ตั้งแต่เดือน ๘-เดือน ๑๒

มีอาการ ให้พอมเหลือง ครันตัว เมื่อยทุกข้อ ทุกลำ ให้แตกขึ้นแตกลง ล้นโครก มักให้หาวเรอ วิงเวียนหน้าตา ร้อนในอก รันทด รันทวยกาย หายใจล้น ให้เหม็นปาก หวานปากตัวเอง โลหิต ออกจากปาก จมูก หู กินอาหารไม่รู้รส

๓. อาโปธาตุพิการ (เดือน ๑๑, ๑๒ และ ๑)

ฤดูหนาวตั้งแต่ เดือน ๑๒ - เดือน ๔ กินผักและ อาหารทั้งปวงผิดลำแดง

๓.๑ ตีพิการ มักชิงโกรธ มักสะดุ้งง่าย (หายใจล้น ทำให้เครียดง่าย เมื่อเครียดมากๆ ก็จะทำให้โกรธ)

๓.๒ เสมหะพิการ กินอาหารไม่รู้รส ฤดูหนาว อากาศแห้ง ลมพัดมาจากทางทิศเหนือ ซึ่ง มีแบคทีเรีย-ไวรัสมาด้วย จึงทำให้ ร่างกาย ต้องสร้างเสมหะมาจับแบคทีเรีย-ไวรัส เพื่อ ไม่ให้เข้ามาทำร้ายร่างกาย แต่ถ้าเรานอน ตึก ทำงานเร่งรีบอยู่บ่อยๆ กินอาหารรสจัด จะทำให้ ร่างกายต้องขับเม็ดเลือดเสียออกมา ทั้งเป็นจำนวนมาก ที่ ‘ระบบทางเดินอาหาร’ ร่างกายก็ต้องสร้างมากขึ้นมาปกป้องไม่ให้เลือดเสียถูก ดูดซึมเข้าร่างกาย จึงทำให้เกิดมูกเป็นจำนวนมาก และหนาขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งกินอาหารไม่รู้รส

๓.๓ หนองพิการ มักให้เป็นหิด ใโอ

เมื่อมี ‘เลือดเสีย’ จำนวนมาก ก็จะมีแบคทีเรีย ไวรัสที่ต้องการจะมากินเลือดเสียมาก โดยมาทาง ลมหายใจ ทางผิวหนัง หรือทุกช่องทาง ร่างกาย สร้างมากขึ้นมาปกป้อง ทั้ง ‘ไวรัส-เลือดเสีย’ มากนาน จึงต้องเกิดการขับออก โดยการไอ ถ้าเพ็งเป็น ก็ไอเอาเสมหะออก ตมน้ำอุ่นก็หาย แต่ถ้ามีเลือดเสีย จำนวนมาก เชื้อไวรัสก็จะลงมากินเลือดเสียเป็น จำนวนมากขึ้น จนไอมีเสมหะสีเขียวๆ แสดงว่า เกิดการติดเชื้อ หมายถึงระบบภูมิคุ้มกันต่อสู้กับ เชื้อโรค จนสู้ไม่ได้ จึงติดเชื้อ

๓.๔ โลหิตพิการ มักให้คลั่ง เพ้อพก ให้ร้อน หมายถึง เม็ดเลือดแดงจำนวนมาก โดยการ นอนดิ๊ก อารมณ์ อาหาร อากาศ เครื่องใช้ไฟฟ้า ต่างๆ Wi Fi มือถือทุกยี่ห้อ คอมพิวเตอร์

เมื่อเม็ดเลือดแดงจำนวนมาก ก็จะกลายเป็น ‘กรด’ เหมือนน้ำกรด ถ้าอยู่ในร่างกายนานๆ ก็ จะไปทำลายเซลล์ต่างๆ ได้ เช่น ผ่านตับ ก็ทำให้ ‘ตับ’ ต้องเก็บเลือดเสียไว้ที่ ขั้วตับ ถ้ามากเกินไป ก็ส่งไปที่ กลางตับ ถ้ามากอีก ก็ส่งไปที่ปลายตับ จะสังเกตว่า บางครั้งมีเลือดสดๆ ขับถ่าย

ออกมาต่างๆที่ไม่มีผลใน‘ลำไส้’ นั่นคือ ร่างกาย
ขับเลือดเสีย จาก ‘ขั้วตับ’

ถ้าขับถ่ายออกมาเป็นมูกขาว หรือขี้ขาวขุน
แสดงว่า ร่างกายขับออกมาจาก‘กลางตับ’

ถ้าขับถ่ายออกมาสีด่างๆ เหมือนฝุ่นผงถ่าน
แสดงว่า ร่างกายขับออกมาจาก‘ปลายตับ’

๓.๕ หนองพิการ มักให้เชื่อมซึม

หมายถึง รุขุมขนอุดตันด้วยไขมัน หรือ แคลเซียม
หรือมีเลือดหนืด เลือดเสียใน‘กระแสเลือด’มาก
เกินไป หรือมีลมเสียใน‘กล้ามเนื้อ’ ทำให้การขับ
ของเสียออกทางเหงื่อ นั้นทำงานได้ช้าลง

๓.๖ มันมันพิการ มักให้ตัวชาสา

หมายถึง ชั้นของผิวหนังมีกล้ามเนื้อและไขมัน
ถ้าเรานอนดึกหรือเครียด เร่งรีบบ่อยๆ ‘เม็ดเลือด’
จะแตกจำนวนมาก ทำให้ร่างกายต้องเบิกแร่ธาตุ
สำรองจาก‘กระดูก’(แคลเซียม) เป็นจำนวนมาก แต่
นำไปใช้ไม่ได้ เพราะเลือดยังเป็นกรดอยู่ ทำให้มี
การสะสมของแคลเซียมตามจุดต่างๆของร่างกาย
โดยเฉพาะตาม‘ผิวหนัง’ จะหนาขึ้น หยิบขึ้น จนสา
มากขึ้นเรื่อยๆ ถ้ายังไม่เปลี่ยนพฤติกรรมก่อโรค

๓.๗ น้ำตาพิการ มักให้ปวดศีรษะ เจ็บตา

หมายถึง ลมในลำไส้ทั้งเล็ก และใหญ่- มีจำนวน
มากขึ้น จนกลายเป็นแก๊ส อัดแน่นในลำไส้ ส่งผลให้
มีอาการ ปวดศีรษะ และเจ็บตา โดยเฉพาะทั้ง
กระบอกตาเลย แรกๆจะรู้สึกแสบตา ก่อน

๓.๘ มันเหลวพิการ มักให้บวมมือ บวมเท้า เป็น
น้ำเหลืองตก มักให้ผอมแห้ง

หมายถึง ลมนอกลำไส้ ลมในกล้ามเนื้อ ซึ่งเกิดจาก
ความเร่งรีบ กังวล อากาหรหนาว หายใจสั้น
จะเกิด‘ลม’ส่วนใหญ่ บริเวณรอบ‘ท้องน้อย’ ทำให้
มีอาการ ดึงมือ ดึงเท้า ถ้านานวัน ทำให้บวมขึ้น
เรื่อยๆ เป็นตัวบ่งบอกว่า ‘ม้าม-ไต’ ต้องทำการ
ขับเม็ดเลือดเสีย ที่เกิดขึ้นจำนวนมาก หรือการ
ขับถ่ายไม่ค่อยดี มีอาการท้องผูกบ่อยๆ

๓.๙ น้ำลายพิการ มักให้เป็นไข้ มักให้คอแห้ง
และฟันแห้ง เมื่อมีเลือดเสียจำนวนมากจนขาดสมดุล
ร่างกายจะต้องเบิกแร่ธาตุสำรองจาก‘ไขกระดูก’ ที่ละน้อย

เกิดอาการ ครั่นเนื้อครั่นตัว และเริ่มเมื่อยเนื้อ
เมื่อยตัว จนปวดเนื้อ ปวดตัว แล้วจะกลายเป็นไข้
คือ ร่างกายขอสารอาหารเพื่อมาซ่อมแซมเซลล์
ต่างๆ อาจใช้เวลา ๗ วัน(ปิตตะ) ถ้ายังไม่หาย
ก็จะเบิกอีก ๑๐ วัน(วาตะ) ถ้าไม่หาย จะเบิกอีก
๑๒ วัน(เสมหะ) ถ้ายังไม่หายอีก เสมหะก็จะแห้ง
ขึ้นเรื่อยๆ ถ้าไม่เติมน้ำมากๆอย่างน้อย ๕-๖ ลิตร/วัน
ก็จะทำให้เกิด คุฏเสมหะ อุระเสมหะ คอเสมหะ
เต็มร่างกายไปหมด

๓.๑๐ น้ำมูกพิการ มักให้ปวดศีรษะ

หมายถึง ร่างกายสร้างมูก ตั้งแต่ คุฏเสมหะ อุระ
เสมหะ คอเสมหะ แล้วจึงมาอุดตัน ที่ ‘โพรงไซนัส
โพรงหน้าผาก’ ซึ่งเป็นมูกทั้งใส จนถึงเหนียว
เหนียวข้นมากๆ จนติดอยู่ตามโพรงจมูก โพรง
หน้าผาก ทำให้เป็นภูมิแพ้ ปวดหัวบ่อยๆ

๓.๑๑ ไบ้อพิการ มักให้เมื่อยทุกข้อทุกกระดูก

หมายถึง ร่างกายเสียสมดุลมานาน ร่างกายเบิก
แร่ธาตุสำรองมานาน และยังไม่เปลี่ยนแปลง
พฤติกรรมก่อโรค ร่างกายดูดซึมอาหาร เพื่อที่
จะมาซ่อมแซมเซลล์ ซ่อมไขกระดูก ที่ไม่สมดุล
จึงเกิดอาการ ปวดตามข้อขึ้นเรื่อยๆ จะมี
แคลเซียมมาเกาะตามข้อต่างๆ อย่างเห็นได้ชัด
จะเป็นที่บริเวณ ข้อมือ ข้อเท้า

๓.๑๒ มูตรพิการ ให้ปัสสาวะแดง ขัดปัสสาวะ

ปัสสาวะเป็นโลหิต ปวดเจ็บเนืองๆ

หมายถึง ร่างกายเสียสมดุลมานาน คือ มีเลือดเสีย
ไขมันเสีย น้ำเหลืองเสีย มากนาน และทำให้
ร่างกายมีทั้งลมในลำไส้ และลมนอกลำไส้ ต้อง
จะอืดบ่อยๆ จึงทำให้ไม่ย่อยคิมน้ำมากๆ และจะ
คิมน้ำน้อยลงเรื่อยๆ การขับถ่าย ก็แยลงเรื่อยๆ
ทำให้มีเลือดเสีย เลือดหนืดสะสมจำนวนมาก
เวลาฉี่ออกมาจะมีสีเข้ม เมื่อ‘เลือดเป็นกรด’
ผ่านไต ผ่านอวัยวะต่างๆจะทำลาย‘เส้นเลือดฝอย’
ก็จะมีเลือดเสียเพิ่มขึ้น ถูกขับออกมาเป็นสีแดง
ฉี่ขัด มีเลือดปนออกมา บางครั้งเห็นออกมาทั้ง
การขับถ่าย หรือฉี่ออกมา

๒ ต่อฉบับหน้า

การแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าในการพิจารณาคดี

● ต่อจากฉบับที่ ๓๒๒

๔๐. กรณีจำเลยโต้แย้งเรื่องรายงานการสืบเสาะว่าไม่ถูกต้อง ต้องดำเนินการไต่สวนโดยนัดพนักงานคุมประพฤติมาให้ปากคำและวินิจฉัยว่าข้ออ้างของจำเลยและพนักงานคุมประพฤติฝ่ายใดถูกต้องกว่าแล้วอ่านคำพิพากษาไป

๔๑. ระวังการอ่านคำพิพากษาคิดตัวกรณีมีการพิจารณาหลายคดีในวันเดียวกันต้องเรียกชื่อสกุลจำเลยให้ชัดเจนก่อน กรณีจำเลยได้รับการปล่อยตัวชั่วคราวต้องขอตรวจบัตรประจำตัวประชาชนถ้าไม่นำมาก็ให้ตรวจสอบบัตรอื่นหรือมิฉะนั้นให้สอบถามข้อมูลในคดีหลายๆ เรื่องถ้าจำเลยตอบได้ให้วินิจฉัยก่อนว่าเชื่อว่าเป็นจำเลยจริงจึงอ่านคำพิพากษาให้ฟัง ซึ่งในการอ่านคำพิพากษาศาลสูงนั้นบางครั้งเจ้าของสำนวนได้ย้ายไปแล้วบุคคลที่มาอ่านในภายหลังไม่อาจที่จะทราบ

และจดจำตัวจำเลยได้ อาจเกิดกรณีรับจ้างมาฟังคำพิพากษาได้

๔๒. กรณีมีความผิดหลายบทแล้วให้ลงโทษบทหนักนั้น ถ้าบทหนักไม่ได้มีโทษให้รับด้วย ไม่สามารถที่จะมีคำพิพากษาให้รับได้เพราะให้รับนั้นอยู่ในบทเบา

๔๓. ควรนำร่างคำพิพากษาขึ้นไปอ่านไม่ควรจะส่งร่างไปพิมพ์เป็นตัวจริงมาเพราะไม่สามารถรักษาความลับไม่ให้รั่วไหลได้ เว้นแต่พิมพ์เอง

๔๔. กรณีเปิดซองศาลสูงผิดซองหรือเบิกจำเลยมาผิดตัว หรือเบิกมาถูกต้องแล้วแต่มีเหตุที่ไม่สามารถอ่านได้แม้กรณีใดๆ ทราบว่าบางคนตาย บางคนเบิกตัวมาผิด ให้ปิดซองลงลายมือชื่อกำกับทันที

๔๕. ควรตรวจดูของศาลสูงว่ามีพิรุณหรือไม่ ถ้ามีอย่าเพิ่งอ่านและให้จดรายงานทำบันทึกถึงท่านหัวหน้าหรือท่านอธิบดีให้ทราบก่อน

๘๖. ก่อนอ่านคำพิพากษาทุกครั้งต้องตรวจสอบว่ามีเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์หรือไม่ก่อน ไม่ว่าคำพิพากษานั้นจะลงโทษหรือยกฟ้องก็ตาม เพราะมีฉะนั้นจะเป็นที่ทราบกันล่วงหน้าว่าถ้าไม่เรียกเจ้าหน้าที่ราชทัณฑ์แสดงว่ายกฟ้อง จะมีผู้ไปหาผลประโยชน์ได้

๘๗. ก่อนอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาควรจตรายงานและให้ลงชื่อในปกสำนวนก่อนไม่ควรจะจตรายงานและลงปกสำนวนภายหลัง เพราะจำเลยอาจจะไม่ยอมลงลายมือชื่อหรือก่อความวุ่นวายขัดขวางได้ เพราะไม่พอใจผลของคำพิพากษา

๘๘. กรณีที่ประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตต้องจตรายงานส่งศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคกรณีที่ไม่มีผู้ใดอุทธรณ์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญามาตรา ๒๔๕

๘๙. กรณีจับตัวจำเลยไม่ได้เมื่ออ่านคำพิพากษาลับหลังแล้วเมื่ออ่านแล้วควรเพิกถอนหมายจับเดิมถ้ามีคำพิพากษาให้ลงโทษก็ให้ออกหมายจับใหม่เพื่อมาปฏิบัติตามคำพิพากษาแต่ถ้ายกฟ้องก็เพียงเพิกถอนหมายจับเดิมนั้น

๙๐. กรณีจำเลยบางคนหลบหนีไม่ควรอ่านก่อน ควรเลื่อนคดีและออกหมายจับไปก่อนให้เกิน ๑ เดือน แล้วค่อยอ่านต่อหน้าจำเลยที่ไม่หลบหนีและลับหลังจำเลยที่หลบหนีแต่จับไม่ได้เกิน ๑ เดือน เพราะถ้าอ่านไปก่อนคำพิพากษานั้นจะทราบผล ผู้ที่หลบหนีก็จะไม่มาฟัง ถ้าเป็นคุณก็อ้างเหตุอันเท็จมาขอหลักประกันคืน

๙๑. วันอ่านคำพิพากษานั้นถ้ามีผู้ใดมาแถลงว่าจำเลยตายให้งดการอ่านไว้ก่อนแล้วเปลี่ยนเป็นนัดไต่สวนการตายว่าจริงหรือไม่ โดยคืนของและสำนวนไปก่อน

๙๒. ไม่ควรเลื่อนการอ่านคำพิพากษา ถ้าจำเป็นต้องเลื่อนต้องรายงานผู้บังคับบัญชาไม่ว่าผู้พิพากษาหัวหน้าศาลหรืออธิบดีให้ทราบ

๙๓. คำพิพากษาศาลสูงที่ติดของบนบัลลังก์นั้น ควรอ่านคร่าวๆ ก่อนจะอ่านให้คู่ความฟังเพราะถ้ามีข้อผิดพลาดที่ชัดเจนแน่นอนแล้วให้ใส่ของคืนปิดผนึกแล้วจตรายงานส่งคืนศาลสูงไปก่อนแล้วรอ

ฟังศาลสูงว่าจะแก้ไขประการใด

๙๔. กรณีมีผู้ใดแถลงว่ามีการถอนอุทธรณ์หรือการถอนฟ้องยอมความแล้วและสวนทางกับสำนวนที่ศาลอุทธรณ์ส่งมาให้อ่านให้งดการอ่านและจตรายงานเหตุดังกล่าวว่าสำนวนคืนสู่ศาลสูงเพื่อให้ศาลสูงสั่งเรื่องการถอนฟ้องหรือยอมความก่อน

๙๕. คดีที่ต้องสืบประกอบ แต่จากการตรวจสอบไม่ชัดเจนทำให้พิพากษาไปโดยไม่ได้สืบประกอบนั้น ถ้าตรวจพบให้เพิกถอนคำพิพากษาแล้วนัดสืบพยานโจทก์ประกอบคำรับสารภาพจำเลยใหม่แล้วเขียนคำพิพากษาใหม่

๙๖. กรณีสืบล่วงหน้าถ้าไม่มีทนายความหรือตั้งทนายขอแรงให้ไม่ทันเพราะพยานต้องรีบเดินทางไปต่างประเทศหรือมีเหตุต้องรีบสืบพยานแก้ปัญหาเฉพาะหน้าโดยให้ศาลถามพยานแทนทนายผู้ต้องหาหรือจำเลยไว้ล่วงหน้าได้ ไม่ควรปล่อยให้พยานกลับไปเพราะมีฉะนั้นจะไม่สามารถสืบพยานปากดังกล่าวได้

๙๗. กรณีที่พยานแจ้งว่าไม่สามารถเดินทางมาเบิกความตามวันเวลานัดได้นั้นควรประสานงานกับคู่ความทุกฝ่ายให้ดำเนินการสืบพยานไว้ล่วงหน้าหรือเลื่อนการสืบพยานปากดังกล่าวเข้ามาหรือออกไปภายหลังที่พยานสามารถเดินทางมาศาลได้

๙๘. กรณีการปล่อยชั่วคราวคนต่างชาติหรือต่างด้าว ควรมีคำสั่งห้ามออกนอกราชอาณาจักรและควรแจ้งตำรวจตรวจคนเข้าเมืองทุกครั้ง

๙๙. กรณีได้สวนการตายต้องแจ้งญาติ ถ้านักโทษต่างด้าวไม่มีญาติไม่อาจไต่สวนได้ ต้องแจ้งให้สำนักงานศาลดำเนินการแจ้งญาติผ่านกระทรวงการต่างประเทศ ถ้าเห็นว่าอาจจะใช้เวลานานให้จำหน่ายคดีชั่วคราวออกไปก่อน แจ้งญาติได้เมื่อใดค่อยยกคดีขึ้นไต่สวนต่อไป

๑๐๐. กรณีเรียกแพทย์มาเป็นพยานเพื่อป้องกันการเลื่อนคดีควรเรียกมาช่วงบ่ายและควรถ่ายรายงานความเห็นแพทย์หรือเอกสารที่จะให้แพทย์เบิกความแนบไปด้วยกับหมายเรียกจะเป็นการสะดวกและไม่เป็นเหตุให้เลื่อนคดี

คดีแพ่ง

๑. ตรวจพบภายหลังในชั้นสืบพยานว่าคดีอยู่ในอำนาจศาลเยาวชน คดีครอบครัวหรือมรดกอิสลาม คดีที่อยู่ในอำนาจศาลชำนาญพิเศษอื่นๆ ศาลอาญาทุจริตฯ ศาลฎีกาในคดีอาญานักการเมือง อำนาจศาลรัฐธรรมนูญ หรือศาลปกครอง รวมทั้งการส่งคดีที่มีการอุทธรณ์ไปศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาคต่างๆ ศาลอุทธรณ์ชำนาญพิเศษ หรือศาลฎีกา ฯลฯ แต่สั่งให้ส่งผิดพลาด ให้สั่งเพิกถอนคำสั่งเดิมตาม ป.วิ.แพ่ง มาตรา ๒๗ และสั่งใหม่เป็นไม่รับ คืบหน้าขึ้นศาลทั้งหมด จำหน่ายคดีออกจากสารบบความ แจ้งคู่ความทราบ หรือสั่งใหม่ให้ส่งไปยังศาลสูงที่มีอำนาจพิจารณา

๒. แม้แต่ศาลนั้นมีอำนาจรับฟ้องแต่ตรวจพบภายหลังว่า จัดเก็บสำนวนไปผิดประเภทเช่นคดีครอบครัวหรือมรดกอิสลาม คดีคุ้มครองผู้บริโภค คดีสิ่งแวดล้อม ฯลฯ ให้จัดเก็บใหม่ออกเลขคดีดำใหม่ให้ถูกต้อง

๓. เรื่องภูมิลำเนาจำเลยที่เป็นบุคคลธรรมดาบางคนมีภูมิลำเนาหลายแห่ง จำเลยแจ้งย้ายออกจากลำเนาทะเบียนบ้านแล้วไม่แจ้งย้ายเข้า ทางราชการจำหน่ายชื่อออกจากทะเบียนบ้าน จำเลยไปถูกจำคุกอยู่ต่างจังหวัด จำเลยหลายคนถูกฟ้องร่วมกันมาโดยมีประโยชน์ร่วมกันในมูลความแห่งคดี อสังหาริมทรัพย์ก้ำกึ่งว่าอยู่ในเขตจังหวัดใดกันแน่ คำฟ้องที่ก้ำกึ่งว่าเกี่ยวหรือไม่เกี่ยวกับอสังหาริมทรัพย์ เช่น คดีเกี่ยวกับยึดห่วงโหนดที่ดิน เรียกราคาที่ดินที่ค้าง ผิดสัญญาจะซื้อจะขายที่ดิน ต้องพิจารณาเทียบเคียงกับคำพิพากษาศาลฎีกาให้ชัดเจนว่าอยู่ในอำนาจพิจารณาหรือไม่

๔. จำเลยที่เป็นนิติบุคคลในต่างประเทศ มีสาขาหรือไม่มีสาขาในประเทศไทย มีทรัพย์สินหรือไม่มีทรัพย์สินในประเทศไทย หรือไม่แน่ว่าเป็นนิติบุคคลตามกฎหมายต่างประเทศจริงหรือไม่ เมื่อเข้ามาเป็นคู่ความไม่ว่าฝ่ายโจทก์หรือจำเลยต้องแสดงหลักฐานการเป็นนิติบุคคล หรือที่ตั้งสำนักงานสาขา

๕. คดีที่ฟ้องโดยอาศัยที่มูลคดีเกิด ระวังเกิดในเขตอำนาจศาลหลายศาล ในเรือไทย ใน

อากาศยานไทย โจทก์หลายคนมีภูมิลำเนาในเขตอำนาจศาลหลายศาล จำเลยมีทรัพย์ที่มีอำนาจบังคับคดีหลายศาล หรือมูลคดีใหม่เกี่ยวพันกับคดีเก่าที่ค้างพิจารณา ต้องพิจารณาให้ชัดเจนว่าศาลใดมีอำนาจพิจารณาคดีบ้าง

๖. มาพบภายหลังว่าโจทก์หรือจำเลยไม่เป็นนิติบุคคล ให้เพิกถอนคำสั่งเดิมที่สั่งรับฟ้องแล้วสั่งใหม่เป็นไม่รับฟ้อง คืบหน้าขึ้นศาลทั้งหมดให้โจทก์

๗. พบภายหลังว่าคู่ความมีความบกพร่องทางความสามารถ เช่น เป็นผู้เยาว์ ผู้วิกลจริต ผู้ไร้ความสามารถ ผู้เสมือนไร้ความสามารถ บุคคลล้มละลาย ฯลฯ ต้องดำเนินการให้คู่ความฝ่ายนั้นดำเนินการในเรื่องความสามารถให้เสร็จสิ้นก่อนจึงจะดำเนินการกระบวนการพิจารณาต่อไป

๘. ตรวจพบในภายหลังว่าไม่ได้มีการลงชื่อในคำคู่ความหรือเอกสารใดที่ยื่นต่อศาล โดยเฉพาะคู่ความที่เป็นนิติบุคคล มีการลงชื่อประทับตราไม่ตรงกับหนังสือรับรอง หรือต้นฉบับหนังสือมอบอำนาจยังไม่ได้ยื่น หรือตามหนังสือมอบอำนาจไม่ได้มอบอำนาจให้กระทำในกิจการนั้นๆ ให้แจ้งคู่ความที่เกี่ยวข้องให้ดำเนินการแก้ไข

๙. ตรวจพบการไม่ปิดอากรแสตมป์ หรือปิดไม่ครบถ้วน หรือไม่ขีดฆ่า แจ้งคู่ความให้ดำเนินการเสียให้ถูกต้อง หรือขีดฆ่าเสียเอง

๑๐. พบการขีดฆ่าตกเติมที่ไม่ลงลายมือชื่อกำกับ แจ้งให้ผู้เกี่ยวข้องดำเนินการ

๑๑. พบทนายความทำนอกเหนืออำนาจ ต้องเพิกถอนกระบวนการพิจารณาและแจ้งให้ตัวความทราบ

๑๒. พบภายหลังว่าการชำระค่าฤชาธรรมเนียมขาดหรือเกิน ต้องจัดการเรียกเสียให้ครบหรือสั่งคืนส่วนที่เกิน

๑๓. การที่เจ้าหน้าที่รายงานว่า พันกำหนดระยะเวลาในการนำหมายแล้วโจทก์ไม่ดำเนินการ ต้องดูอีกทีให้ละเอียด อย่าเพิ่งเชื่อมั่นที่ เจ้าหน้าที่อาจนับวันผิดได้ ถ้าสั่งทั้งฟ้องหรือทั้งอุทธรณ์ไปทั้งที่ยังไม่พ้นระยะเวลา ถือว่าสั่งโดยผิดหลงต้องเพิกถอนคำสั่งทันที

ท อ่านต่อฉบับหน้า

ชนเลื่อมใสร้ายธรรม

ฤาสังคมยุคนี้ล่มสลาย
สิ้นสัมพันธสืบสายคนรุ่นก่อน
ไร้สำนักคุณค่าเอื้ออาทร
ต่อบ้านเกิดเมืองนอน...แผ่นดินไทย

บรรพชนพลีชีพพิทักษ์ชาติ
ผองชายหญิงองอาจมิหวั่นไหว
ชาติ “บวร” ถึงรุ่นนี้...คนรุ่นใหม่
เชิด “อธิปไตย” ด้วยการเมืองมากเล่ห์กล
ประโยชน์ตนซ่อนแฝงประโยชน์ชาติ
ห้ามบังอาจตระบัดสัตย์ปดฉ้อฉล
เปรยคำหวานประโลมประชาชน
ให้ลัสนหลงคารมซ่อนคมนัย

ศึกษาสูงศีลธรรมต่ำตณหาเหิม
กำพิตเต็มสำแดงประจานไซ
ผู้ทรงเกียรติในสภาผู้แทนไทย
แค่ “คางคก” ยามใจได้แสงจันทร์
ตวัดลิ้นกินแมลงบินเวียนว่อน
ตลบตะแลงตัตรอนความไฝฝืน
ปล่อยชาวบ้านคอยเก้อเพ้อกลางวัน
“บวร” ไยสรรคนไร้ศีล...หนักแผ่นดิน

“ประชาธิปไตย”...ประชา+อธิปไตย
ปวงประชาเป็นใหญ่ทุกท้องถิ่น
ใหญ่ตามธรรมชอบกฎหมายเกณฑ์กระบิล
รัตนโกสินทร์ได้ไตรรงค์...ยืนหยัดธรรม.

ถ้าร่วมกัน...ก็บรรลุถึงสองทาง

หมอชีวกโกมารภัจจ์ สุดยอดหมอฝีมือเยี่ยม หมอประจำพระองค์ของพระพุทธเจ้า
และเป็นหมอหลวงของพระเจ้าพิมพิสาร หมออันดับหนึ่งของแผ่นดิน
เชี่ยวชาญชำนาญการรักษาโรคอย่างล้ำลึก ไม่มีหมออื่นใดทัดเทียมได้เลย
รักษาโรคทั้งทางร่างกาย ทั้งทางจิตใจ(กิเลส)
จนได้เป็น **สุดยอดหมออาริยะ** ที่พระพุทธเจ้าทรงยกย่อง

ราคา ๓๐ บาท ขนาด ๑๒.๘ x ๑๘.๕ เซนติเมตร กระดาษถนอมสวยงาม ๖๕ หน้า ปกสี
หาซื้อได้ที่ธรรมทัศน์สมาคม (โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖, ๐๘-๙๙๖๗-๙๙๐๒)

เพลงนี้แต่งเนื้อร้องเสร็จ ๖ มีนาคม ๒๕๒๙ โดยใช้ทำนองเพลงเก่า“ผู้ทรงนง” ที่แต่งไว้ตั้งแต่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๐๐ มาใส่เนื้อร้องใหม่เป็นเพลง“สันติภาพประกาศิต” แล้วให้ นริศ ทรัพย์ประภา แยกเสียงประสาน และสันติ ลุนเผ่ ขับร้องอัดแผ่นเสียงเป็นคนแรก วันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๒๙ เสร็จ ๑๙.๕๕ น. เทปคาสเซตอัลบั้ม ชุด“ขวัญ” ออกวางตลาดเมื่อ มิถุนายน ๒๕๒๙ ทำเป็นแผ่นเสียง long play ด้วย

เพลง สันติภาพประกาศิต

ขอ...มันยืนยงกันสุดซึ้ง
สันติภาพพึงเพียรเข้าถึงดังฝัน
ต้องทำ“กรรม”ของตานั้น
ค้นมาเป็น“บุญ”
แม่...จะรวมหัวกันขึ้นไท
สูงจนต่อให้รังโลกไฉ่หยุดหมุน
หากคนไม่ย่ำ“กรรม”หนุน
“บุญตน”ก่อนใครๆ
จะกันหาคนร้อง
ให้แซ่ซ้องปานใด
ก็ไม่สมความหวังดังขานไข
ถ้าไม่ทำให้คนประพุดติตนจนแจ้งธรรม
ผอง...“กิเลสตน”ตัวชั่วร้าย
สันติภาพกลายเป็นเล่ห์ซ่อนบ่อนฆ่า
ให้คนทนทุกข์ล้า
เพราะทำไม่ถูกทาง
ผอง...“กิเลสตน”ตัวชั่วร้าย
รู้กันง่ายตายกันที่ไหน ..จึงซ้ำ
ให้คนทนทุกข์ล้า
แม้จะทำไม่ถูกทาง.

ทิศทางเดียวกันเสมอสมานกันอยู่(ทิฐิสามัญญา) นั่นคือ มุ่งโลกุตระ
หรือมีชีวิตอยู่แบบ“วรรณะ ๙”คือ เลี้ยงง่าย(สุภะ)-บำรุงง่าย
(สุโภสะ)-มักน้อย(อัปปิจจะ)-สันโดษ(สันตมูลี)-ขัดเกลากิเลส(สัลเลสะ)-
มีศีลเคร่ง(ฐะ)-ไม่สะสม(อปยะ)-มีอาการที่น่าเลื่อมใส(ปาสาทิกะ)-
พากเพียรขยันอยู่เสมอ(วิริยัมภะ)

ซึ่งสังคมใดที่มี“สัมมาทิฐิ”และ“สัมมาปฏิบัติ”กันจริง ก็เกิด
ผลจริง ปรากฏให้เห็นจริง “ปรองดอง”กันได้อย่างดี

หากยังมีคนพาลังคมปฏิบัติด้วยสัมมาทิฐิ โลกไม่ว่างจาก“อารย-
ธรรม”ที่เป็น“โลกุตระ”แน่นอน เชิญตรวจสอบให้เห็นเถิด เพราะเป็น
ธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า “**ทำทายเป็นบัณฑิต เอหิสิโลก -ไม่ว่ากาล
ไหนๆ อกาลิโก**”.

• “สมณะโพธิรักษ์”
(๓ พฤษภาคม ๒๕๖๐)

เนื้อหาของเพลง“สันติภาพประกาศิต”นี้เป็นเพลงชั้น“โลกุตระ”อย่างยิ่ง อย่างถึง“แก่น”ของ
ความเป็น“สันติภาพ”ทีเดียว เพราะ“สันติภาพ”ในเพลงนี้ หมายถึงนิพพานแท้ๆ

“สันติภาพ”ในเพลงนี้ ไม่ได้หมายถึง ความสงบของสังคม ชั่วครั้ง ชั่วกาละหนึ่งกาละใดเท่านั้น
แต่“สันติภาพ”ในเพลงนี้หมายถึง ความสงบที่ถาวรยั่งยืนนิรันดร์ ถ้าคนผู้ใดสามารถทำ“กรรม”ของตน
ค้นเป็น“บุญ”สำเร็จได้จริง

ผู้ที่สามารถทำ“บุญตน”(คือกำจัดกิเลสของตน)ได้สำเร็จนั้น หมายความว่า ผู้นั้น“กำจัดกิเลส
ของตน”ได้เป็น“สัมมาผล”จริง ผู้นั้นย่อมเป็นอารยบุคคล ความเป็น“คนชนิดใหม่”ขึ้นมาได้แท้
ตามทฤษฎีของ“พุทธศาสตร์”

เพราะเป็น“จิตนิยม”ที่เริ่มมี“อัญญาธาตุ”(“ธาตุอื่น”ที่โลกียะยังไม่มี)แล้วจึงจะเจริญพัฒนาเป็น
“ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาผล”(โลกโลกียะเจริญยิ่งยอดแต่ความฉลาด“เฉโก”ตาม“เทวนิยม”เท่านั้น
สูงสุดได้ถึงขั้นเป็นศาสดาองค์ใดองค์หนึ่งในโลก“เทวนิยม” แต่ยังไม่“อัญญาธาตุ”จึงเจริญ
“ปัญญา”ที่จะเจริญแบบ“อเทวนิยม”ไม่ได้)

ดังนั้น คนแบบ“โลกุตระ” จึงมีทัศนคติที่ดี
ใจที่บรรลุนิพพาน วัฒนธรรมสังคมที่ดี จะเป็นไป
เพื่อให้เกิด“สาราณียธรรม ๖” คือ อยู่กัน
อย่างมี‘เมตตา’กายกรรม-เมตตา’วจีกรรม-
เมตตา’มโนกรรม’ และ‘ลาภ’ที่ได้มาโดย
ธรรม(ลาภธัมมิกะ)’ก็จะนำมารวมกัน
เป็นกองกลาง แล้วกินใช้ร่วมกัน
เรียกว่า“สาธารณโภคี” ใน

สังคมนี้ต่างคนล้วนมีศีลเสมอสมานกัน
อยู่(ศีลสามัญญา) และมีความเห็น
จุดหมายปลายทางของชีวิตไป

ดาวนโหลดเพลง“สันติภาพประกาศิต” ได้ฟรีที่

www.asoke.info-connect to www.bunniyom.com